

หนังสือเล่มนี้

จัดทำขึ้นด้วยเงินบริจาค

ขอขอบคุณผู้บริจาค

ขอให้ท่านที่ได้รับหนังสือเล่มนี้

ได้ไม่ติดขัดใด ๆ

หวังว่าคงจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

สมเจตนารมณ์

ขอขอบคุณบรรดาผู้บริจาคทุกท่าน

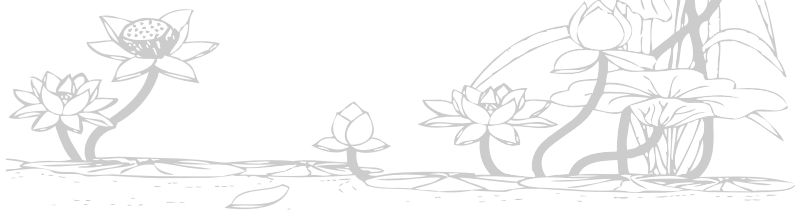

อานิสงส์จากการพิมพ์หนังสือธรรมะ
แจกเป็นวิทยาทาน ได้กุศล ๑๐ ประการคือ

๑. ทำบาปไว้ชาติก่อน	จะผ่อนผัน
ได้ช่วยกันพิมพ์หนังสือ	สื่อความหมาย
๒. สิ่งศักดิ์สิทธิ์คุ้มครอง	ไม่หมองกาย
ทั้งโรคภัยอุปัทวภัย	ไม่พบพาน
๓. แม้ศัตรูคู่แค้น	แต่ปางบรรพ์
มาร่วมกันรับกุศล	ไม่ล้างผลาญ
๔. ทั้งปีศาจภูติผี	และหมู่มาร
ไม่ระรานสิ่งเร้น	ให้ห่างไกล
๕. ปราศจากสิ่งร้าย	สบายจิต
ชั่วชีวิตผืนดี	ดวงแจ่มใส
ทั้งราศีมีมงคล	ผลถูกใจ
สิ่งเลวไซ้ไม่เข้าผืน	นิรันดร์กาล
๖. ตั้งปณิธานแน่วแน่	แผ่ความดี
ครอบครัวยุติความทุกข์	สนุกสนาน
มีอายุยืน	ทุกคืนวัน
ไม่โลกโมโหสัน	สุขสมบูรณ์

๗.การพูดการกระทำ
จะเป็นที่ลือไกล
ผู้คนเคารพทั่ว
บริบูรณ์โชคลาภ
เป็นบุรุษกล้าแกร่ง
๘.มีปัญหาเลศล้ำ
ไม่ทุกข์โศกป่วยหาย
ยามอ้าโลกไซรั
๙.เกิดมาดีมีปัญหา
รูปไม่ทรามสมทรง
บุญกุศลมากมาย
ไม่พบพานสิ่งชั่ว
๑๐.ให้ทุกชีวิตคิดวาง
ด้วยดวงใจใฝ่ธรรม
ได้ไปเกิดเป็นคน
กุศลทานได้พบปะ

แต่กรรมดี
ไม่สิ้นสูญ
และเทิดทูน
รุ่งเรืองแรง
เก่งกาจงาน
ในทางโลก
กายเข้มแข็ง
ได้เปลี่ยนแปลง
สง่างาม
สมคำขาน
เพราะให้ทาน
กลัวบาปกรรม
รากฐานไว้
นำลูกหลาน
มีผลงาน
เทวะเอย

คำนำ

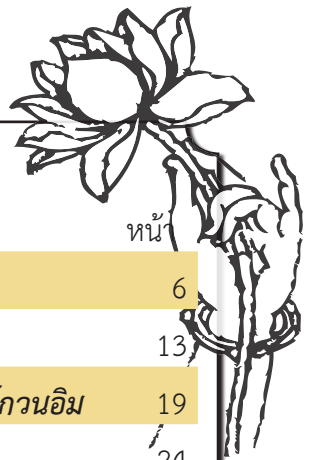
บริติมนุสย์ทุกคน ล้วนต่างมีกรรมเป็นของตนเองมาแต่อดีตชาติ หากยังไม่มีผลตอบสนองเกิดขึ้นในปัจจุบัน ยากจะรู้ได้ ว่าตนได้สร้างเหตุแห่งกรรมใดเอาไว้ แต่เมื่อทุกท่านได้อ่านคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสเอาไว้ จึงจะทราบถึงเหตุต้นผลกรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก เพราะเป็นสิ่งที่ไม่มองเห็น เมื่อมีผลตอบสนองเกิดขึ้น บางครั้งก็ช่วยทันบางครั้งก็ช่วยไม่ทัน “ติดหนี้เงินทองก็ต้องชดใช้ด้วยเงินทอง ติดหนี้ชีวิตก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต ”

เรื่องกฎแห่งกรรมตามสนองนั้น เป็นเรื่องในอดีต คนเราสร้างเหตุใดไว้ ปัจจุบันย่อมได้รับผลอย่างแน่นอน อริยะปราชญ์กล่าวสร้างเหตุ มนุษย์ก็ได้รับผล พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” เป็นความจริงที่สุด เพียงแต่ว่าผลนั้นจะตามมาตอบสนองช้าหรือเร็วเท่านั้น หนังสือเล่มนี้จะเป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับผู้ที่กำลังจะสร้างเหตุแห่งกรรม จงหยุดการกระทำเหล่านั้นเสีย

แล้วรีบเร่งสร้างความดีให้มากที่สุด เท่าที่จะกระทำได้ ก่อนจะไม่มีโอกาสได้สร้างความดีอีกต่อไป ดังเช่นตัวอย่างในหนังสือเล่มนี้ ท่านต้องกำหนดชะตาชีวิตตัวเอง ก่อนที่เจ้ากรรมนายเวรจะเป็นผู้มากำหนดชีวิตของท่าน เมื่อถึงเวลานั้น คิดจะทำความดี คิดจะสร้างบุญกุศล มันก็สายเสียแล้ว

มิถุนายน 2550

สารบัญ

หน้า

เกริ่นนำ	6
ไม่อยู่ในศีล พระโอราทพระโพธิสัตว์กวนอิม	13
เป็นหนี้ไม่ยอมชดใช้ พระโอราทพระโพธิสัตว์กวนอิม	19
วิญญานหมตามทวงหนี้	24
ติดหนี้ชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต	38
ประจักษ์แจ้งผลแห่งกรรม	63
วิญญานกบตามทวงหนี้	78
ผลกรรมของหลวงพ่ोजรัญ (พระภาวนาวิสุทธิคุณ)	108
ใช้หนี้กรรมสุนัข แมว (พระภาวนาวิสุทธิคุณ)	124
แรงกรรมกับแรงปณิธาน	128
- วิถีนรกในโรงพยาบาล	155
- ความแสบยลจากการกำหนดจิต ณ ญาณทวาร	164
- ติดตามพระองค์จอมชั้นชาเจ้าทักษิณาลัยท่องสวรรค์	171
- สามชีวิตเมื่อสามร้อยปีก่อน	176
- เหตุต้นผลตามสามชาติชดใช้ในสามวัน	181
- บุญกุศลจริงแท้	203
- แจกแจง “หอยผิตบาป”	206
รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือเล่มนี้	233

เกริ่นนำ

พระโอรสาทพระพดมาชันษาแห่งทักษิณาลัย

“อริยะกลัวเหตุไม่กลัวผล

บุญชนกลัวผลไม่กลัวเหตุ

บาปมาน้อยล้วนขึ้นอยู่กั้เจตน์

จริงหรือเท็จไม่พ้นขึ้นอยู่กั้ใจ”

พระพุทธรอริยะนั้นกลัวเหตุที่ก่อขึ้น บุญชนกลัวผลหมายความว่าอย่างไร กลัวผลแห่งกรรมที่ตนเองทำ จึงไปสะเดาะเคราะห์ จึงไปดูดวง ที่จริงแล้วดวงนี้ ตัวเราเป็นผู้กำหนดว่าจะพาโชคชะตาไปทางไหน ทำเรื่องราวอย่างเดียวกัน แต่ว่าอีกคนกลับมีบาปน้อยกว่าอีกคนหนึ่ง ต้องขึ้นอยู่กั้เจตนาของผู้กระทำ หากว่าเขาตั้งใจที่จะไปทำร้ายผู้อื่นก็มีบาปมาก แต่หากว่าเขาไม่ตั้งใจไปทำร้าย เป็นอุบัติเหตุก็มีบาปน้อยกว่า เพราะฉะนั้นบาปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กั้เจตนา

คนจำนวนมากกำลังค้นหาคำตอบที่ชัดเจน ซึ่งมันเป็นเรื่องยากที่คนธรรมดาอย่างเราๆ จะเข้าใจชีวิต ยาก ดี มี จน ร่ำรวย อายุนั้น อายุสั้น โชคดี มีภัย ใครกำหนดสิ่งเหล่านี้ให้กับเรา

พ่อแม่ที่มีลูก ก็เอาลูกไปจดสุติบัตร ชื่อนี้ นามสกุลนี้ ศาสนานี้ แต่ไม่มีพ่อแม่คนไหนที่กำหนดลูกแล้ว กำหนดชะตาชีวิตให้อย่างเรียบร้อย มีอายุเท่านี้ มีบุญวาสนาเท่านี้ อยู่ดูโลกได้สักกี่ปี มีโรคภัยไข้เจ็บได้สักแค่ไหน

แต่ทำไมสิ่งที่พ่อแม่กำหนดให้ไม่ได้ นั่น กลับติดตัวมากับเรา
ด้วย ใครเป็นผู้จัดสรรให้ พระพุทธองค์จึงทรงไขปริศนาให้เราได้
กระจ่าง ทรงตรัสถึงผลกระทบและเหตุที่มาว่า... “**หว่านพืชอย่างไร
ย่อมได้รับผลเช่นนั้น**” นั่นคือ กรรมที่ติดตัวเรานั้นเราเองนี่
แหละเป็นผู้สร้างไว้ เราเองนี่แหละเป็นผู้กำหนด

อย่าไปโทษใครเลย ในเมื่อเรายอมรับความจริงที่ว่าตัวเรา
นั้นมีกรรมมาเกิด สิ่งที่เราพึงคำนึงนั่นก็คือ มีวิธีใดที่จะเปลี่ยน
แปลงบุพกรรมเหล่านั้นได้บ้าง หรือยืดเวลาการสนองให้ช้าลง
ก่อนถึงวาระการชดใช้จะประดังเข้ามาในชีวิต จนสายเกินแก้

พระอาจารย์จิ่งเมตตาได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

“เรื่องคาดไม่ถึง ในโลกมีอยู่มากมาย

ชีวิตอาจจะไม่ราบรื่นเหมือนทางที่เดิน

บางทีเราก็มองเห็นทางนี้ราบรื่นดี

แต่ทำไมเดินล้ม หาเหตุผลไม่ได้

บางทีเราก็กวายเป็นโรค โดยที่ไม่รู้ว่าเป็นโรคอะไร

เหตุผลนั้นคือกรรมกรรมแปลว่าการกระทำ

อันหมายความว่าตัวเรานั้นเคยกระทำไว้

อาจารย์อยากจะทำให้ศิษย์นั้น

เป็นผู้ตั้งอยู่ในความไม่ประมาท

ดังที่พระพุทธองค์สอนไว้”

ผู้ปฏิบัติธรรมจึงไม่ควรดำเนินชีวิตด้วยความประมาทเพราะ
คนเรากว่าจะเกิดมาเป็นคนนั้นแสนยากยิ่ง แต่การที่จะดำรง
ชีวิต ไม่ให้ตกไปสู่อบายภูมิเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่า สำหรับท่าน
ที่ยังไม่เข้าใจกฎแห่งกรรม หรือไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ก็อย่าได้
คิดว่ากฎแห่งกรรมนั้นไม่มีจริง และอย่าได้คิดว่า “บุญบาปไม่มี
ผลตอบแทน”

พระอาจารย์จิ่งกเมตตาได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

“ทำไมชีวิตไม่ราบรื่นสักที
ก็เพราะมีสิ่งหนึ่งเรียกว่า “กรรม”
คือสิ่งที่ศิษย์เคยกระทำมาแล้ว
เป็นสาเหตุที่ทำให้มีหน้าตาและผิวพรรณเช่นนี้
เกิดในสภาวะแวดล้อมและสังคมเช่นนี้
กรรมเก่ายังไม่ใช้ กรรมใหม่ยังทำเพิ่มขึ้นทุกวัน
ชีวิตจึงไม่มีความสุขไม่สมหวัง”

เนื่องจากผลกรรมตอบสนองเป็นเรื่องที่น่ายกย่องมากที่สุด
แต่ใครจะรู้ชีวิตในอดีตชาติ เหตุแห่งกรรมมากน้อยเพียงใด
ท่านจอมเทพวินัยธร (พระองค์กวนอู) ได้โปรดประทานพระ
โอวาทไว้ว่า

“อย่าคิดว่า	คนอ่อนวัย	ไร้เวรกรรม
ชาติก่อนทำ	เกี่ยวกรรมใด	ใครรู้หรือ
เราจอมเทพฯ	ยิ่งฤทธิ์แรง	ยากรับมือ

ปราบมารคือ ไม่อาจปราบ เจ้าหนีกรรม”

จะเห็นได้ว่า เวนกรรมตามติดตังเงตามตัว แม้เวลาจะผ่านไปนานเพียงใด หนีกรรมที่ค้างชำระไว้ก็มิได้ลดหย่อนหรือผิดตก ยกเว้นไปแม้แต่น้อย

ผู้ใดแม้มีได้สร้างบุญกุศลจริงซดใช้แผ่ไปได้

จะพ้นจากเจ้ากรรมตามทวงเป็นไม่มี

แม้แต่พระพุทธรองค์ ก็ยังต้องรับผลกรรม โดยมีเรื่องเล่ากันว่า มีหมู่บ้านแห่งหนึ่งได้จัดพิธีเฉลิมฉลอง คนทั้งหมู่บ้านได้ช่วยกันวิดน้ำในบึงออกจนแห้ง ตอนจับปลาทำพิธีเช่นไหว้ ในหมู่บ้านแห่งนั้นมีเด็กทานเจคนหนึ่งออกมาวิ่งเล่น ขณะที่กำลังชุกชอนอยู่นั้นได้เลื้อบไปเห็นพญาปลาตัวใหญ่ที่ถูกวิดขึ้นมาจากบึงนอนแต่ดินอยู่บนพื้น จึงนึกสนุกเอาไม้ไปเคาะหัวปลา 3 ครั้ง

กาลต่อมาคนในหมู่บ้านนั้นได้มาเกิดในตระกูลศากยวงศ์ ปลาในบึงไปเกิดเป็นทหารของท้าววิรุฒก

พญาปลาตัวใหญ่เกิดเป็นท้าววิรุฒกเหตุเพราะตระกูลศากยวงศ์ในชาติปางก่อนได้ไล่ล่าเนื้อปลามากินเป็นอาหาร มาชาตินี้จึงมีชะตากรรมต้องเป็นผู้ถูกไล่ล่าฆ่าล้างตระกูล

เด็กที่กินเจคนนั้นมาเกิดเป็นศากยมุนีพุทธเจ้า

ด้วยแรงกรรมที่เคาะหัวปลา 3 ครั้ง จึงเป็นเหตุให้พระองค์ปวดศีรษะอยู่นานถึง 3 วัน

ท่านทั้งหลายอย่าได้ดูแคลน เย้ยหยันว่าเป็นเรื่องเหลวไหล
บางคนในชาตินี้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย แต่จบจนกระทั่งถึงวัน
ตาย ก็ยังไม่ได้รับผลกระทบตอบสนอง จึงทำให้หลายๆ คน คิดไปว่า
คนชั่วช้าเลวทรามมีอายุยืนและร่ำรวย! ความคิดผิดเห็นผิดเช่นนี้
เป็นมูลเหตุของ**อกุศลจิต** คิดต่อต้านการสร้าง**ความดี**

แม้ว่าเรื่องของกฎแห่งกรรม จะไม่สามารถหยิบยกนำมาให้
เห็นได้ เหมือนดั่งหยิบเอาก้อนวัตถุสิ่งของมาอ้างอิง สำหรับผู้ที่ไม่
เชื่อก็จะอยากกล่าวหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่จริง เพราะอย่างน้อย
ก็เพื่อป้องกันไม่ใหตัวเองถูกลงโทษทัณฑ์อันเนื่องมาจากสร้าง
บาปไปโดยไม่รู้ตัว

เพราะอาศัยเพียงตาเนื้อของปุถุชนคนธรรมดาทั่วไปย่อมไม่
สามารถจะไปรู้เห็นถึงความเป็นมา หรือมองเห็นทะเลบุญโปร้งถึง
ผลลัพธ์ของกรรมที่จะตอบสนองได้ ทั้งนี้ก็เพราะกรรมบางอย่าง
ส่งผลตามทันในชาตินี้ แต่มีกรรมบางประเภทที่ให้ผลช้า

ท่านแปดเซียนเหอเซียนกู่ได้โปรดประทานพระโอวาทไว้ว่า

“บางคนอาจจะยังไม่เชื่อว่ามี**เวรกรรม**จริงๆ

แต่เราเคยถามตัวเองไหมว่า

เพราะเหตุใดเราซบถดีๆ ถึงประสบอุบัติเหตุ

เราเดินอยู่ดีๆ ทำไมถูกเขาตีได้

คือกรรมของทุกคนที่สะสมมา

บางครั้งก็หาเหตุผลหาความถูกต้องไม่ได้

เมื่อไรเราหมั่นทำบุญ สร้างสรรค์แต่สิ่งที่ดีงาม
บำเพ็ญจิตให้งดงามแล้ว แม้กรรมที่เลวร้ายเพียงใด
ก็ถูกบรรเทาเบาบางลงได้”

พระอาจารย์จื๊กกล่าวว่า “การกระทำ เราต้องไม่ปล่อย
กระทำในสิ่งที่ไม่ดี สมองคิดไว แต่เราต้องไวกว่าความคิดของ
ตัวเอง ก่อนทำมีอยู่สามระดับ แรกคิดก่อน สองพูด พูดกับตัวเอง
พูดกับคนอื่น สามจึงเป็นการกระทำ เช่นนี้ก็ถือว่าบาปตั้งแต่เริ่ม
ต้นคิดเลย ไม่ใช่บาปตอนที่ไปทำ”

กรรมใดใครก่อไว้ใครก็ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่รู้

หนี้กรรมนั้นไม่เคยพลาดจากการทวงถาม

ดังนั้นการจะบำเพ็ญอนุตตรธรรมให้สำเร็จได้ สิ่งหนึ่งที่
สำคัญยิ่งคือ **ต้องปลอดจากหนี้กรรม**

เหตุนี้ เบื้องบนจึงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณฯ ส่ง
เสริมให้ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย มีโอกาสได้ขัดใช้กรรมเก่ากันอย่าง
ทันตาเห็นให้หมดสิ้นไปในชาตินี้

โชคที่เราได้รับวิถีนุตตรธรรม ได้อยู่ในพระอุระโอบอุ้ม
ของพระศรีอริยเมตตรัยพระพุทธเจ้าทุกพระองค์และสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลาย โดยเฉพาะได้อยู่ภายใต้พระเมตตาพิทักษ์รักษาของพระ
อาจารย์จื๊ก

เรามีพระอาจารย์เสมือนหนึ่งคนกลาง ที่คอยช่วยเหลือต่อ

รองใกล้เคียงดีความระหว่างเรากับเจ้ากรรมนายเวร

เราผู้บำเพ็ญทุกคน จึงมีโอกาสผ่อนส่งบุญกุศลใช้หนี้เจ้ากรรมนายเวรได้

แล้วเราจะไม่รีบเร่งสร้างบุญกุศลกันอีกหรือ?

บุญกุศลอันวิเศษสุดในยุคที่จิตใจของคนกำลังจมดิ่งสู่ความมืดเช่นนี้ ไม่มีอะไรที่ดีไปกว่า

การอุทิศช่วยให้เขาได้รับวิถีนุตตรธรรม

ให้ได้เห็นหนทางที่จิตของเขาจะพ้นจากสังสารวัฏ

หนังสือธรรมะ ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่จะเหนี่ยวรั้งจิตใจให้เห็นชอบได้

แม้แต่วิญญานผีก็ยังรู้ดีว่า

อุทิศช่วยคนให้ได้รับธรรมะและให้หนังสือธรรมะเป็นทานเป็นบุญกุศลอันวิเศษสุดในยุคนี้

เรื่องราวในหนังสือเล่มนี้ เป็นตัวอย่างที่ฝากให้ผู้ได้พบเห็นถือเป็นอุทาหรณ์

ก่อนทุกอย่างจะสายเกินไป **“พຽງນີ້ກໍ່ສາຍເສີຍແລ້ວ”**

ไม่อยู่ในศีล

พระโอวาทพระโพธิสัตว์กวนอิม

กรรมกกรรมเกวียน

หมุนเวียนตอบสนอง เป็นสัจจะธรรมจริงแท้

มนุษย์โลกทั้งหลาย จงอย่าได้ประมาท

ผู้ใดหลงผิดคิดเองว่า ดี-ชั่ว บาป-บุญ ไร้ผลตอบสนอง

ไม่ช้าไม่นานจะต้องประสบพบพานด้วยตัวเอง

เรื่อง “เหตุต้นผลกระทบ” ท่านทั้งหลายอย่าได้ดูแคลน แยะหยันว่าเป็นเรื่องเหลวไหล บางคนในชาตินี้ก่อกรรมทำชั่วไว้มากมาย แต่จวบจนกระทั่งถึงวันตาย ก็ยังไม่ได้รับผลกระทบตอบสนอง จึงทำให้หลายๆ คนคิดไปว่า คนชั่วช้าเลวทรามมีอายุยืนและร่ำรวย! ความคิดผิดเห็นผิดเช่นนี้ เป็นมูลเหตุของอกุศลจิต คิดต่อต้านการสร้าง**ความดี** และเที่ยวโพนทะนาป่าวประกาศไปต่างๆว่า

“คนเราไม่จำเป็นต้องมีใจกุศลดีที่ไหนมาตอบแทน สู้ทำอะไรๆ ตามที่ใจชอบจะดีกว่า ไม่ต้องไปคำนึงว่า มันจะผิดชอบชั่วดีอย่างไร ทำทุกอย่างให้ตัวเองได้เสพสุขมากที่สุดตอนยังมีชีวิตอยู่จะดีกว่า”

ซ้ำร้ายไปกว่านั้นยังดูหมิ่นเหยียดหยามว่า

“พวกที่ถือศีลกินเจล้วนแต่โง่งมงายหาเรื่องเอากฎข้อบังคับมาตีกรอบตัวเองทำให้ชีวิตไม่สุขสบาย จะทำอะไรๆตามใจตัวเองก็ได้..”

ข้ออ้างเหล่านี้มีคนจำนวนมาก ได้ยินได้ฟังแล้วก็รู้สึกคล้อยตามเห็นดีเห็นงามว่ามีเหตุผลดี! แต่แท้จริงแล้ว คนชั่วที่จะได้รับผลกระทบตอบสนองให้เห็นทันตาในชาตินี้มีไม่มากนัก ต้องรอวันเวลาสักระยะหนึ่งผลจึงจะปรากฏ อนิจจา..กว่าจะถึงวันนั้นผู้คนทั้งหลาย ก็หลงลืมกรรมเก่าที่เขาเคยสร้างสมเอาไว้เสียแล้ว จะมีสักกี่คนที่คอยติดตามดูไปจนถึงวันสุดท้ายของชีวิตว่า เหล่าคนชั่วจะได้รับผลกระทบตอบสนองอย่างไรบ้าง นอกเสียจากว่าจะมีบางคนซึ่งถูกทำร้ายอย่างหนัก จนไม่อาจลืมความแค้น แนนอนเหลือเกินพวกเขาจะต้องเฝ้าติดตามคนเลวๆ เหล่านั้นไปตลอดชีวิตทุกภพทุกชาติ

แต่ถ้าเป็นคนธรรมดาทั่วไปแล้ว เมื่อเหตุการณ์เรื่องราวทั้งหลายผ่านไป ความทรงจำก็จะค่อยๆ ถูกกลบเลือนไปตามกาลเวลาดังนั้น ในโลกนี้คนที่สนใจศึกษาค้นคว้า ถึงเรื่องกฎแห่งกรรม เรื่องบุญ เรื่องบาป อย่างจริงจังนั้นมีน้อยมาก

ตรงกันข้ามพวกที่ชอบก่อกรรมทำชั่ว กลับผิดเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ราวกับต้นหญ้าในฤดูฝน ด้วยเหตุฉะนี้เอง สภาพการณ์ของสังคมในโลกปัจจุบัน นานเข้าก็ยิ่งเสื่อมทรามลง จิตใจของคนนับวันก็ยิ่งตกต่ำลงจนยากจะเยียวยารักษาเสียแล้ว

แม้ว่าเรื่องของกฎแห่งกรรม จะไม่สามารถหยาบยก นำมาให้เห็นได้ เหมือนดังหยาบเอาก้อนวัตถุสิ่งของมาอ้างอิง สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อก็จงอย่ากล่าวหาว่าเป็นเรื่องเหลวไหลไม่จริง เพราะอย่างน้อยก็เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกลงโทษทัณฑ์ อันเนื่องมาจากสร้าง

บาปไปโดยไม่รู้ตัว

อาศัยตาเนื้อของปุถุชนคนธรรมดาทั่วไป ย่อมไม่สามารถจะ
ไปรู้เห็นถึงความเป็นมา หรือมองเห็นทะลุปรุโปร่งถึงผลลัพธ์ของ
กรรมที่จะตอบสนองได้ ทั้งนี้ก็เพราะกรรมบางอย่างส่งผลตามทัน
ในชาตินี้แต่มีกรรมบางประเภทกว่าจะให้ผล บุคคลผู้กระทำต้อง
ไปเกิดเป็นสัตว์หลายๆ ชาติ หรือรอคอยเป็นเวลาหลายร้อยปี ผล
กรรมชั่วจึงตามมาถึงก็มี

ฉะนั้น มนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ที่ต่างตกอยู่ในห้วง
วัฏสงสาร ต้องเวียนเกิดเวียนตายไม่รู้จักจบจักสิ้น มีใครที่จะ
จดจำอดีตชาติของตนเอง หรือของคนอื่นว่า ต่างได้เคยกระทำ
สิ่งใดกันมาแล้วบ้าง และแน่นอนเหลือเกินว่าการที่ต้องมารับผล
กรรมต่างๆ ในชาตินี้ นั้น ก็หาได้รู้ซึ่งถึงมูลเหตุความเป็นมาไม่

เช่นนี้แล้ว สาธุชนผู้เห็นภัยในวิบากกรรม จึงใช้วิธีการบว
จขอพระเมตตาจากองค์พระผู้ศักดิ์สิทธิ์ ให้โปรดชี้แนะไขความ
หลังกรรมเก่าแต่ปางก่อนในอดีตชาติของตน ว่าได้เคยกระทำ
สิ่งใดไว้บ้าง ทั้งนี้ก็เพื่อจะได้แก้กรรมตัวนั้นให้หมดสิ้นและหลุด
พ้นไปได้

ดังนั้นเราจึงกล่าวเตือนปุถุชนทั้งหลายว่า สิ่งที่เราเฝ้ามอง
ไม่เห็น จงอย่าคิดว่าเป็นเรื่องหลอกลวงไม่มีจริง จงอย่าได้พูด
พล่อยๆ ไม่ยั้งคิด โดยมีได้รู้ซึ่งถึงกฎแห่งกรรม เพราะนั่นเท่ากับ
เป็นการสร้างบาปอย่างใหญ่หลวงให้กับตัวเองไปตลอด

บัดนี้เราใคร่จะหยิบยกตัวอย่างในเรื่องของกฎแห่งกรรมที่ส่งผลข้ามชาติ มาให้พวกท่านได้ฟังสักหนึ่งเรื่อง ... เป็นเวลาราว ๓๐๐ ปี ล่วงมาแล้ว บนผืนแผ่นดินจีน มีชายผู้หนึ่งได้เข้าบวชเรียน ศึกษาพระธรรม รักษาศีลกินเจมาตั้งแต่เยาว์วัย トラบจนกระทั่งเติบโตเป็นผู้ใหญ่จึงอุปสมบทเป็นพระภิกษุ ตลอดเวลาที่ผ่านมามีท่านก็ได้ตั้งมั่นอยู่ในพระธรรมวินัยด้วยดี

อยู่มาวันหนึ่ง... พระภิกษุรูปนี้เดินผ่านตลาดขายเนื้อสัตว์ กลิ่นของเนื้อสัตว์คุ้ง ทำให้ท่านเกิดความอยากลิ้มลองจึงได้แอบซื้อกลับไปวัด พร้อมกับหลบซ่อนฉันทเนื้อคุ้งนั้นแต่เพียงลำพังไม่ให้ใครรู้เห็น

แต่ทว่าเพียงไม่กี่วันต่อมา..ตามร่างกายและใบหน้า ของหลวงจีนรูปนี้ก็ปรากฏมีฝีผุดขึ้นเต็มไปหมด ฝีเม็ดบวมเป่งด้วยน้ำหนอง สร้างความเจ็บปวดร้าวร้าวเข้าไปถึงกระดูกและตับไตไส้พุงทั้งหมด! ท่านได้ให้ลูกศิษย์วัดไปเชิญนายแพทย์ที่เชี่ยวชาญมากมายมาดูอาการ แต่ไม่ว่าแพทย์คนใดมาตรวจแล้ว ก็ได้แต่ส่ายหน้าหมดปัญญาจะเยียวยารักษา ทำให้พระสงฆ์ผู้นั้นอยู่ในศีลต้องทนทุกข์ทรมานอย่างแสนสาหัส

โดยจิตสำนึกของหลวงจีน ท่านก็รู้อยู่แก่ใจถึงสาเหตุของฝีร้ายที่เกิดขึ้น ว่าเป็นเพราะการผิดศีลแอบไปกินเนื้อนันทเอง ด้วยความสำนึกผิดและละอายใจอย่างยิ่ง ท่านจึงเข้าไปคุกเข่ากราบวิงวอนขอขมาบาปต่อเบื้องหน้าองค์พระประธานในวิหาร พร้อมกับตั้งใจสวดพระไตรปิฎกเพื่อชำระกรรม

ตกกลางดึกคืนนั้น หลวงจีนได้ฝันว่ามีดวงวิญญาณชาย
ฉกรรจ์ ๑๘ นาย มายื่นจ้องเขม็งที่ตัวท่านท่าทางโกรธแค้นอาฆาต
ราวกับจะรุมกินเลือดกินเนื้อ ดวงวิญญาณเหล่านั้นได้ประกาศว่า
“พวกข้ารอคอยเจ้ามานานกว่า ๓๐๐ ปีแล้ว ในอดีตชาติเจ้าเคย
เป็นหัวหน้ากองทหาร พลทหารลูกน้องของเจ้า ๒ นายได้ไปข่มขืน
หญิงชาวบ้านเมื่อเกิดเป็นคหบดีฟุ้งร้องเจ้าผู้เป็นหัวหน้านอกจากไม่
ได้เอาใจใส่ให้ความเป็นธรรมแล้ว กลับลู่แกโทสะสั่งประหารพวก
ข้าทั้ง ๑๘ คน ให้ตายไปตามกันทั้งที่พวกข้าเป็นผู้บริสุทธิ์ พวกข้า
เฝ้าติดตามตัวเจ้ามาจนพบในชาตินี้ พอถึงเวลาที่พวกข้าจะคิด
บัญชีสะสางหนี้แค้น เจ้าที่หลบเลี่ยงเข้าไปบวชอยู่ได้ร่มกาสาว
พัตรของพระพุทธองค์เสีย ตั้งแต่เป็นเด็กด้วยริษมิตธรรมแห่งศีล
อันบริสุทธิ์เป็นเกาะคุ้มครองอยู่รอบกาย พวกข้าแม้จะเต็มไปด้วย
ความเคียดแค้นก็ไม่อาจทำอันตรายใดๆ แก่เจ้าได้

แต่ไม่กี่ปีกี่วันที่ผ่านมา.. เจ้าได้ล่วงละเมิดศีล ประพฤติผิด
ต่อพระธรรมวินัย ตามใจกิเลสแอบลักลอบเสพเนื้อสัตว์ รังสีรอบ
กายเจ้าเกิดเป็นช่องโหว่ เปิดทางให้พวกข้าเข้าประชิดถึงตัวเจ้าได้
ผลจึงปรากฏเป็นดังสภาพที่เจ้าประสบอยู่ในเวลานี้แหละ!

แต่ถึงอย่างไรเห็นแก่ที่เจ้ามีใจถือนศีลกินเจมานานและด้วย
พระบารมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เจ้ากราบอ้อนวอน ขอให้ปกปักรักษา
พวกข้าจะละเว้นชีวิตเจ้าไว้ชั่วคราว จากนั้นไปเป็นเวลา ๓ ปีให้เจ้า
หมั่นเพียรประกอบกรรมดีสร้างสมบุญกุศลให้มาก หากไม่แล้วพวก
ข้าจะกลับมาจัดการกับเจ้าอีก!

นับจากคตินั้นเป็นต้นมา อาการเจ็บป่วยทุกข์ทรมานด้วยโรคฝีร้ายก็ทุเลาลงและค่อยๆ จางหายไปในที่สุด **อนิจจา!**..น่าเสียดายที่พระภิกษุรูปนี้ ไม่ตระหนักในเรื่องของหนี้สินเวรกรรมอย่างท่องแท้จึงตกอยู่ในความประมาท เมื่อหายจากโรคภัยไข้เจ็บก็หลงลืมสิ้นวันๆ ผ่านไป ประพฤติปฏิบัติธรรมสักแต่ว่าขอไปที มิได้หมั่นสร้างสมบุญกุศลอุทิศแก่เจ้ากรรมนายเวรอย่างตั้งใจจริงจังจนกระทั่งเวลาล่วงเลยไป ๓ ปีเต็ม

วันหนึ่งขณะที่พระภิกษุผู้นี้ออกจากวัด ระหว่างเดินทางลงจากเขาก็ได้ถูกพวกทหารแปลกหน้าจำนวน ๑๘ คน กรูเข้ารุมทำร้ายจนถึงแก่มีรณะภาพอยู่กลางป่า โดยที่ร่างกายของพระภิกษุรูปนี้ถูกฟันขาดออกจากกันถึง **๑๘ ท่อน!**

เป็นหนี้ไม่ยอมชดใช้

พระโอราทพระโพธิสัตว์กวนอิม

วันนี้เราจะมาแก้กรรมของนาง **หลิงฟ่งจู** ทำไมนางจึงต้องทุกข์ทรมานด้วยโรคร้ายคุกคาม จนถึงกับกลายเป็นคนเลอะเลือนสติไม่สมประกอบ นั่นเป็นเพราะผลกรรมที่นางก่อไว้ตั้งแต่ในชาติปางก่อน บัดนี้ถึงเวลาที่เจ้ากรรมนายเวรในอดีตตามคิดบัญชีกับนางแล้ว

ในอดีตชาตินางหลิงฟ่งจู ผู้นี้ได้เกิดเป็นชายที่มณฑลฮกเกี้ยน อำเภอฮกจิ๋ว มีชื่อว่า **“ไต้เจียว”** นายไต้เจียวมีเพื่อนสนิทกันมากคนหนึ่ง ชื่อว่า **“ไฉ่จิ่ง”** อยู่มาวันหนึ่ง ไต้เจียวได้ขอยืมเงินจำนวน ๓๐๐ อีแปะ จากไฉ่จิ่งเพื่อนรักเพื่อมาลงทุนทำการค้า จนกระทั่งเวลาล่วงเลยไปนานเข้า เขาก็เกิดความเสียดายไม่อยากจะชดใช้เงินที่ยืมมา คืนให้แก่เพื่อน

ทุกครั้งที่นายไฉ่จิ่งเอ่ยปากทวงถามถึงหนี้สินเดิม นายไต้เจียวก็จะพูดจาบ่ายเบี่ยงผลัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อยๆ ท้ายที่สุด เมื่อถูกทวงหนี้ที่ยืมไปหนักเข้าๆ ในใจจึงคิดวางแผนชั่วชั้นโดยออกอุบายเชิญนายไฉ่จิ่งเพื่อนรักให้มาร่วมรับประทานอาหารที่บ้าน

และในคืนนั้นเองนายไต้เจียว ก็ได้มอมเมาเพื่อนรักด้วยสุรา จนพुไปไม่ได้สติ จากนั้นเขากับนางหงซื่อ ภรรยาผู้สมรู้ร่วมคิด จึงช่วยกันลากนายไฉ่จิ่ง เข้าไปวางไว้บนเตียงในห้องนอน พร้อมกับจัดแจงถอดเสื้อของนายไฉ่จิ่งออกกองไว้

พอใกล้รุ่งเช้า นายไต้เจียวก็ให้ภรรยาของตนแสร้งขึ้นไปนอนบนเตียงด้วย และร้องให้พุ่มพ่ายว่าถูก นายไฉ่จิ้ง เพื่อนของสามีเข้ามากระทำมิดีมีร้ายข่มเหงนาง

นางหงซื่อร้องเอะอะโวยวาย เพื่อให้ชาวบ้านมาเป็นพยานรับรู้ ส่วนตัวนายไต้เจียวก็ทำทีเป็นว่า มาพบเหตุการณ์ดังกล่าวเข้าพร้อมกับไปเรียกเจ้าหน้าที่ทางการ ให้มาจับตัวเพื่อนของตนไปสอบสวน

นายไฉ่จิ้งให้การปฏิเสธว่าไม่รู้เรื่องจริงๆ และตนเองเมาสุราจนหมดสติไป แต่เนื่องจากมีเจ้าทุกข์และพยานแน่นหนาจนดันไม่หลุด เขาจึงถูกพิพากษาให้ต้องติดคุกเป็นเวลา ๘ ปี

ข้างฝ่ายครอบครัวของนายไฉ่จิ้ง ผู้บริสุทธิ์ ก็ได้พยายามใช้เงินวิ่งเต้นคดี เพื่อให้เขาได้ลดหย่อนโทษและในที่สุดแม้ว่านายไฉ่ จิ้ง จะสามารถพ้นโทษออกจากคุกได้ก่อนกำหนดก็จริงแต่ทว่า เขาไม่มีทรัพย์สินสมบัติอะไรหลงเหลืออยู่อีกเลย

ตัวของนายไฉ่ จิ้ง พร้อมทั้งครอบครัวต้องตกกระกำลำบากอย่างแสนสาหัส ซึ่งตรงข้ามกับนายไต้เจียว ผู้ซึ่งใช้แผนชั่วคดโกงเงินของเพื่อนกลับยิ่งรวยวันรวยคืน นายไฉ่ จิ้ง ยิ่งเห็นยิ่งเจ็บแค้นใจจนในที่สุดก็ตรอมใจตาย

เรื่องราวที่เล่ามาทั้งหมดก็คือ อดีตชาติของนางหลิงฟ่งจู ที่ได้ก่อกรรมสร้างเวรเอาไว้ แม้ว่าคนในโลกจะตายไปแล้ว และในยมโลกพญายมผู้เป็นใหญ่แห่งนรกก็ได้ตัดสินลงโทษทัณฑ์แก่ดวง

วิญญาณผู้กระทำผิดไปแล้ว แต่เรื่องราวของความอาฆาตแค้น
ระหว่างกัน เป็นเหตุแห่งโชกรรมบ่วงเวรที่ต้องติดตามมาชำระหัก
ล้างกันที่บนโลกมนุษย์อีก

นี่เองมาถึงปัจจุบันในภพนี้ชาตินี้ นายไต้เจียว ผู้โง่งหนึ่
เพื่อนในอดีตชาติก็ได้เกิดมาเป็น นางหลิงฟ่งจู และเมื่อเวลา
แห่งการชดใช้มาถึง เจ้าหนึ่นายเวร คือวิญญาณ ของนายไฉ่จิ้ง ผู้ซึ่ง
ยังไม่ได้ไปสุดไปเกิดเพราะตายลงด้วยความผูกใจ เจ็บแค้นอาฆาต
บัดนี้สบโอกาสจึงได้เข้าสิงร่างของนางหลิงฟ่งจู ทำให้เลือดลม
เดินไม่สะดวก จิตประสาทไม่ปกติ จนกระทั่ง นานวันเข้า หู ตา
คอ จมูก ปากและประสาทสัมผัสทั้งหลายก็เสื่อมสลายไม่อาจรับ
รู้อะไรทั้งสิ้น

จวบจนบัดนี้ ก็ไม่สามารถรอดพ้นการติดตามจองเวรจาก
วิญญาณของนายไฉ่จิ้งไปได้ และสามีนางหลิงฟ่งจูในชาตินี้
ก็คือ นางหงซื่อ ซึ่งเป็นภรรยาของนายไต้เจียวในอดีตชาติก็ต้อง
กลับมาเกิดเพื่อรับกรรมที่เคยก่อไว้ร่วมกัน

เดี๋ยวนี๊ พวกเจ้าทั้งสองคน คงจะเข้าใจเรื่องราวความเป็น
มาของตนทั้งหมด จึงควรที่จะสำนึกผิดได้แล้ว จงรีบสร้างบุญ
สร้างกุศลอุทิศให้แก่วิญญาณเจ้ากรรมนายเวรผู้ติดตามมาทวงหนี้
และหมั่นเพียรกราบไหว้สักการะ ขออำนาจบารมีของสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ทั้งหลายช่วยเมตตาไถ่ถอนเกลี้ยกับเจ้ากรรมนายเวรให้ด้วย เจ้าทั้ง
สองจงตั้งจิตอธิษฐานขอขมาบาปภายใน ๓ วันนับจากนี้

มนุษย์ที่อยู่ในโลกทุกวันนี้ เข้าใจไปว่าการกระทำความผิดใหญ่หลวง จึงจะถือว่าเป็นบาปมีกรรมแท้จริงแล้วต่อให้ไม่ได้ทำความผิดใหญ่หลวงแต่ทำทุกวันๆ ทำสิ่งผิดๆ อย่างละนิดอย่างละหน่อยอยู่เป็นอาจิณ นานวันเข้ากรรมนั้นก็พอจะพอกพูนสะสมจนวกกลับมาทำร้ายบุคคลผู้นั้นเอง

ในทางกลับกัน มิใช่ว่าต้องสร้างวีรกรรมความดีอันยิ่งใหญ่เสียก่อนจึงจะถือว่าเป็นมหากุศลبارมี ขอเพียงแต่ให้มนุษย์เพียรพยายามกระทำในสิ่งที่ถูกต้องดีงามอยู่เป็นประจำ แม้ว่าจะเป็นความดีในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ตาม นานวันเข้าในบั้นปลายก็ย่อมจะได้ส่วยบุญใหญ่มีมหากุศลเช่นกัน **กลัวแต่มนุษย์ทั้งหลายจะไม่ยอมทำความดีให้ต่อเนื่องสม่ำเสมอเท่านั้น**

ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างแต่กรรมดี เปรียบเสมือนเป็นผู้ที่ได้พำนักรอยู่ในสวนบุปผชาติ อันตลบอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมของดอกไม้นานาพันธุ์จิตใจของบุคคลผู้นั้น ย่อมพบแต่ความรื่นรมย์สงบเยือกเย็น มันช่างปลอดโปร่งโล่งเบาสบาย เป็นอิสระสุขใจอย่างหาที่เปรียบมิได้

ตรงกันข้าม ผู้ที่สร้างแต่บาปกรรมเลวร้ายก็เปรียบเสมือนบุคคลผู้นั้นต้องเข้าไปอยู่ในดงหนามที่แหลมคม จะทำอะไรก็ไม่อิสระ แม้แต่จะขยับเขยื้อนก้าวไปทางไหนก็ต้องหวาดผวาท้องคอยหลบๆ ซ่อนๆ อย่างไม่สงบสุข มันช่างเป็นทุกข้ออย่างเหลือที่จะพรรณนา

เราอยากถามท่านทั้งหลายว่า ระหว่างสวนบุปผชาติที่รุ่ม
รมย์กับดงหวากหนามแหลมคม พวกท่านจะเดินเข้าไปในที่แห่งใด

มีบาปหนากรรมหนัก ก็สืบเนื่องจากการสะสมไว้ซึ่งความ
ผิดเล็กๆ น้อยๆ มาตลอด

บุญกุศลยิ่งใหญ่ ก็บังเกิดขึ้นจากการสะสมคุณงามความ
ดีทีละเล็กทีละน้อยอย่างสม่ำเสมอ

ขอเตือนท่านทั้งหลาย จงอย่ากระทำในสิ่งที่ละอายใจ

จงเร่งรีบสร้างสมบุญกุศล ปฏิบัติธรรมให้รวดเร็วเถิด

วิญญาณหลุมตามทางนี้

หลิวพรทิพย์ หรือนางสาววราลักษณ์ เล้าห์อารีรุติ มีชื่อเล่นว่า **ตัง** เป็นบุตรสาวคนสุดท้อง ในจำนวนพี่น้องทั้งหมด ๕ คน บิดาได้เสียชีวิตตั้งแต่หลิวพรทิพย์อายุได้เพียง ๑๒ ปี ต่อมาอีก ๕ ปี มารดาได้เสียชีวิตอีกจึงทำให้ญาติทางฝ่ายบิดาซึ่งมีฐานะเป็นลุง นำไปอุปการะอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีอาศัยพักอาศัยของคุณลุงเป็นพ่อค้าขายหมู แต่ได้เลิกอาชีพนี้เป็นเวลานานมาแล้ว เพราะท่านป่วยเป็นอัมพฤกษ์เดินเหินไม่สะดวก ต้องใช้ไม้เท้ายันในการช่วยเหลือตัวเอง ลูกสาวและลูกเขยจึงดำเนินกิจการแทนอาชีพขายหมูเป็นงานหนักมาก

จนกระทั่ง ลูกน้องที่จ้างมาช่วยงานอดทนอยู่ได้ไม่นาน ต้องลาออกไป พี่สาวเห็นหลิวพรทิพย์เป็นคนรูปร่างสูงใหญ่ และฉลาดพูดจาในเชิงค้าขาย ก็ใช้ให้ช่วยทำงานขายหมูด้วย จากการที่ต้องช่วยงานบ้าน และต้องไปเรียนศึกษาผู้ใหญ่ช่วงเย็นถึงกลางคืน เมื่อหลิวพรทิพย์จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พี่สาวคนโตที่รับราชการอยู่จังหวัดลำปางจึงมารับให้มา เรียนชั้นอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร เรียนได้ไม่นานพี่สาวที่ขายหมูก็เรียกตัวให้ไปช่วยอีก หลิวพรทิพย์ทำทุกอย่าง ไม่ว่าจะทำบัญชีเงินค่าหมูตามร้านค้าต่างๆ ที่สั่งหมู ส่งหมูตามร้าน โดยเฉพาะวิสาหกรรมการที่หนักมากคือ **ชี้หมูตัวที่ยังมีชีวิตในคอกว่ามีตัวไหนถึงคิวจะฆ่า** เนื่องจากหมูที่อยู่ในคอกเตรียมตัวจะฆ่า นั้นส่วนใหญ่จะมาจากฟาร์มของจังหวัดนครปฐม ส่งมาเป็นงวดๆ

งวดหนึ่งประมาณ ๑ สัปดาห์งวดหนึ่งๆ เต็มรถบรรทุก และบรรดาพ่อค้าเชียงใหม่ก็จะแบ่งว่างวดหนึ่งของแต่ละคน จะใช้หมูกี่ตัวโดยคิดราคาหมูด้วยการชั่งตามน้ำหนักหมู สำหรับเชียงใหม่ของพี่สาวของหลวงพรทิตย์จะฆ่าประมาณวันละ ๕-๗ ตัว หยุดฆ่าทุกวันพระแต่วันโกนฆ่าเป็น ๒ เท่า เพราะต้องส่งหมูประจำตามร้านเผื่อวันพระเป็นอย่างนี้ประจำทุกวัน

หมูที่มาจากฟาร์มของจังหวัดนครปฐมหรือราชบุรี ก็จะถูกขังไว้ในคอก ไม่ให้อาหารและน้ำ เพราะถ้าให้อาหารกินเวลาผ่าแล้วฆ่าและเศษอาหารจะไปติดตามกระเพาะ ถ้าไส้ ทำให้สกปรกดูไม่สะอาด คนซื้อก็จะไม่กล้าซื้อไปกิน ส่วนที่ไม่ให้หมูกินน้ำ ก็เนื่องจากจะทำให้หมูเปียกเวลาวางเนื้อหมูไว้บนเชียงใหม่ น้ำจะไหลนองออกมา ดูไม่น่ากินราคาขายก็จะตก กรรมก็เลยไปตกที่หมูที่ต้องนอนรอความตาย แล้วยังอดข้าวอดน้ำอากาศร้อนอาศัยการฉีดย้ำราดตัวหมู กระทั่งความร้อนกลั้วหมูจะตายก่อนกำหนดถ้าหมูตายเองโดยไม่ได้ฆ่าส่วนของเครื่องในจะเสียใช้ไม่ได้สีของเนื้อจะเขียวคล้ำ ถ้าตายนานเกินไปก็จะกินไม่ได้เลยทั้งตัวกิจการขายหมูทำกันเป็นอาชีพประจำวัน จากวันเป็นเดือนเป็นปีทำให้มีรายได้ดีพร้อมทั้งกิจการยิงเจริญก้าวหน้า จนในที่สุดพี่สาวคนรองอยากให้หลวงพรทิตย์หยุดขายหมู ให้ตั้งใจเรียนหนังสือในระดับอุดมศึกษา แต่หลวงพรทิตย์ก็เรียนๆ หยุดๆ กลับมาช่วยพี่สาวดำเนินกิจการขายหมู โดยไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ-สุราษฎร์ธานี และบางครั้งก็มาเยี่ยมพี่สาวคนโตที่รับราชการอยู่

ในจังหวัดลำปางบ้างเป็นครั้งคราว ทำให้การเรียนรู้ไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร ทั้งพี่สาวและพี่ชายจึงเคี่ยวเข็ญให้กลับมาเรียนที่กรุงเทพฯ โดยไม่ให้เดินทางไปที่สุราษฎร์ธานีอีกเพราะมาสุราษฎร์ธานีคราวใดจะต้องมาติดต่อกับธุรกิจขายหมูจนไม่มีอันเรียน หลิวพรทิพย์จึงเลิกกิจการมาเรียนอย่างจริงจัง ระหว่างเรียนมหาวิทยาลัยก็จะเดินทางกลับมาเยี่ยมพี่สาวคนโตที่จังหวัดลำปาง

กลางปี ๒๕๓๖ พี่สาวพาหลิวพรทิพย์ไปซื้ออาหารเจที่สถานธรรมกวมิง พี่สาวได้พบกับผู้แนะนำซึ่งพี่สาวเป็นลูกค้าประจำน้ำเต้าหู้ ได้กล่าวชวนให้กราบขอรับวิถีนุตตรธรรม พี่สาวจึงตอบรับทันที แต่หลิวพรทิพย์ไม่ยอมรับ ขอบุญไปเที่ยวงานหลวงพ่อกษม เขมโก ที่สุสานไตรลักษณ์ เมื่อถึงเวลาก็มารับพี่สาวกลับบ้าน แถมยังต่อว่าพี่สาวคนโตว่าใครบอกอะไรก็เชื่อไปหมด ไม่กลัวถูกหลอกบ้างหรือ พี่สาวคนโตไม่ได้ตอบอะไร รู้ว่าวิถีนุตตรธรรมนี้ดีจึงชวนหลิวพรทิพย์ให้รับวิถีนุตตรธรรม ชวนจนหลิวพรทิพย์เกรงใจ จึงได้โอกาสกราบขอรับวิถีนุตตรธรรม วันที่ ๑๒ เดือน ๕ พ.ศ. ๒๕๓๖ เมื่อกราบขอรับวิถีนุตตรธรรมแล้ว ทั้งพี่สาวและหลิวพรทิพย์ก็มีใจอยากฝึกไหว้พระที่สถานธรรม จึงมาฝึกไหว้พระ นำหนังสือธรรมะไปศึกษา จนมีโอกาสร่วมการประชุมธรรม ๓ วันที่จัดขึ้น ณ มูลนิธิบุญกว้างเมื่อจบการประชุมธรรม ๓ วัน หลิวพรทิพย์ก็ต้องเดินทางกลับไปศึกษาต่อที่กรุงเทพฯ จึงไปศึกษาธรรมต่อที่ฉือชินบางกะปิกรุงเทพฯ และเมื่อมีโอกาสมารับพี่สาวคนโตที่จังหวัดลำปาง หลิวพรทิพย์ ได้ศึกษาธรรมที่กวมิง ได้ติดตามฝึก

หัดบำเพ็ญตามอาจารย์หลิวอ้ายเหลียน จนเข้าใจและฝึกหัดบำเพ็ญธรรม

จนกระทั่งกลางปี ๓๗ ในการประชุมธรรม ๓ วันของปี ๒๕๓๗ ที่มูลนิธิปัญญากว้าง จ.ลำปาง พระอาจารย์เมตตาชี้แนะให้ หลิวพรทิพย์ริบตั้งปณิธานทานเจตลอสชีวิต ทำให้หลิวพรทิพย์มีความตั้งใจที่จะตั้งปณิธาน ประกอบกับอาวสุเมตตาได้มีโอกาสตั้งปณิธานตลอดชีวิตในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๓๗ ในงานประชุมธรรม ๓ วันของจังหวัดจันทบุรี

จากนั้นเป็นต้นมา หลิวพรทิพย์ก็ตั้งใจช่วยเหลืองานธรรมอย่างจริงจัง จนต้องเลิกเรียนในระดับอุดมศึกษากลางคัน และในปี ๓๘ ได้มีโอกาสเปิดร้านอาหารเจส่งเสริมญาติธรรมและต้องหยุดกิจการ เนื่องจากค่าเช่าร้านขึ้นราคาสูงมากปี ๒๕๔๐ ได้มีโอกาสเข้าชั้นสำนักบาป ณ. พุทธสถานหงเต้ากง จ.ปทุมธานี และปลายปี ๔๐ ในวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๐ ที่บ้านลำปาง ได้เปิดสถานธรรมครัว เรือนโดยมีหลิวเตียนฉวนซือ เปิดห้องพระอย่างเป็นทางการ อุปนิสัยส่วนตัวของหลิวพรทิพย์เองเป็นคนรักพี่ ๆ มาก ได้พยายามทุกวิถีทางที่จะส่งเสริมพี่ชายคนโตพี่ชายคนรอง และพี่สาวคนรอง ที่อยู่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้มีโอกาสเข้าร่วมประชุมธรรม ๓ วัน และส่งเสริมจนพี่ชายและพี่สาวคนรอง ได้มีโอกาสตั้งปณิธานทานเจตลอสชีวิต ในครอบครัวพี่น้อง ๕ คนจึงได้ตั้งปณิธานทาน เจตลอส ชีวิต ๔ คน คงเหลือแต่พี่ชายคนรองที่ถึงแม้ยังไม่ได้ตั้ง ปณิธานข้อนี้แต่ยังคงรับประทาน

เจตลอดมาหลายปีจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ต้นปี ๒๕๓๙ หลิวพรทิพย์ และพี่สาวคนโตได้ทำหนังสือขอ
อุทิศร่างกายให้กับคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ใน
ขณะนั้นหลิวพรทิพย์ มีสุขภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์ดี ไม่มี
สาเหตุใดที่บ่งว่าอายุสั้น วิธีการในการส่งเสริมญาติธรรมของ
หลิวพรทิพย์ ได้ให้ความเมตตาช่วยเหลือบุคคลที่ด้อยโอกาส
กว่ามีเงินทอง แท้ไหร่ก็จะบริจาคช่วยเหลือสร้างกุศลแทบหมด
และขอบส่งเสริมญาติธรรม โดยการนำเอาอาหารเจไปส่งตาม
บ้านของญาติธรรมถ้าญาติธรรมที่เป็นเจ้าของบ้านไม่อยู่ก็จะแขวน
ถุงอาหารเจไว้ที่ประตูบ้านญาติธรรมท่านนั้น สำหรับญาติธรรมที่
เป็นนักเรียนเนื่องจากพี่สาวคนโตรับราชการครู ได้นำพานักเรียน
มากราบขอรับวิถีนุตตรธรรม โดยมีหลิวพรทิพย์เป็นผู้รับรอง หลิว
พรทิพย์ก็จะเป็นที่ปรึกษาให้กับเด็กนักเรียนวัยรุ่น ๑๖-๑๙ ปี
อย่างดีในทุกด้าน ทำให้นักเรียนเปลี่ยนแปลงตนเอง และประพฤติ
ปฏิบัติตนอยู่ในทำนองคลองธรรม

หลิวพรทิพย์ได้มีโอกาสติดตามพี่สาวคนโต ส่งเสริมงาน
ธรรมที่จังหวัดอุดรดิตถ์ จากคำพูดที่มีแต่ความจริงใจ พูดคำไหน
ก็รักษาคำพูดคำนั้น สามารถนำพาให้เจ้าของห้องพระยังคงรักษา
สถานนั้นไว้ได้ จนกระทั่งปัจจุบันแม้กระทั่งเสียชีวิตแล้วเจ้าตำ
หนักพระถนงชิน ที่จังหวัดอุดรดิตถ์ ก็ยังฝันเห็นหลิวพรทิพย์ส่ง
ความไหว้กวดขันด้านพุทธะเบียบในห้องพระอย่างเคร่งครัดถึงแม้
ตนเองจะเสียชีวิตแล้วแต่ก็ยังคงติดตามดูแลอยู่

หิวพรทิพย์เริ่มไม่สบายเมื่อปลายปี ๒๕๔๒ หลังจากไปช่วยเทศกาลกินเจที่ จ.อุดรดิตถ์ มีอาการอาเจียนเป็นครั้งคราว เพื่อนฝูงทักว่าเป็นโรคไตหรือเปล่า จึงได้ไปตรวจอาการที่โรงพยาบาล แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคชาวมม รับประทานยากีหายชาวมม

ต้นปี ๒๕๔๓ อาการเริ่มมากขึ้นและอาเจียนบ่อยขึ้น หิวพรทิพย์จึงถวายฐปรายงานกับพระเมื่องค์ธรรม ขอพระองค์ทรงเมตตาให้ตนเองได้รู้ว่าตนเองป่วยเป็นโรคอะไรแน่

กลางปี ๒๕๔๓ แพทย์ตรวจพบว่าเป็นโรคไต แพทย์ยังให้คำแนะนำว่าถ้ารู้ตัวดี **อย่ากินเนื้อสัตว์มาก** แต่ก็จะไม่ทุดเร็ว (ช่วงนี้หิวพรทิพย์ทานเจมาแล้วประมาณ ๖ ปีกว่า แต่ไม่ได้บอกให้หมอทราบว่าเป็นตัวเองทานเจไม่ได้ทานเนื้อสัตว์เลย) และทุกเดือนหิวพรทิพย์ก็เข้าตรวจร่างกายทุกเดือนไม่เคยขาด แต่อาการก็ไม่ดีขึ้นทุดหนักจนแพทย์ที่ตรวจโรคหาว่าทานเนื้อสัตว์มากเกินไปทำให้อาการไตทรุดลงเร็ว จนหิวพรทิพย์ต้องบอกหมอมว่าทานเจมาแล้วเป็นเวลาเกือบ 7 ปีแล้ว แพทย์ยังสงสัยว่าทานเจมาตั้งนานแล้วแต่ทำไมไตยังทรุดลงเร็วเหมือนกับคนที่กินเนื้อสัตว์ พี่สาวคนโตได้พยายามช่วยเหลือสวดมนต์ สร้างกุศลให้หิวพรทิพย์เสมอจนครั้งหนึ่งหลังจากไหว้พระสวดมนต์หมีเลื้อและแม่บุญกุศล พี่สาวคนโตก็ได้เห็นหมูเป็นจำนวนมากมายล้อมรอบตัวพี่สาว ที่คุกเข่าสวดมนต์อยู่ข้างเบาะกราบ และขอให้พี่สาวช่วยแบกรับหนี้สินเวรกรรมแทนหิวพรทิพย์ แต่เนื่องจากพี่สาวคนโตได้ทำ

การอุทิศช่วยบิดามารดา (เซาป่า) จึงไม่กล้าแบกรับหนี้สินเวรกรรม แทนหลิวพรทิตย์ได้ แต่ขอความเมตตาขอผ่อนผันแบ่งบุญกุศล ให้ และได้บอกให้หลิวพรทิตย์พยายามอดทนต่อความเจ็บปวดที่ได้รับ ให้สำนึกขอโทษต่อเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายที่ได้กระทำ ทั้งที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม ทั้งที่รู้หรือไม่รู้มีผลทำให้ป่วย ถึงจะป่วยอย่างไรหลิวพรทิตย์จะต้องไหว้พระเช้า-เย็นทุกวัน ถ้ามีชั้นเรียนอะไร ถ้าส่งสารพอไปได้ หลิวพรทิตย์เองไม่เคยขาด อาจไปนั่งฟังธรรมในชั้นเรียนถันจูที่จังหวัดแพร่ ไปนอนเฝ้าญาติธรรมที่ส่งเสริมไปฟังธรรม ๓ วัน ที่จังหวัดเชียงใหม่หรือลำปาง หรือไปร่วมงานประชุมธรรม ๑ วัน ที่จังหวัดพะเยา และครั้งสุดท้ายก็คือการประชุมธรรม ๑ วัน ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ ที่กวงหมิงฐาน จังหวัดลำปางที่ไม่สามารถคุกเข่าเป็นผู้รับรองเนื่องจากป่วยมาก ต้องให้ผู้อื่นเป็นผู้รับรองแทน

ต้นปี ๒๕๔๔ ปีนี้เป็นปีที่เข้า-ออกโรงพยาบาลไม่ว่างเว้น อาการบวมก็มากขึ้น อาเจียนและปวดท้อง ทานอาหารไม่ได้ทาน เข้าไปก็อาเจียนหมดแรง ต้องเข้าโรงพยาบาลไปเติมเลือดเติมน้ำเกลืออยู่ประจำอาการอาเจียนหมดก็รักษาโดยนำไปเอกซเรย์กระเพาะ ส่องกระเพาะกันเป็นประจำ จากการตรวจของแพทย์ผลก็ปกติไม่มีอะไร จนแพทย์คิดว่าอาการคงเกิดจากการคิดไปเอง ขอให้หลิวพรทิตย์ไปปรึกษากับจิตเวชประจำโรงพยาบาล อาการทรงอยู่แบบนี้ เข้าโรงพยาบาลก็มีอาการแบบนี้ประจำแพทย์วินิจฉัยว่าเป็นโรคไตแต่แปลกใจว่า ทำไมระบบขับถ่ายปกติ แม้แต่

แพทย์ยังสงสัยแต่หาสาเหตุไม่เจอ

จนกระทั่งคืนวันเสาร์ที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ หลิวพร
ทิพย์ฝันว่าตนเองเสียชีวิต โดยที่ร่างกายของตนบวมจนแตกกระ
เปิดเป็นเสี่ยงๆ เลือดนองกระเซ็นไปทั่ว พระอาจารย์ได้มารับจิต
ญาณลอยขึ้นไปเบื้องบนแต่หลิวพรทิพย์ยังไม่อยากกลับไป จึง
วอนขอพระอาจารย์ให้กลับมาพระอาจารย์จึงให้กลับมา ในฝัน
หลิวพรทิพย์คิดว่าตกร่างกายคงแตกละเอียดแน่ๆ แต่ปรากฏ
ว่าพระอาจารย์เมตตาให้ร่างค่อยๆ ลอยลงมาหลิวพรทิพย์จึงรู้สึก
ตัวตื่น จากความฝันดังกล่าวมีผลทำให้วันอาทิตย์ที่ ๒๖ สิงหาคม
๒๕๔๔ อาการบวมของหลิวพรทิพย์ค่อยๆ ลดลงภายใน ๗ ชั่วโมง
หลิวพรทิพย์น้ำหนักลดลงไป ๖-๗ กิโลกรัม หน้าตา-ตัว-ขา ไม่มีอา
การบวม เพื่อเป็นประจักษ์ว่าผู้ที่มีความศรัทธาจริงใจในการบำ
เพ็ญเบื้องบนก็ไม่ได้ทอดทิ้ง ได้คอยปกป้องคุ้มครองให้ความช่วยเหลือ
ตลอดมา แต่เนื่องจากวิบากกรรมในด้านธุรกิจค้าหมูของ
หลิวพรทิพย์มีมากจนเกินไป วันจันทร์ที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๔ เป็น
วันนัดพบแพทย์เพื่อตรวจอาการประจำเดือนของหลิวพรทิพย์เจ้า
กรรมนายเวรได้บอกให้รู้ว่าพวกเขานั้นไม่ยอมแน่ หลิวพรทิพย์จึง
ถูกรถยนต์ลอยมาชนรถจักรยานยนต์ที่หลิวพรทิพย์ขี่อยู่ภายใน
บริเวณโรงพยาบาลจนอย่างแรงแต่เบื้องบนเมตตาให้หลิวพรทิพย์
มีบาดแผลเพียงเล็กน้อยที่บริเวณเข่าเท่านั้น

จากนั้นเป็นต้นมา หลิวพรทิพย์ก็จะมีอาการสามวันดี
สี่วันไข้ ต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๔ ต้องเข้าไปนอนให้น้ำเกลือที่โรง

พยาบาล และเป็นคราวที่หิวพรทิพย์ขวัญเสียที่สุด เพราะเห็น
เจ้ากรรมนายเวรมาติดตามเอาชีวิตตลอด เข้ากอดลาพี่สาวคน
โตและคนรองตลอดเวลา หิวเตียนนวนซื้อเมตตามาเยี่ยม
หิวพรทิพย์ก็ขอกอดท่านๆ ก็เมตตากอดตอบ พี่สาวคนโตช่วย
บริจาคเงินพิมพ์หนังสือธรรมะ หิวพรทิพย์เองเทกระเป่าทุกบาท
ทุกสตางค์มอบเงินสร้างกุศล สร้างห้องพระของหิวอ้ายเหลียน
เตียนนวนซื้อ และขอต่อรองว่าขอมิมีชีวิตต่อเพื่อจะได้เลี้ยงเจฟรี
ในเทศกาลกินเจอีก ๓ ปี เจ้ากรรมนายเวรจึงบอกที่ข้างหูล่าจะให้
โอกาสอีกเป็นครั้งสุดท้าย

ในช่วงเทศกาลเลี้ยงอาหารเจฟรีที่จังหวัดลำปาง หิวพร
ทิพย์ ก็ต้องเข้าโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากไปตรวจเลือด
พบว่าน้ำตาลในเลือดสูงถึง ๘๖๕ แพทย์เองตกใจ มาก และขอ
ให้อนพัก เนื่องจากกลัวว่าจะเกิดอาการช็อค แต่หิวพรทิพย์
ไม่ยอม เนื่องจากกลัวเสียสัจจะกับเจ้ากรรมนายเวรมีผลทำให้
แพทย์ต้องเรียกญาติมาชี้แจง ถึงอันตรายของการไม่ยอมรักษาตัว
พี่สาวคนโตจึงยอมให้เข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง หิว
พรทิพย์จึงต้องนอนพักรักษาตัว และภายในวันเดียวกันน้ำตาล
ในเลือดก็ลดลงจนเป็นปกติ แพทย์ต้องศึกษากรณีนี้เป็นพิเศษ
เนื่องจากน้ำตาลในเลือดขึ้นสูงมาก และลดลงได้เร็วกว่าราย
ปกติที่ต้องใช้เวลารักษานานมากกว่าจะลดลงในระดับปกติ

เมื่อออกจากโรงพยาบาล หิวพรทิพย์ก็มีอาการเดิม คือตัว
บวมขาบวมหน้าตาบวมและปวดท้องบางวันทานอาหารได้ก็ทาน

มากเกินปกติบางวันทานไม่ได้ อาเจียน จนพี่สาวคนโตและพี่สาว
คนรองตกลงกันว่า จะพาเข้ามาตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช เพื่อ
ตรวจว่าเป็นไตจริงหรือเปล่า แต่อาการของหิวพรทิพย์หนักมาก
กินไม่ได้ปวดท้องถ่ายอยู่ตลอดท้องเสียอยู่ตลอดท้องบวมจนต้อง
ให้เข้าโรงพยาบาลประจำจังหวัด เพื่อเติมน้ำเกลือและเลือดในร่างกาย
กายให้แข็งแรงเพื่อจะได้เดินทางมารักษาตัวในกรุงเทพฯ

ปลายเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔ ขณะที่หิวพรทิพย์นอนพัก
ผ่อนอยู่ในห้อง ได้ยินเสียงมารดาที่เสียชีวิตไปแล้วเรียก เมื่อลืมตา
จึงเห็นมารดาเฝ้าอยู่ข้างเตียง มารดาบอกว่าจะมารับหิวพรทิพย์
กลับไปอยู่ด้วย แต่หิวพรทิพย์ก็ยังคงปฏิเสธ

วันเสาร์ที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ นับเป็นครั้งสุดท้ายของ
หิวพรทิพย์ที่เข้ามารักษาตัวในโรงพยาบาลอีกครั้งหนึ่ง ด้วย
อาการบวมที่ท้อง ปวดท้องและท้องเสีย ต้องถ่ายบ่อยครั้ง เข้ารับ
การรักษาตัวคราวนี้ หิวพรทิพย์ไม่ได้พูดคุยกะไรเอาแต่บ่นบอก
ว่าปวดท้อง และขอให้แพทย์ช่วยฉีดยาระงับอาการปวดเติมน้ำ
เกลือและให้เลือดเหมือนปกติ

วันอังคารที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๔ แพทย์ต้องทำการล้างไตให้
ครั้งแรกไม่สำเร็จ ล้างได้แต่น้ำ หิวพรทิพย์มีอาการเหนื่อย และ
อ่อนเพลียมากได้แต่บอกว่าล้างไตเหนื่อย แพทย์จึงให้พัก

วันพุธที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๔ จึงทำให้แพทย์ต้องทำการล้าง
ไตครั้งที่ ๒ ให้โดยเจาะที่ท้องเพราะเห็นท้องบวมมาก พอเจาะที่

ท้องปรากฏว่าน้ำหนองทะลักออกมา และหลิวพรทิตย์เองก็ซ้อค
ไม่รู้ตัว ต้องใช้เครื่องช่วยหายใจอาจารย์หลิวเตียนฉวนซื้อมาเย็บม
วันนั้นพอดี เมื่อท่านเห็นอาการของหลิวพรทิตย์ จึงเรียกพี่สาว
คนโตและพี่สาวคนรอง ที่เพิ่งเดินทางมาจากจังหวัดสุราษฎร์
ธานีให้ออกมาจากห้องคนไข้ ปรีक्षाเรื่องการถวายรูปกำใหญ่
ถวายรายงานต่อพระแม่องค์ธรรม ท่านได้แต่ย้าบอกพี่สาว
ทั้งสองคนของหลิวพรทิตย์ ด้วยความเป็นห่วงเป็นใยว่าการ
ถวายรูปครั้งนี้ ถ้าหลิวพรทิตย์หายเป็นปกติต้องบำเพ็ญ แต่ถ้า
ต้องเสียชีวิต ก็จะได้ติดตามพระอาจารย์ไปบำเพ็ญยังเบื้อง
บน พี่สาวทั้งสองและญาติธรรมที่ไปเยี่ยมจำนวนหนึ่ง จึงเดิน
ทางไปสถานธรรม กงหวิงกราบพระเย็นสวมนต์ถวายผล
ไม้และถวายรูปกำใหญ่ รายงานต่อพระแม่องค์ธรรมเรื่องอา
การป่วยของหลิวพรทิตย์ รูปกำใหญ่ที่ถวายเป็นดอกบัวที่สวยงาม หลิวเตียนฉวนซื้อก็บอกกับญาติธรรมทั้งหลายว่า ถ้าหลิว
พรทิตย์หายก็จะกลับมาบำเพ็ญ แต่ถ้าต้องเสียชีวิตก็จะติดตาม
พระอาจารย์ไปบำเพ็ญเบื้องบน และบอกพี่สาวคนโตของหลิว
พรทิตย์ว่า ถ้าแพทย์มีมติให้ผ่าหลิวพรทิตย์ ไม่ต้องผ่าให้กลับ
บ้านไปอย่างนั้น กลางดึกคืนนั้นเวลาประมาณ ๒๓.๕๐ มีโทรศัพท์
จากโรงพยาบาลมาสอบถาม ขออนุญาตให้ผ่าตัดหลิวพรทิตย์
พี่สาวคนโตตัดสินใจให้ผ่า เพื่อที่จะให้หลิวพรทิตย์ได้ชำระหนี้สิน
เวรกรรมให้หมดสิ้นไปในชาตินี้ กับหมู่ทั้งหลายที่ตนเองได้ทำไว้
คณะแพทย์ได้ทำการผ่าตัดในคืนนั้น ผลปรากฏว่าหลิวพรทิตย์

เป็นฝีในตับ ทำให้มีอาการปวดท้องเหมือนกับที่พวกหมูทั้งหลาย ปวดท้องด้วยการอดอาหารเป็นเวลาหลายวันฝีแตกทำให้น้ำหนอง แตกกระเด็นไปทั่วภายในและกระแสเลือด แพทย์ใช้เครื่องมือดูดหนองออกจากร่างกายได้ประมาณ ๑,๐๐๐ ซีซี รอยผ่าหน้าท้องยาว เป็นทางตรงกลางท้องรอยผ่าประมาณ ๑ ไม้มบรรทัด หรือ ๑ ฟุต เหมือนกับหมูที่โดนฆ่าตายแล้ว คนฆ่าจะผ่าหน้าท้อง หมูเพื่อแบ่งเนื้อหมูออกเป็นซีกๆ หลังจากผ่าตัดเสร็จก็เข้าห้อง ไอ.ซี.ยู

วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๔ อาการทั่วไปดีขึ้นจนพี่ๆ ทุกคนดีใจแต่ยังใช้เครื่องช่วยหายใจและยังมีน้ำหนองไหลออกมา พี่ๆ ไปเยี่ยม พยาบาลประจำห้องก็จะแนะนำให้เรียกชื่อ เมื่อเรียกชื่อหลิวพรทิพย์ก็จะลืมตาและมองดูผู้เรียก

วันศุกร์ที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๔๔ อาการทรุดหนักความดันต่ำลงเรื่อยๆ สาเหตุเนื่องมาจากหนองไหลเข้ากระแสเลือด เกิดอาการติดเชื้อทำให้ร่างกายเกิดอาการช็อค

ตอนเช้าของวันที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๔ เวลาประมาณ ๑.๕๐ น. หลิวพรทิพย์ก็เสียชีวิต ด้วยอาการไตวาย ไตติดเชื้อ ทำให้ระบบขับถ่ายเสียภายในห้อง ไอ.ซี.ยู ของโรงพยาบาล ญาติธรรมต่างจังหวัดบางท่าน เป็นห่วงว่าหลิวพรทิพย์จะจำไตร่ตรองไม่ได้ พี่สาวคนโตบอกว่าไม่ต้องเป็นห่วง เพราะหลิวพรทิพย์เป็นคนที่ยึดจำเรื่องราวต่างๆ ได้แม่นยำเป็นพิเศษ ระหว่างป่วยก็มีการทบทวนบ่อย ๆ

เมื่อพี่สาวและญาติธรรมมารับศพของหลิวพรทิพย์ที่ห้อง
ดับจิต เป็นเวลา ๐๙.๔๐ น. ศพของหลิวพรทิพย์ตัวยังนิ่มเหมือน
กับคนนอนหลับ คอพับไปมา แขนขายกได้ สามารถเปลี่ยนเสื้อผ้า
ชุดพุทธบริการที่เคยสั่งไว้หลายครั้ง เมื่อเข้าโรงพยาบาลว่าจะใส่
เสื้อและกระโปรงตัวไหนที่ชอบ เมื่อนำศพมาบำเพ็ญกุศลครบแล้ว
ทางโรงพยาบาลมหาราชจึงมารับศพ เนื่องจากหลิวพรทิพย์
ได้อุทิศร่างกายให้กับโรงพยาบาล สภาพศพที่บรรดาพี่ๆ ๔
คนและญาติธรรมทั้งหลาย ช่วยกันยกออกมาจากโลงแช่เย็น
เพื่อนำบรรจุลงโลงไม้ก็ยังคงนิ่ม หน้าตายิ้มแย้มเป็นสีชมพูสวย
กว่าตอนที่ยังมีชีวิตอยู่

วันเสาร์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ เป็นวันที่ภาควิชากายวิภาค
ศาสตร์คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่จะทำพิธีอุทิศ
ส่วนกุศลให้กับผู้อุทิศร่างกาย ที่นักศึกษาคณะแพทย์เรียกว่า
อาจารย์ใหญ่ให้กับนักศึกษาแพทย์ ได้ศึกษาประจำปีการศึกษา
๒๕๔๔ หลิวพรทิพย์ได้เป็นอาจารย์ใหญ่โครงกระดูกลำดับที่
๒๕๐ แก่นักศึกษาแพทย์

ท้ายที่สุดของชีวิตของมนุษย์โลก ก็ย่อมเป็นไปตามกฎ
แห่งกรรม ที่ตนเองได้กระทำเอาไว้ ดังเช่น ชีวิตประวัติของหลิว
พรทิพย์ฉบับนี้ คงเป็นอุทาหรณ์เตือนใจผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย
ว่า เมื่อโชคดีมีโอกาสดำเนินธรรมะ คือโอกาสที่ชีวิตได้ก้าวมาถึง
จุดสุดยอดที่สุดในชีวิตหนึ่ง ที่มีกายสังขารเป็นมนุษย์ ไม่เกิด
มาเสียเปล่า สังขารนี้ต้องขัดใช้หนี้เวรกรรมที่ตนเองได้กระทำ

มีใครบ้างที่หนีพ้นหนี้เวรกรรม ใครบ้างจะรู้ชีวิตว่าเมื่อไร เขาจะ
มาทางนี้ เรื่องนี้จึงเป็นบทเรียนชีวิตสอนทุกท่านที่ยังมี โอกาส
ยังมีลมหายใจ จงรีบเร่งสร้างคุณความดีให้มากที่สุด ก่อนที่ท่านจะไม่มี
โอกาสได้สร้างคุณความดีอีกต่อไป เหมือนหลิวงาที่พินิจถึงแม้ยาก
จะอยู่ต่อเพื่อสร้างคุณความดี แต่มันก็สายเสียแล้ว

ติดหนี้ชีวิตต้องชดใช้ด้วยชีวิต

“ในที่สุดเจ้าก็ได้สืมรสาตินั้นแล้ว ฮา.. ฮา.. ในที่สุดเจ้าก็ได้สืมรสอันขมขื่นทรمانนั้นแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้สืมรชาติของการถูกทำลายโฉม ความเจ็บปวดของการถูกไฟเผาไหม้”

สาเหตุแห่งผลกระทบสนองเวไนยก็คือ...แรงกรรม ซึ่งเป็นแรงผลักดันของกระแสแห่งการเวียนว่ายตายเกิด พุทธคัมภีร์กล่าวว่า “พลังแห่งกรรมนั้นยิ่งใหญ่มาก สามารถต้านเขาพระสุเมรุได้ หยั่งลึกดังมหาสมุทร และสามารถปิดกั้นหนทางแห่งอริยมรรค”

กรรมเป็นตัวกำหนดชะตาชีวิตของเวไนย ทั้งในปัจจุบันและอนาคตชาติ ต้นกำเนิดแห่งแรงกรรมสาเหตุเนื่องมาจากความลุ่มหลงมัวเมา จึงพลาดทำสร้างเหตุแห่งกรรมจนต้องไปรับผลต่อเนื่องในทุกๆ ชาติ ยิ่งมาเกิดยิ่งถาลึกเหมือนตกอยู่ในโลกมืด เพลิดเพลินอยู่กับการสร้างบาปกรรมเป็นอาภิน ญาณเดิมต้องรับผลสนองแห่งกรรมหมุนเวียนอยู่เช่นนี้ไม่จบสิ้น

ในครั้งนี้พระอาจารย์จี้กงได้เมตตานำวิญญานตนหนึ่งที่ติดตามทวงหนี้ชีวิตญาติธรรมท่านหนึ่งคือ **คุณกั้วจาวหมิง** มาเพื่อให้เป็นประจักษ์ของกฎแห่งกรรมที่ตามสนอง และความน่ากลัวของแรงกรรม จะนำเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมากล่าวต่อไป

คุณ กั้วจาวหมิง เป็นชาวไต้หวัน อำเภอกะหมิงลี่

ภรรยาชื่อ จางลิวอิง (เป็นพี่สาวคนโตของท่านอาจารย์จาง

ลิวี่และท่านอาจารย์จางกั๋วเจิน)

ลูกสาวคนโตชื่อ กั๋วสวี่ฮุ่ย (ทำหน้าที่เป็นสามคุณ)

ลูกชายคนรองชื่อ กั๋วจื่อเหลียง

ลูกชายคนเล็กชื่อ กั๋วเจิ้งต้า

คุณกั๋วจาวหมิง เป็นญาติธรรมท่านหนึ่งได้รับวิถีนุตรธรรม และได้ผ่านการประชุมธรรมมหาชาติแล้ว ด้วยจิตศรัทธาที่มีต่อธรรมะ คุณกั๋วจึงได้สละคราบน้ำความเคยชินที่ไม่ดีในอดีตมา เป็นผู้บำเพ็ญถือศีลกินเจ ทุกครั้งเมื่อทางสถานธรรมมีงาน คุณกั๋วจะอาสาขับรถพาภรรยาไปส่งที่สถานธรรมอยู่เป็นประจำ

เนื่องจากผลกระทบจากภาวะคับขันทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลง ครอบครัวของคุณกั๋วได้รับผลกระทบต่อการเป็นอยู่พอสมควร คุณกั๋วต้องเพิ่มเวลาทำงานให้กับตนเองมากขึ้น แน่ใจว่าเวลาที่ให้กับครอบครัวและงานธรรมะน้อยลงๆ เมื่อถูกกระทบกระเทือนจากเพื่อนฝูง จิตศรัทธาแห่งธรรมะก็ค่อยๆ จางหายไป ชีวิตของคุณกั๋วตกสู่กระแสความเคยชินในอดีตอีกครั้ง

ประมาณเดือนมีนาคม๒๕๔๔ คุณกั๋วได้พบตนเองมีเลือดไหลออกจากช่องปากโดยไม่ทราบสาเหตุ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจเพราะเห็นว่าไม่มีบาดแผลหรืออาการปวดแต่อย่างใด เวลาผ่านไป ๒ เดือน อาการเลือดไหลออกทางช่องปาก ก็เริ่มทำให้คุณกั๋วเกิดความรู้สึกเจ็บปวดและบวมขึ้นเรื่อยๆ คุณกั๋วจึงตัดสินใจไปหาหมอเพื่อรับการรักษา ผลจากการตรวจพบว่าคุณกั๋วได้เป็นมะเร็งในช่องปาก

นับจากวันที่ได้รู้ว่าตนเองเป็นมะเร็งในช่องปากซึ่งไม่เคยคิดมาก่อนว่าต้องมาเจอกับโรคร้ายเช่นนี้ ด้วยเหตุนี้จึงทำให้คุณก้าวรู้สึกลมหายใจในชีวิต ต้องฝึกตนเองทำใจยอมรับกับสภาพความเป็นจริงเพื่อเตรียมตัวเข้ารับการรักษา

ญาติธรรมในอาณาจักรธรรมไม่ว่าภายในประเทศและต่างประเทศ เมื่อได้ทราบข่าวว่าคุณก้าวต้องได้รับการผ่าตัดทุกคนต่างรวมใจกันกราบขอความเมตตาจากพระแม่องค์ธรรม เพื่อให้การผ่าตัดในครั้งนี้เป็นไปอย่างราบรื่น ทั้งยังร่วมกันสร้างบุญด้วยการนำพาคนมารับธรรมะและอุทิศบุญกุศลให้

ในครั้งนี้เบ๊องบนเมตตา ให้การผ่าตัดผ่านไปอย่างราบรื่น (จากการผ่าตัดได้ตัดเนื้อที่แถมซ้ายออก เอาเนื้อของแขนซ้ายมาปิดที่แถม แล้วตัดเนื้อที่น้องซ้ายมาปิดบาดแผลที่แขนซ้ายทดแทน)

หลังจากการผ่าตัด คุณหมอได้แนะนำให้กลับมาฉายรังสีอีก ๓๕ ครั้ง เพื่อป้องกันมิให้เชื้อมะเร็งรุกราม (การฉายรังสีทำให้เซลล์มะเร็งตาย แต่เซลล์ผิวหนังก็ได้รับผลกระทบไปด้วยเช่นกัน ซึ่งอาจส่งผลทำให้เซลล์ผิวหนังตายด้วย หรือทำให้ภูมิต้านทานลดน้อยลงและติดเชื้อง่าย)

เนื่องจากต้องฉายรังสีในช่องปากอย่างต่อเนื่อง จึงทำให้เกิดแผล เป็นรอยสีแดงตามบริเวณลำคอเหมือนแผลถูกไฟไหม้ ต้องเอน้ำแข็งประคบ เพื่อลดความปวดแสบปวดร้อนจำนวนครึ่ง

ของการฉายรังสีมากเท่าไร ต่อมน้ำลายก็ยิ่งเสื่อมสมรรถภาพมากขึ้นเท่านั้น น้ำลายที่ผลิตออกมาจะลดน้อยลงทำให้ช่องทางเดินอาหารในลำคอแห้งและเสียงแหบ เมื่ออาหารผ่านลำคอจะเจ็บเหมือนโดนมีดเฉือน

คุณกั้ว ต้องนอนรับการรักษาในสภาพที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ อีกทั้งบาดแผลในช่องปาก และลำคอก็มีการอักเสบ จึงจำเป็นต้องให้อาหารทางสายยาง น้ำหนักตัวจาก ๗๐ ก.ก. เหลือเพียง ๔๕ ก.ก. เมื่อภรรยาช่วยเช็ดตัวให้คุณกั้วจะแอบก้มหน้าร้องไห้ทุกครั้ง

ช่วงเวลาที่พักรักษาตัวนั้น ญาติธรรมคอยมาให้กำลังใจอยู่เสมอ เนื่องจากบาดแผลหลังการผ่าตัดทำให้ใบหน้าเสียโฉม คุณกั้วจึงกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ โกรธง่าย โมโหง่ายจิตใจคอยหวนวิตกกังวนอนาคตของตนเอง ขาดความมั่นใจและหวนไหวไปตามคำพูดของเพื่อนฝูงที่มาเยี่ยม จึงเปลี่ยนใจเลิกกินเจ ผลสุดท้าย เชื้อมะเร็งก็รุกรามอีกครั้ง ครั่งนี้อาการถึงขั้นเป็นมะเร็งในเม็ดเลือดอย่างเฉียบพลัน ซึ่งมีอันตรายถึงชีวิตคุณกั้วจึงตัดสินใจหันมาทานเจไปตลอด

ระยะเวลาที่พักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล 8 เดือนนั้น เชื้อมะเร็งได้รุกรามอย่างรวดเร็ว เจาะกินใบหน้าไปเกือบครึ่งซึ่งคุณหมอก็ไม่พบสาเหตุและจนปัญญาที่จะรักษา แต่เป็นเรื่องแปลกที่คุณกั้วกลับไม่รู้สึเจ็บปวดกับบาดแผลเหล่านั้นเลย ทุกครั้งเมื่อส่องกระจกดูสภาพใบหน้าที่ย่ำแย่ของคุณกั้ว ต้องส่ายหน้าด้วยความ

ผิดหวังอยู่เสมอ

วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๕ สถานธรรมอวีเจกวง ไถจงจัดให้มีการประชุมมหาชาติขึ้น วันที่สองของการประชุมพระอาจารย์ประทับญาณกล่าวถึงแรงแห่งกรรมยากที่จะต้าน หนี้กรรมของผู้ใดผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ลบล้างเองเมื่อพระอาจารย์กล่าวจบได้นำเอาดวงวิญญาณเจ้ากรรมนายเวร ซึ่งมีความโกรธแค้นอย่างรุนแรงมาทวงหนี้ (ใช้ร่างของสามคุณ ก้าวสู้อยู่)

ขึ้นประชุมมหาชาติ ณ สถานธรรมอวีเจกวง เมืองไถจง
ได้วัน

วันที่ ๒๑-๒๓ ธันวาคม ๒๕๔๔

อ.จาง : ขอให้พวกเราทุกคนทำจิตใจให้สงบ ขณะนี้พระอาจารย์ได้นำดวงวิญญาณเจ้ากรรมนายเวรดวงหนึ่ง เข้ามาไม่ต้องตื่นเต้น เมื่อสักครู่พระอาจารย์ได้ย้ำแล้วว่าทุกอย่างล้วนคือ **กฎแห่งกรรม**

วิญาณ : ไม่ต้องพูดอะไรแล้ว !!!

อ.จาง : ทุกอย่างเป็นเรื่องของแรงกรรม

วิญาณ : ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น !!!

อ.จาง : บางคนมีความแค้นจดจำฝังใจ พูดอย่างไรก็ไม่ยอมคลายความแค้นนั้นลงได้ ดังนั้น พระอาจารย์ได้นำเจ้ากรรมนายเวรเข้ามา เพื่อเป็นประจักษ์ในเรื่องนี้ ปลุกให้เราได้รับรู้ตื่น เป็น

คุณครูของใครนั่นเราก็ก็น่าคบ

วิญญาน : ข้าหาพวกเขามานานนับ ๑๐ ปีแล้ว ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว !!!

อ.จาง : พระอาจารย์พาเข้ามาปรากฏ เพื่อเตือนผู้ลุ่มหลง ดังนั้นเจ้าก็เล่าเรื่องราวของเจ้าให้ฟัง เจ้ามีชื่ออะไร?

วิญญาน : เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาถามข้า !!!

อ.เชียว : เจ้ามีอะไรก็พูดมา พระอาจารย์พาเจ้ามาก็หวังให้เจ้าได้มาผูกบุญสัมพันธ์กับทุกคน

วิญญาน : เมื่อก่อนนี้ไม่ว่าใครก็ต้องงงหน้ามามองข้า ไม่มีความจำเป็นที่ข้าต้องหันหน้าไปมอง ใครไม่ต้องถามอะไรทั้งสิ้น ไม่ต้องพูดอะไรอีกแล้ว !!!

อ.จาง : เวลาที่มีค่า เจ้าต้องเร่งพูด มีความแค้นเคืองอะไรจงเล่ามา เจ้าเป็นคนที่ไหน มีเรื่องราวอะไรบอกให้พวกเราได้รับรู้

วิญญาน : ข้าแค้นเดียวกับเจ้า !!!

อ.เชียว : เจ้าพูดให้ชัดเจนหน่อย มีแค้นเดียวกับใคร ?

อ.จาง : เจ้ามีชื่อว่าอะไร ? รีบๆ บอก

วิญญาน : ลืมแล้ว !!!

อ.เชียว : เจ้าเป็นคนสมัยไหน ?

วิญญาน : ทำไมต้องให้ข้าพูด!!!

อ.เชิษว : เจ้าไม่ยอมพูด แล้วทุกคนจะรู้ได้อย่างไร ?

วิญญาน : ข้าไม่พูด !!!

อ.เชิษว : เจ้าพูดมาดี ๆ เกอะน่า

อ.จาง : เจ้ามีชื่อว่าอะไร? บอกมาดี ๆ เกอะ

วิญญาน : แซ่เดียวกับเจ้า !!!

อ.เชิษว : บอกชื่อมาหน่อย พวกเราจะได้รู้จัก

วิญญาน : ลืมไปแล้ว จะทำไม !!!

อ.เชิษว : วันนี้ที่เจ้ามามีเรื่องอะไรร้อนใจ เจ้าก็พูดออกมา

วิญญาน : ข้าแซ่เหอ ชื่อ **เหอหวินเฟย** ทุกคนต่างเรียกข้าว่า
คุณชายเหอ !!!

อ.เชิษว : เอาละ! คุณชายเหอ เจ้าเป็นคนที่ไหน ?

วิญญาน : พวกเจ้าต้องฟังข้า !!!

อ.เชิษว : ได้! เชิญเจ้าบอกมาได้เลย เจ้าเป็นคนที่ไหน
มีเรื่องอะไร เจ้าค่อยๆ เล่ามา

วิญญาน : ต้องดูก่อนว่าข้า...คุณชายพอใจหรือเปล่า !!!

อ.เชิษว : แล้วเจ้าจะให้พวกเราทำอะไรเจ้าจึงจะพอใจ

วิญญาน : ข้าขอน้ำทิพย์ !!!

อ.จาง : เชิญน้ำทิพย์ลงมา เวลาจำกัด

อ.เชียว : ให้เจ้าลูกขึ้นมาตีใหม่ พวกเราจะได้อ่านน้ำทิพย์
ให้เจ้าดื่มได้ พวกเราจะช่วยกันพุงเจ้าลูกขึ้นนั่ง

วิญญาน : ข้าไม่มองพุทธประทีป !!!

อ.เชียว : ได้! ไม่ต้องมองพุทธประทีปก็ได้

อ.สาว : พระอาจารย์เมตตามาก นำพาเข้ามา เจ้าจงเล่า
เรื่องราวต่างๆ ให้ทุกคนฟัง

อ.เชียว : เจ้าเล่าให้ดีๆ พวกเราจะรู้ได้เข้าใจ

อ.จาง : เพราะทุกคนต่างไม่รู้ถึงนี้เวรกรรมของตนใน
อดีต

วิญญาน : ข้าเป็นชาวกว่งเหียน มณฑลซื่อชวน เกิดเมื่อ
ปีกวงชวี่ที่ ๒๒

อ.จาง : เจ้ามีหนี้แค้นอะไร ?

อ.เชียว : เจ้ามีเรื่องอะไร มีหนี้แค้นอะไรจงเล่ามาเถะ

วิญญาน : เจ้าทำร้ายข้าอย่างทรمانที่สุด !!!

อ.เชียว : เจ้าคนนั้นคือใคร พุดให้ชัดเจนหน่อยได้ไหม

อ.จาง : เขาทำร้ายเจ้าด้วยสาเหตุอันใด ?

วิญญาน : เรายังไม่รู้อีกหรือ !!!

อ.จาง : เขาจะรู้ได้อย่างไรกัน

อ.เชิขว : เจ้าไม่พูดให้ชัดเจน ทุกคนก็ไม่มีใครทราบ คนตั้ง
มากมายอย่างนั้น

วิญญาน : หลินจินฮัว เจ้าใจร้ายมาก เป็นผู้หญิงที่ใจร้ายยิ่ง
กว่าอสรพิษ ผู้หญิงที่ใจร้ายที่สุด ก็คือเธอเสียแรงที่ข้าเฝ้าหลงรัก!

อ.จาง : เหตุการณ์เป็นอย่างไร เขาทำร้ายเจ้าอย่างไร
เล่ามาให้ฟังซิ

วิญญาน : แต่จนที่สุดเจ้าได้ลิ้มรสชาตินั้นแล้วฮา...ฮา..ในที่
สุดเจ้าได้ลิ้มรสอันขมขื่นทรمانนั้นแล้ว ข้าจะให้เจ้าได้ลิ้มรสชาติ
ของการถูกทำลายโฉม ความเจ็บปวดของการถูกไฟเผาไหม้ !!!

อ.จาง : หลินจินฮัว คนนั้น ปัจจุบันชาตินี้เธอเป็นใคร ?

วิญญาน : เจ้าคิดถึงข้าแล้วใช่ไหมหลินจินฮัว ข้าติดตามค้น
หาเจ้ามานานก็เพื่อคืนสายสัมพันธ์ให้กับเจ้า ข้าต้องคืนให้เจ้า
สายสัมพันธ์นี้ต้องคืนให้เจ้า ฮา...!!!

อ.เชิขว : เจ้าพูดให้ชัดเจน เขาจะได้สร้างบุญกุศลอุทิศให้
เจ้า

อ.จาง : คนเรากกรรมเวรไม่ควรผูก เวรย่อมระงับด้วยการ
ไม่จองเวร

วิญญาน : เจ้าคือไอ้ชายชั่ว !!!

อ.เชิขว : ไอ้ชายชั่วคนไหนล่ะ ?

วิญญาน : ใครใช้ให้เจ้าเป็นชายโหดของหลินจินฮัว ใคร

เรียกให้เจ้าฟังคำพูดของหลินจินฮัว เอาไฟเผาข้าจนไม่เหลือซาก

อ.จาง : กฎแห่งกรรมมีจริง หากในอดีตเขาใช้ไฟเผาเจ้ามาชาตินี้ เขาก็จะถูกกรรมสนองโดยประสบเรื่องราวเกี่ยวกับไฟ เพื่อให้เขาได้ลิ้มรสชาติอันขมขื่นนั้นแล้ว ให้เข้าใจอีกหน่อยจะได้ไหม เจ้าพูดอย่างนี้พวกเราไม่เข้าใจว่าเขาเป็นใคร ?

วิญญาน : ใครใช้ให้เจ้ายอมสยบอยู่ใต้ชายกระบอง ชายโฉดหวงหลง คื่นชีวิตข้ามา! เอาชีวิตเจ้ามา! หวงหลง!!!

อ.จาง : พูดให้ดีๆ พระอาจารย์เมตตาให้โอกาสเจ้าได้ลดกรรมของเจ้าได้

วิญญาน : จิ้งเหม็น พระจิ้งเหม็น พูดว่าจะสร้างบุญกุศลใช้คืน ก็ทำไม่ได้ เอาแต่พูด เจ้าก็นับว่าดวงแข็งดิเนะ ดวงแข็งดี!!!

อ.จาง : เจ้าอย่าใช้อารมณ์

วิญญาน : ข้าคือคุณชายเหอนะ คุณชายใหญ่ พวกเจ้าถือสิทธิ์อะไร !!!

อ.จาง : อย่าใช้อารมณ์ มีอะไรก็ค่อยๆ เล่ามา

อ.ส่าย : ขอพระอาจารย์เมตตา พวกเราทุกคนจะสร้างบุญกุศลอุทิศให้กับเจ้า

วิญญาน : บุญกุศลหรือ เอามาสิ! มิฉะนั้นให้ข้ารับกรรมะรับในตอนนี้อยู่ ข้าต้องการจะรับกรรมะ ข้าคือคุณชายเหอ ข้ามีทองคำเป็นหมื่นตำลึง พวกเจ้าต้องการเงินทำบุญมิใช่หรือ ข้า

มีทองคำมากมายทำไมจะรับธรรมะไม่ได้ !!!

อ.จาง : เจ้าอย่าดูดันนักสิ

อ.ดำย : พระอาจารย์อนุญาตให้เจ้ามา เจ้าอย่าดูนักเลย

วิญญูณ : ข้าสามารถรับธรรมะได้ตั้งสิบครั้ง ร้อยครั้ง

ทำไมจะรับไม่ได้ ข้าต้องการรับเดี๋ยวนี้ ข้าต้องการรับธรรมะ!!!

อ.จาง : ถ้าเจ้าทำอย่างนี้ไม่สามารถสลายความแค้นเจ้าได้หรอก

อ.ดำย : เจ้าต้องพูดให้ดี ให้ชัดเจน

อ.เชิมว : พระอาจารย์ให้โอกาสเจ้ามาพูด ก็คือให้โอกาสเจ้าได้สร้างบุญ

วิญญูณ : ข้ามีเวลา! ข้ามีเวลาเหลือเฟือ! ข้าจะกลัวอะไร ข้าถือโอกาสมา ข้าจะต้องกลัวอะไร กลัวพวกเจ้าเหรอ ข้ารับบัญชามานะ!!!

อ.จาง : เจ้ารับบัญชามา ก็ต้องทำอย่างมีระเบียบ

วิญญูณ : จะให้ข้าพูด ก็ต้องดูอารมณ์ของข้าเสียก่อน ว่าอารมณ์ดีหรือเปล่า !!!

อ.ดำย : เจ้าจงเล่ามาให้ชัดเจน ทุกคนจะได้ช่วยกันสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญูณ : ข้ามีทองคำเป็นหมื่น ข้าต้องการลมก็ได้ลม ต้อง

การน้ำได้น้ำ ข้าจะกลัวพวกเจ้าอย่างนั้นหรือ!!!

อ.สาย : สิ่งศักดิ์สิทธิ์เมตตาให้เจ้าเล่าความเป็นมาของ
เจ้าให้ทุกคนฟัง

อ.เชียว : เจ้ามีเรื่องอะไร ค่อยๆ เล่ามาให้ชัดเจน อย่าใช้
อารมณ์

วิญญาน : เรียกข้าว่า คุณชายเหอ

อ.จาง : คุณชายเหอ เจ้าค่อยๆ เล่าให้ชัดเจน หลินจินฮั่ว
เป็นใคร พวกเราจะสร้างบุญกุศลให้เจ้าอย่างไร เจ้าต้องการ
บุญกุศลแบบไหน เจ้าทำอย่างนี้ทำให้เสียเวลาของเจ้า และเสีย
เวลาของผู้อื่นด้วย ข้าไม่มีบุญกุศล

วิญญาน : ในเมื่อพวกเจ้าอยากจะรู้ หลินจินฮั่ว ก็คือ
กั้วจาวหมิง พวกเขาทิ้งครอบครัว ชายโฉดหวงหลง ก็คือกั้วจื่อ
เหลียง (ลูกชายคนรองของคุณกั้ว)

อ.จาง : เขาเป็นพี่ชายของฉัน

อ.เชียว : หมายความว่า ในอดีตเจ้าถูกรอบครว้ของ
กั้วจื่อเหลียง ทำร้ายใช่ไหม ?

วิญญาน : บุญกุศลละ! เจ้ามีโชหรือจะสร้างให้กับข้า นับว่า
เจ้าดวงแข็ง นับว่าเจ้าดวงแข็งมาก !!!

อ.สาย : ทุกคนจะช่วยกันสร้างบุญกุศลให้

อ.จาง : พวกเราช่วยกันสร้างบุญกุศล ให้กับเจ้าหลินจิน

ฮัวในอดีต ก็คือ กัวจาวหมิง ในปัจจุบันก็คือพี่ชายของผู้น้อย ขณะ
นี้เขาได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งในช่องปาก

กัวจื่อเหิง : ผู้น้อยคือลูกชายของ กัวจาวหมิง ผู้น้อยยัง
ไม่รู้ไม่เข้าใจ

อ.จาง : เจ้าต้องเล่าเรื่องราวของกัวจาวหมิงให้ชัดเจน
กว่านี้ได้ไหม เขาจะรับรู้ ได้เข้าใจ เพราะขณะนี้เขาได้รับผลสนอง
ของกรรมแล้ว

วิญญาน : ข้าจะเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เจ้าทุกคนได้รับรู้
เมื่อหมินกัวปีที่ ๑ พ.ศ. ๑๙๑๒ หลินชิง ในชาติปัจจุบันคือ จางสั่วอิง
(ภรรยาของกัวจาวหมิง) ชอบเล่นการพนันจนติดเป็นนิสัย

อ.จาง : จางสั่วอิง คือพี่สาวของผู้น้อย

วิญญาน : นิสัยสันดานไม่ยอมเปลี่ยน พวกเจ้าระวังเถอะ
ติดหนี้เขาไปทั่ว นิสัยชอบเล่นการพนันไม่ยอมแก้ไขอารมณ์
หยาบกร้านอันธพาล อะไรนิดอะไรหน่อยก็เอาภรรยาเป็นที่ระ
บายอารมณ์

อยู่มาวันหนึ่ง เจ้าหนีบับบังคับให้คืนหนี้หลินชิง เกิดความ
คิดชั่วจะขายหลินจินฮัว ลูกสาวของตน หากขายลูกสาวก็คงจะ
ได้เงินมาปลดหนี้จึงปรึกษาหลินซื่อ ผู้เป็นภรรยา ในปัจจุบันคือ
กัวสุยฮู (ร่างสามคุณ) แล้วนำลูกสาวไปขายในช่องนางโลม...
ข้าต้องการตม้น้ำทิพย์อีก!!!

อ.จาง : เจ้าค่อยๆ เล่าต่อไป

วิญญาน : หลินจินฮั่ว เมื่อถูกขายไปอยู่ในช่องนางโลม เพราะนางเป็นสาวสวย อีกทั้งมีพรสวรรค์ในการพูดจาฉอเลาะ การมคมคาย จึงได้อยู่ในช่องนางโลมถึง ๑๓ ปี เรื่องมันยาวข้าขอเล่าอย่างสรุปใจความ

แขกที่มาเล่นการพนันไม่มีคนไหนเลย ที่ไม่ติดอกติดใจการปรนนิบัติของนาง ยินดีควักกระเป๋าเอาเงินป้อนให้เป็นพ่อนๆ จนกระทั่งนางได้รู้จักกับข้าคุณชายเหอ ขณะนั้นข้าอายุ ๒๙ ปี หลินจินฮั่ว อายุ ๒๕ ปี ข้ามักไปเที่ยวที่ช่องนางโลมเป็นประจำ ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนเหมือนหลินจินฮั่วเลย นางทำให้ข้าหลงเสน่ห์อย่างหัวปักหัวปำ ยินดีทำทุกอย่างเพื่อนาง แต่ข้าไม่รู้เลยว่าหลินจินฮั่วไม่เคยเห็นข้าอยู่ในสายตาของนางเลยแม้แต่บ่อยในใจนั้นต้องการเพียงเงินในกระเป๋าของข้า นางจึงคิดแผนชั่วขึ้นมาที่น่าแค้นนักก็คือข้าถูกความรักบดบังจนลืมหูลืมตาไม่ขึ้นในขณะนั้นข้าจึงไม่คิดยับยั้งชั่งใจหรือระแวงสงสัยนางเลยแม้แต่บ่อย

อ้อ!... ชายโหดของหลินจินฮั่ว คือ หวงหลงนั่นก็คือเจ้า (กัวจื่อเหลียง) เจ้ากล้าลี้มหรือ ? ใจอำมหิตโหดเหี้ยม เจ้ากล้าลี้มได้นะหรือ!!!

อ.เซียว : (พูดกับกัวจื่อเหลียง) ขอเขาสี ขอให้เขาอภัยที่ในอดีตชาติเราทำกับเขาไว้ เพราะเราไม่รู้

วิญญาน : เจ้าเที่ยวระเห่เร่ร่อน แสดงศิลปะนาฏศิลป์

ฝีมือของเจ้าเป็นเลิศ ทั้งเป็นหนุ่มรูปงาม บุคลิกท่าทางรูปทรงอง
เວດູດີໄປເມດ ແຕ່ໂໜ້ໄດ້ ຈິດໃຈເຈົ້າກໍ່ເໝືອນຜູ້ໜຶ່ງກະລ່ອນຄົນນັ້ນ
ຈິດໃຈຊຸ້ວຮ້າຍ

คืนวันนั้น ข้าได้นำเงินติดตัวไปห้าพันตำลึงทองเพื่อไปไถ่ตัว
หลินจินฮัวนางได้แต่งตัวอย่างสวยงามสดดงามพุดจาไพละหวานหู
ใครจะรู้ว่านางไม่หวังดี หลอกข้าเดินทางไปติดกับของชายโหด
หญิงชั่ว ข้าก็เลยหลวมตัวดื่มเหล้าผสมยาพิษที่พวกมันเตรียมไว้
ให้ดับไตใส่พุงเหมือนແຫຼກລະເຢີຍດໃນທ້ອງຮ້ອນຮະອຸດັ່ງໄຟແຜດເຜາ
ล้าคอเจ็บแสบสุดแสนทรมานยิ่งกว่ามีดหมิ่นเล่มที่มึงแทง!!!

อ.จาง : พี่เขยผู้น้อยในชาตินี้ จึงได้เป็นมะเร็งในช่องปาก

วิญญาน : ข้าได้คืนสายสัมพันธ์ให้เจ้าแล้วหลินจินฮัว เจ้า
คิดถึงข้าแล้วหรือยังหลินจินฮัว ข้าคืนให้เจ้าแล้วสะใจ ฮา....!!!

อ.จาง : เขาได้รับผลกระทบสนองแล้ว

วิญญาน : พวกเขายังทำลายโฉมหน้าของข้า พวกเขากลับ
เรื่องราวความชั่วถูกเปิดเผย ถึงกลับทำลายข้าให้เสียโฉม โหด
เหี้ยมจริงๆ เจ้าเป็นคนสมรู้ร่วมคิดที่โหดเหี้ยมอำมหิต เจ้ายังจะ
กล้าลืมได้อีกหรื !!!

อ.จาง : คุณชายเหอให้พวกเขาได้สร้างบุญกุศล หากเจ้า
ผ่อนผัน พวกเขาก็สามารถสร้างบุญกุศลได้

วิญญาน : โหดเหี้ยมจริงๆชั่วพริบตา จับข้าเผาจนไม่เหลือ

ซาก

อ.จาง : เรื่องราวในอดีตชาตินั้น พวกเขาก็ไม่มีใครรู้ เจ้า
อภัยให้เขาเถอะให้พวกเขาได้มีโอกาสสร้างบุญกุศลอุทิศให้กับเจ้า

วิญญาน : ความทุกข์ของข้าพวกเจ้ารู้หรือ พวกเจ้าทำเพื่อ
เขาทั้งนั้น !!!

อ.เซียว : พวกเราไม่ได้ทำเพื่อเขา พวกเราทำเพื่อเจ้า สร้าง
บุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาน : พวกเจ้าลองพิจารณา ข้าขอลามพวกเจ้า พวก
เจ้าพิจารณาความทุกข์ผิดสิ !!!

อ.สาย : พวกเราจะวอนขอให้พระอาจารย์เมตตา พวก
เราจะร่วมสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า เจ้าอย่าได้ใช้อารมณ์

วิญญาน : พวกเจ้าวินิจฉัยความสติดนนี้ต้องชดใช้ติดหนี้ชีวิต
ก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต นี่ไงเหตุผล จะยกเอาเหตุผลอะไรมาพูดอีก

อ.สาย : พวกเราทุกคนจะสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาน : บุญกุศลอะไร ผายลมทั้งนั้น ยังมีบุญกุศลให้ข้า
อีกกรึ เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ให้ข้ารับวิถีสรรพสสิ พวกเจ้าไม่มีเหตุผล
ติดหนี้ต้องใช้หนี้ พวกเจ้าได้แต่พูด พูด พูด ไม่มีใครฟังข้าบ้างเลย

อ.เซียว : คุณชายเหอ เจ้าสงบจิตสงบใจฟังอาจารย์เล่า
คลี่คลายปัญหาให้เจ้าดีไหม ?

วิญญาน : ข้าไม่ฟัง ข้าไม่สน !!!

อ.เชียว : เจ้าไม่ฟัง เมื่อเป็นอย่างนั้นพวกเราก็ไม่สามารถ
คลี่คลายปัญหาให้เจ้าได้

อ.จาง : พวกเราจะช่วยโปรดคน นำพาคนมารับวิถีธรรม
ดูว่าใน 1 ปี จะนำพาคนรับวิถีธรรมได้เท่าไร

อ.ดำข่ม : ช่วยกันนำพาคนมารับวิถีธรรมอุทิศบุญกุศลนี้
ให้กับคุณชายเหอ เหอวินเฟย

อ.เชียว : เจ้าอย่าทำอย่างนี้ได้ไหม หากเจ้าไม่ให้อาจารย์
ช่วยเจ้าแก้ปัญหาแล้ว เจ้าก็จะไม่มีโอกาสอีก ท่านบอกให้เจ้าช่วย
ในการนำพาคนมารับวิถีธรรม เจ้าไม่ช่วย เอาแต่ใช้อารมณ์
ต้องการแต่ชีวิตของเขา ทำอย่างนี้ไม่ได้แก้ปัญหาหรอก จง
เวรจองกรรมกันเรื่อยไป แล้วเมื่อไหร่จะสิ้นสุด

วิญญูณ : ข้าอยู่ตรงหน้ากระจกส่องกรรม !!!

อ.จาง : เอาอย่างนี้ พวกเราทุกคนจะช่วยกันนำพาคนมา
รับวิถีธรรม 50 คน อุทิศบุญกุศลให้กับเจ้าตีโหม

วิญญูณ : ยมบาลได้นำความชั่วที่ข้ากระทำไว้ มาปรากฏ
อีกครั้งแล้ว

อ.เชียว : นั่นสิคุณชายเหอ เจ้าก็มีส่วนไม่ดีเช่นกัน

วิญญูณ : ทำให้ข้าต้องยอมจำนนทุกอย่าง ต่อเหตุการณ์
เหล่านั้น ครั้นยังมีชีวิตข้าเอาแต่เที่ยวเสเพล ไม่ยอมทำมาหากิน
อย่างสุจริต อยู่กับบ้านก็ไม่เคยกตัญญูดูแลพ่อแม่ เคยหลอกหญิง

ชาวบ้านที่บริสุทธิ์ จำต้องยอมจำนน ข้าถูกลงทัณฑ์ในนรกมาแล้วทุกข์เสียจนไม่อาจบรรยายได้

อ.เชียว : เพราะในนรกทุกข์ทรมาน ดังนั้นพวกเราทุกคนจึงหาทางนำพาคนมารับวิถิธรรม แล้วอุทิศบุญกุศลให้กับเจ้า จะได้ลดความเจ็บปวดของเจ้าดีไหมล่ะ

วิญญาน : พวกเราชอบมาก เมื่อบนโลกมนุษย์มีการทำพิธีรับธรรมบ่อยๆ เพราะทุกครั้งที่บนโลกมนุษย์มีการทำพิธีรับธรรมะ ในยมโลกก็จะมีกระดาศใบหนึ่งปลิวลงมา

อ.จาง : ใบฎีกาสวรรค์ ขณะที่ทำพิธีรับธรรมต้องทูลใบฎีกาขึ้นเบื้องบน สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะนำใบฎีกานี้ก็จะไปยังยมโลก แล้วลบชื่อออกจากบัญชีในยมโลก

วิญญาน : พยายามล้วนต้องคุกเข่ารับใบฎีกานั้น

อ.จาง : พยายามต้องคุกเข่ารับใบฎีกาเพราะฉะนั้นอักษรบนใบฎีกาต้องเขียนให้ชัดเจน เรียบร้อย สวยงาม

วิญญาน : พวกเราที่ถูกลงโทษลงทัณฑ์ ไม่อาจเงยหน้าขึ้นมอง เพียงช่วงเวลานี้เท่านั้นที่ช่วยพวกเราลดความเจ็บปวดให้ทุเลาลงได้บ้าง เพราะฉะนั้น พวกเราจึงหวังให้โลกมนุษย์ทำพิธีรับธรรมบ่อยๆ

อ.จาง : วิญญานในยมโลก หวังให้พวกเรานำพาคนมาทำพิธีรับธรรมบ่อยๆ พวกเขาก็จะได้ลดความเจ็บปวดทรมานลง

ได้ดีไหม ?

วิญญูณ : ข้าไม่เคยเห็นใบฎีกานั้น ผู้ได้รับธรรมะโชคดีมาก ชื่อได้ถูกกลบออกจากบัญชีมโลก ในยมโลกไม่มีชื่อของพวกเขาแล้ว ข้าอิจฉาพวกเขา

อ.จาง : ด้วยเหตุนี้ เมื่อเข้ามาถึง จึงพูดแต่จะรับวิธิธรรมเอาละ! พวกเราจะช่วยกันสร้างบุญกุศลอุทิศไปให้ เจ้าจะได้มีโอกาสดำเนินชีวิตใหม่ และหวังว่าเจ้าจะมีบุญสัมพันธ์ได้รับวิธิธรรมที่ล้ำค่านี้

วิญญูณ : ผู้ได้รับวิธิธรรมบนหน้าผากจะมีแสงสว่างทุกคน บางคนมีความสว่างมาก บางคนมีความสว่างน้อย

อ.จาง : เพิ่งรับวิธิธรรมใหม่ ความสว่างจะมีเพียงเล็กน้อย เมื่อไม่กลับมาสถานธรรม ผงธุลีบดบังความสว่างก็หายไปอีก

วิญญูณ : นั่นคงเกี่ยวกับการบำเพ็ญธรรม แต่ว่าพวกเราคงมองไม่เห็น แม้ว่าด้านหน้าจะมีแสงสว่าง แต่ด้านหลังเงาดำที่ไร้ลักษณะ แรงกรรมที่ไร้รูปก็มีมากมายเช่นกัน

อ.จาง : ได้ยินไหม หนี้เวรกรรมที่เราได้สร้างไว้แต่อดีต ยังคงมีอยู่ แรงกรรมที่ปราศจากรูปลักษณะยังคงติดตามเราอยู่เรื่อยไป เพราะฉะนั้นเราต้องรีบเร่งสร้างบุญกุศลเหมือนกับที่เราติดหนี้เงินทองผู้อื่น เมื่อเรามีบุญกุศลก็สามารถใช้คืนเขาได้ หากเราไม่ได้สร้างบุญกุศล เจ้ากรรมนายเวรตามทวงอยู่ตรงหน้า

หรือเคาะประตูเรียก เราก็ต้องคืนเช่นเดียวกัน พี่ชายของผู้ป่วย
ก็เช่นกัน เขาได้รับวิถีธรรมแต่ก็ห่างจากสภานธรรม

วิญญาน : ข้ารับทุกข์ทรมานอยู่ในยมโลกมา ๕๔ ปี ข้าถูก
ทำร้ายจนตัวตายเมื่ออายุ ๒๙ ปี รับทุกข์ถูกลงโทษมา ๕๔ ปี
ข้าเคยเกิดเป็นไก่ เป็นสุนัข แต่การต้องโทษของข้าครบแล้ว
ข้าเที่ยวเร่ร่อนอยู่ ๑๐ ปี ใน ๑๐ ปีนี้ ข้าไม่เคยยอมไปเกิดใหม่ ข้า
พยายามที่จะค้นหาหลินจินฮั่ว ข้าตั้งใจค้นหานางจนให้พบ ข้า
กับนางมีความแค้นต่อกัน และข้าจะไม่ยอมอยู่ร่วมฟ้าเดียวกัน
กับนาง ข้าเร่ร่อนมา ๑๐ ปีแล้ว ข้าขอโอกาสจากยมบาลมาทวง
หนี้ชีวิตข้าขอมมา ๑๐ ปี เข้ามาด้วยพระบัญชา ข้าขอมมา ๑๐ ปี
ขอมมาจนถึงบัดนี้ แต่พระสงฆ์บารุบนั้นผลัดเวลามาเรื่อยๆ ชัด
ขวางมาเรื่อยๆ กระทั่งเมื่อหมื่นกั้วปีที่ ๗๘ ผลแห่งกรรมสูงจอม
ตัวเขาเองหลงอยู่กับการหาเงิน เอาแต่แทงหวยรางวัล ดีจริงๆ
ผลสุดท้ายละ! ฮา...ฮา... ในอดีตใครใช้ให้เจ้าหลอกเงิน
ทองจากผู้ขายมากมาย แล้วยังใช้วาจาปลิ้นปล้อน กลิ้งลอก
เหมือนน้ำบนใบบอน ทำลายครอบครัวใครต่อใครเขาให้แตก
แยกมามากต่อมาก เจ้ายังจะคิดให้มีคนอุปถัมภ์ ยังคิดอยาก
จะมีเพื่อนอีกกริ เมินเสียเถอะ คอยไปเถอะ

จ.ล่าง : พวกเราจะหมั่นสร้างบุญกุศลให้กับเจ้า เจ้าเองก็
ต้องช่วยหนุนเสริมงานธรรม

วิญญาน : ข้าก็ใช้ว่าจะเป็นผู้เลี้ยงน้ำใจ หากไม่เพราะเห็น
แก่หน้าพระสงฆ์ همینรูปนั้น

อ.จาง : ทางที่ดีเจ้าควรปล่อยให้พวกเขาได้มีโอกาสสร้าง บุญกุศลบ้าง พวกเขาจึงสามารถอุทิศบุญกุศลให้กับเจ้าได้

วิญญูณ : ข้าเคยปล่อยให้โอกาส วางมือให้เขาได้เป็นอิสระ ข้าเปิดโอกาสให้เขาได้พบจิตหิริโอตตปปะแห่งตนข้าวางมือมาตั้ง ๑๐ ปี เมื่อเรื่องราวมาจนถึงบัดนี้พวกเจ้าไม่ควรมาโทษข้าแล้วข้าก็ เคยเป็นคนมาก่อน แม้ว่าข้าจะเป็นลูกเนรคุณทำลายชื่อเสียงวงศ์ ตระกูล ไม่ได้ฝึกฝนเรียนรู้วิชาอะไรเลย แต่ข้าก็มีหิริโอตตปปะ ข้า ก็เคยถูกกล่อมเกลามาเพราะฉะนั้น พระจี้จิงจึงได้นำพาข้ามาที่นี่ ให้ได้รับการตัดสินที่ยุติธรรม

อ.สาย : เอาล่ะ! เอาล่ะ! ทุกคนรู้แล้วว่าเจ้านั้นลำบากมาก แค่นี้

วิญญูณ : พวกเจ้านำพาคนมารับกรรมะ อุทิศบุญกุศล ให้กับข้า ต่อไปนี้ข้าจะทำให้หลินจินฮัว รับทุกข์ทรมานน้อยลง แล้วข้าก็จะได้ไปเกิดใหม่เร็ววัน

กัวจื่อเห็ดยิง:ข้าจะนำพาคนมารับวิธิธรรม อุทิศบุญกุศลให้ กับเจ้า

วิญญูณ : พวกเจ้าทั้งครอบครัว ต้องสร้างกุศลพร้อมกันทั้ง ๓ ทาน ข้าก็จะไม่ขัดขวาง แต่ข้าขอบอกไว้ก่อนหลินจินฮัวมิใช่ติด หนี้กรรมไว้กับข้าคนเดียวเท่านั้นยังมีรายอื่นๆ อีก ข้าไม่อาจก้าว ภายข้าไม่เกี่ยวข้อง และไม่อาจไกลเกลี่ยให้ได้

อ.จาง : เขายังมีเจ้ากรรมนายเวรอื่นๆ อยู่อีกมาก

อ.เชียว : (พูดกับกัวจือเหลียง) คุณพ่อของเธอยังมีเจ้ากรรมนายเวรรายอื่นอีกมาก ไม่ได้มีเพียงคนเดียวเท่านั้น

อ.จาง : เพราะฉะนั้นพวกเราต้องเข้าใจหนี้กรรมหกหมื่นปีมา ไม่ใช่มีเพียงชาตินี้ชาติเดียวเท่านั้น

วิญญาน : พวกเจ้าสร้างบุญกุศลให้กับข้า ก็สามารถแบ่งให้กับพวกเขาได้ ยังมีรายอื่นๆ ที่ข้ายังต้องแบ่งให้พวกเขาก็

อ.จาง : พวกเราต้องเข้าใจหนี้กรรมที่ติดตัวเรามาตั้งแต่เกิดมาจนถึงบัดนี้หกหมื่นกว่าปี ไม่ใช่เพียงชาติเดียวหรือสองชาติ

วิญญาน : ข้าคุณชายเหอ จะขอร้องพวกเจ้า ณ ที่นี้ปฏิบัติธรรมให้ดี พาคณมารับวิธิธรรมอุทิศบุญกุศลให้กับข้า เมื่อสักครู่นี้ข้าปากพล่อย พูดจาหยาบคาย แสดงกิริยาท่าทางไม่เคารพต่อพระพุทธเจ้าขอร้องพวกเจ้าให้อภัย อย่าคิดเล็กคิดน้อยกับข้า เพราะข้าอยู่ในนรกทุกข์เหลือเกิน ก็อยากจะระบายความแค้นบ้าง ๑๐ ปีมาแล้ว ที่พระพุทธเจ้าคอยขัดขวางอยู่เรื่อยมา แล้วจะไม่ให้ข้าโกรธแค้นได้อย่างไร !!!

อ.จาง : เอาละ ! พวกเราทุกคนจะช่วยกันนำพาคณมารับธรรมะคนละ ๑ คน เพื่ออุทิศบุญกุศลให้กับเจ้า

วิญญาน : หวงหลง นับว่าเจ้าดวงแข็ง เจ้าพูดก่อนเจ้าจะทำอย่างไร? เจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด เจ้าจะอย่างไรพูดมาซิ !!!

กัวจือเหลียง: ฝึกฝนทำความดี สร้างบุญกุศลให้กับท่าน

และเริ่มฝึกทานเจ

วิญญาน : เจ้าจะนำพาคนมารับวิถีธรรมกี่คน เพื่อสร้างบุญกุศลให้กับข้า เจ้าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดฆ่าคน

อ.เชิฆว : (พูดกับกัวจือเหลียง) ตั้งปณิธานสิ เขาช่วยเธอได้ พระอาจารย์ก็จะคอยช่วยเธอ

วิญญาน : เจ้าพูดสิ! ข้าปล่อยเจ้าแล้วนะ เจ้ายังจะเอา ยังไงอีก!!!

อ.เชิฆว : เธอคิดว่าเธอจะอย่างไร คุณชายเหอเจ้ายกต้องช่วยด้วย ไม่ใช่เอาแต่ทวงหนี้อย่างเดียว

กัวจือเหลียง : นำคนมารับธรรม ๒๐ คน

วิญญาน : ข้าต้องการบุญกุศลที่เป็นจริง เอาละยมทูตมารับข้าแล้ว ข้าอิจฉาพวกเจ้าที่ได้รับวิถีธรรม ในยมโลกไม่มีชื่อของพวกเจ้า ข้าก็เคยเป็นคนและที่ผ่านมาข้าได้รับทุกข้ออย่างมาก เชื่อข้า ในยมโลกไม่มีชื่อของพวกเจ้าจริงๆ หลังจากรับวิถีธรรมแล้วข้าเห็นบนหน้าผากของพวกเจ้า ล้วนมีแสงสว่างข้ารู้สึกอิจฉาหวังว่าพวกเจ้าไม่เอาอย่างข้า พวกเจ้ามีคุณพ่อคุณแม่ กตัญญูเลี้ยงดูปรนนิบัติท่านทั้งสองให้ดีๆ อย่าให้เหมือนข้าที่เป็นลูกเนรคุณทำลายชื่อเสียงวงศ์ตระกูล ทำให้พ่อแม่ต้องอับอายขายหน้า

อ.จวง : พวกเราต้องตั้งใจบำเพ็ญธรรมให้ดี ช่วยกันนำพาคนมารับวิถีธรรม ทุกคนล้วนรู้ว่าธรรมะดี เพราะฉะนั้น

ต้องรู้ตื่นได้แล้ว มีโอกาสได้บำเพ็ญปฏิบัติธรรมนั้นแหละเป็น
วาสนาของพวกเรา ต้องรู้จักถนอมโอกาสไว้ให้ดี...

พระอาจารย์จื๊กกล่าวว่า...

**“การโปรด ๓ ภพ เป็นภารกิจที่จะช่วยให้พ้นการเกิด
ตายเก็บผลสมบุญที่ยิ่งใหญ่แต่หนี่กรรมของใคร คนนั้นต้องไป
ชำระกันเอาเอง”**

ก่อนปิดชั้นประชุมมหาชาติอาจารย์ถ่ายทอดธรรมได้นำบุญ
กุศลในการจัดชั้นครั้งนี้ อุทิศให้กับเจ้ากรรมนายเวรเหอวินเพย
พร้อมกันนั้นได้ให้กำลังใจและส่งเสริมญาติธรรมให้ไปโปรดคนมา
รับวิธิธรรม เพื่อช่วยเหลือให้คุณกั้วจาวหมิงได้ผ่านพ้นช่วงวิกฤติ
นี้ไปได้

ในขณะที่ทุกคนกำลังเร่งโปรดคนมารับธรรมเพื่ออุทิศบุญ
ให้เหอวินเพยนั้น คุณกั้วจาวหมิง ได้จากพวกเราไปอย่างสงบ
เมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๔๕ เวลา ๑๔.๕๐ น. ขณะนอนหลับ
โดยไม่ปรากฏอาการวิตก หรือทุกข์ทรมานแต่อย่างใดสุขภาพร่าง
กายอ่อนนึ่มเหมือนคนนอนหลับ

ร่างของคุณกั้วจาวหมิง ถูกเก็บไว้ในห้องเย็นเป็นเวลา ๑๓
วัน วันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๔๕ ได้จัดพิธีฝังศพ สภาพร่างกายที่นำ
ออกมาจากห้องเย็นยังอ่อนนึ่มอยู่เช่นเดิม สามารถยกแขนตั้งขึ้น
และยังอุ้มตราสัญลักษณ์ได้ ประจักษ์ให้เห็นความล้ำค่าอันแยบยล
แห่งธรรมะหลังจากได้จัดทำพิธีศพเสร็จสิ้นลง เพื่อสำนึกถึงพระ

มหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของฟ้าเบื้องบน ภรรยาและลูกๆ ทั้งครอบครัวได้ตั้งปณิธาน จะไปช่วยงานประชุมมหาชาติที่ประเทศเวียดนาม เพื่อสร้างกุศลอุทิศให้ดวงวิญญาณกั้วจาวหมิงในระยะเวลา ๑๐๐ วัน ขณะเดียวกันคุณจางซิวอิง (ภรรยา) ก็พยายามฝึกฝนเรียนรู้พุทธระเบียบและไตรรัตน์

วันแรกของการประชุมมหาชาติ ที่ประเทศเวียดนาม มีบทกตัญญูตาธรรม คือนั่นลูกชายคนโตกั้วจื่อเหลียง สัมผัสได้ว่ามีวิญญาณคุณพ่ออยู่ข้างกาย ได้แต่ร้องให้ทั้งคืน กั้วจื่อเหลียงบอกว่าตั้งแต่คุณพ่อเสียไป ไม่เคยรู้สึกสะเทือนใจเช่นนี้มา ก่อนเลย (ลูกคนหนึ่งบำเพ็ญธรรมบรรพชน ๗ ชั้น อนุชน ๙ ชั้น ล้วนได้พึงรัศมีธรรม) คุณกั้วจาวหมิงถึงแม้จะกายสังขารไปแล้ว แต่ดวงวิญญาณก็อยู่ไม่ไกล ยังคงกลับมาหาครอบครัวซึ่งเป็นความหวังที่จะได้พึงรัศมีบุญจากภรรยาและลูกๆ

หลังจากนั้นไม่นาน ทุกคนได้ร่วมใจกันตั้งปณิธานกินเจกันทั้งครอบครัว ลูกชายทั้งสองได้สำนึกถึงพระมหากรุณาอันยิ่งใหญ่ของฟ้าเบื้องบน ตั้งปณิธานจะกลับมาช่วยงานสถานธรรมทุกครั้งที่มีงานธรรมกิจ คุณจางซิวอิง (ภรรยา) ถือโอกาสนี้จัดตั้งพุทธสถานครัวเรือน

ประจักษ์แจ้งผลแห่งกรรม

ชีวิตมนุษย์ทุกคนล้วนต่างมีกรรมเป็นของตนเอง มาแต่อดีตชาติ หากยังไม่มีผลตอบสนองเกิดขึ้นในปัจจุบัน ยากจะรู้ว่าตนได้สร้างเหตุแห่งกรรมใดเอาไว้ แต่เมื่อทุกท่านได้อ่านคำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสเอาไว้ จึงจะทราบถึงต้นเหตุผลกรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนักเพราะเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น เมื่อมีผลตอบสนองเกิดขึ้น บางครั้งก็ช่วยแทบไม่ทัน **“ติดหนี้เงินทองก็ต้องชดใช้ด้วยเงินทองติดหนี้ชีวิตก็ต้องชดใช้ด้วยชีวิต”** กฎของฟ้าดินนั้นยุติธรรมทุกคนมีอาจหลบหลีกได้ เช่นเดียวกับ คุณอัจฉรา ทินแก้ว (คุณก้อย) ที่ไม่สบายด้วยโรคมะเร็งในลำไส้ยากรักษาให้หายได้นั้นคือโรคเจ้ากรรมนายเวรทวงหนี้นั่นเอง

หลังจากเรียนจบมัธยมปลาย ก็ได้เดินทางมาศึกษาต่อในกรุงเทพฯ ที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง

จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๕๓๗ คุณจินตนา ทินแก้ว และ คุณจงกล ทินแก้ว ซึ่งเป็นพี่สาวก็ได้ชักชวนมารับวิถีสรรพคุณ หลังจากรับธรรมแล้ว มิได้มีความศรัทธาแต่อย่างใด ยังมีจิตคลางแคลงสงสัย และไม่พอใจพี่สาวทั้งสอง ที่ปฏิบัติบำเพ็ญช่วยเหลืองานธรรมะอยู่ที่จังหวัดระนอง โดยเฉพาะกับพี่สาวคนรองคือ คุณจินตนา ทินแก้ว ซึ่งปัจจุบันเป็นอาจารย์ขึ้นเนาะรับผิดชอบอยู่ที่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คุณอัจฉรา คิดอยู่เสมอว่าธรรมะ ได้ทำให้พี่สาวไม่รัก ไม่สนใจเขา และเขาต้องอยู่ในกรุงเทพอย่างเดียวยาวมาตลอด จึงมีอคติต่อธรรมะพอสมควร พี่สาวทั้งสองก็พยายามชี้แจงถึงเหตุผลต่างๆ ให้เข้าใจถึงภาวะความเป็นจริงของครอบครัว มิได้เป็นเพราะธรรมะเลย และได้อธิบายถึงความสูงส่งล้ำค่าของธรรมะตลอดมา แต่ก็ยังปิดกั้นจิตตนเองไม่ยอมรับฟังและไม่ศรัทธาเชื่อถือต่อธรรมะเลย

ไม่นานต่อมาคุณอัจฉรา ก็ได้ป่วยเป็นลำไส้อักเสบและเจ็บออดๆ แอดๆ มาตลอด

จนกระทั่งปลายปี ๒๕๔๔ ก็เริ่มมีอาการเจ็บมากขึ้นจนไม่สามารถไปทำงานตามปกติได้ อาการป่วยจึงหนักขึ้นเรื่อยๆ เข้าออกโรงพยาบาลบ่อยๆ คุณหมอก็ได้ตรวจพบว่า คุณอัจฉราได้เป็นเนื้องอกในลำไส้ใหญ่ เมื่อทานอาหารลงไปก็จะเก็บซับไว้ไม่อยู่ จะขับถ่ายออกมาหมด ต้องเข้าออกโรงพยาบาลต้องให้น้ำเกลือตลอดเรื่อยมา ระยะหลังอ่อนเพลียมีอาการหนักกว่าทุกครั้ง คุณจินตนาพี่สาวก็ได้มาเฝ้าที่โรงพยาบาล เมื่อมีคนปฏิบัติงานธรรมไปเยี่ยมก็จะแสดงอาการไม่ค่อยพอใจไม่ทักทายหรือพูดคุยด้วย พี่สาวก็จะขอโทษกับทุกคน ที่น้องสาวแสดงกิริยาไม่สุภาพแล้วพยายามช่วยให้น้องสาวเข้าใจในธรรมะ จนเริ่มมีอาการดีขึ้น คุณจินตนาจึงพาไปเข้าร่วมประชุมธรรมมหาชาติ ที่สถานธรรมกวมิงจังหวัดระนอง ทำให้เริ่มเข้าใจต่อธรรมะบ้าง หลังประชุมหนึ่งอาทิตย์คุณจินตนา ก็พากลับเข้ากรุงเทพฯ มาช่วยงานประชุม

ธรรมชั้นพุทธาภิเษกที่กรุงเทพอีกครั้ง

วันที่ ๒ ของการประชุมธรรม พระอาจารย์จังกก็เสด็จมาเมตตาได้ตรัสว่า หากสามารถมอบชีวิตให้ฟ้า ฟ้าก็จะไม่ดูตายตั้งแต่นั้นมา อาวุโสก็เมตตาให้เข้ามาช่วยงานในร้านหนังสือกระวีอาการป่วยก็เริ่มดีขึ้น แต่เนื่องด้วยโรคที่เป็นอยู่และใจที่ยังปล่อยวางไม่ได้ จึงทำงานด้วยความตึงเครียดและยังกลัวโทษตาหนีมีผิดบาปทางวาจาโดยไม่รู้ตัว จนเมื่อถึงเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๔๖ ที่ผ่านมามีอาการอักเสบขึ้นมาอีก แพทย์จึงได้ตัดเนื้องอกที่ลำไส้ไปตรวจ จึงรู้ว่าเป็นมะเร็งในลำไส้ นับจากนั้นคุณหมอก็นัดไปตรวจทุกเดือน แต่อาการก็ยังไม่ดีขึ้น

วันที่ ๒๘ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๖ คุณอัจฉรากลับจากโรงพยาบาล อาจารย์อาวุโสได้มอบหมายให้อาจารย์หลินเหมยเหมย(คุณจินตนา) ทำพิธีถวายใบฎีกาตั้งปณิธานอุทิศตนเพื่อธรรมให้คุณอัจฉราในเวลา ๘.๓๐ น. ที่สถานธรรมเตือนิน

แต่เมื่อถึงเวลาประมาณ ๑๘.๒๕ น. ขณะที่สามคุณกำลังพักผ่อนและทำธุระส่วนตัวอยู่ชั้นบนนั้น ก็เกิดอาการผิดปกติขึ้นมาคืออยู่ๆ มือทั้งสองข้างมีอาการเกร็งและงอเหมือนจะกำเข้ามาเรื่อยๆ แล้วมีความรู้สึกเหมือนมดไต่จากมือขึ้นมา จึงรีบเข้าไปพักผ่อนในห้อง(โดยที่เขาไม่รู้เลยว่าคุณอัจฉรากลับมาแล้ว)

ซึ่งตอนนั้นบุคลากรทั้งหลาย กำลังรับประทานอาหารอยู่ชั้นล่าง ทันใดก็ได้ยินเสียงดัง ปัง! ปัง! ปัง! ทุกคนคิดว่าคงมี

คนทำของตกพื้นเลยไม่สนใจ นั่งรับประทานอาหารกันต่ออีก ๕ นาที ก็ได้ยินเสียงเรียกมาจากห้องพระ บุคลากรท่านหนึ่งเอะใจจึงได้วิ่งขึ้นไปดูบนห้องพระ ก็ต้องตกใจมากเพราะสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าคือ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้ยืมร่างสามคุณยืนอยู่ แล้วเรียกคุณจินตนาและคุณอัจฉราเข้ามาสู่ห้องพระพร้อม กล่าวว่า

เทพเจ้ากวนอู : ปณิธานอุทิศตนเพื่อธรรมเป็นปณิธานใหญ่ เป็นปณิธานของพระโพธิสัตว์ เมื่อตั้งแล้วถ้าไม่บรรลุปณิธานยากที่จะกลับเปื่องบนได้ การสำนึกผิดบาปจะต้อง สำนึกด้วยใจจริง ด้วยอาศัยบุญกุศลของหลินเต๋ยฉวนชื้อ จึงสามารถมีชีวิตอยู่จนถึงบัดนี้ เจ้ากรรมนายเวรเตรียมเข้าแถว พร้อมทั้งจะทวงหนี้ทุกเวลา หากยังไม่สำนึกด้วยใจจริง หากยังมีการกล่าวโทษ หากยังมีคำครหานินทา ก็จะเปิดโอกาสให้เจ้ากรรมนายเวรเข้ามาทวงหนี้ได้ หากบุญกุศลของเธอไม่เพียงพอจะต้องเอาบุญกุศลของหลินเต๋ยฉวนชื้อ อุทิศไปให้เจ้ากรรมนายเวรยินยอมหรือไม่? จุดพุทธะประทีปเริ่มพิธีสำนึกผิดบาป ให้สำนึกด้วยใจจริง สำนึกผิดพร้อมกราบ ๕,๐๐๐ กราบ

(แล้วเมตตาให้บุคลากรที่อยู่เหตุการณ์ ทุกคนช่วยกราบด้วย เมื่อกราบถึง ๒,๙๐๐ กราบ เทพเจ้ากวนอูก็ถอนทิพยญาณเสด็จกลับ พระอาจารย์จิ้งก็เสด็จมาเมตตาอีก เพื่อมาช่วยลูกศิษย์..... ในการต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรของคุณอัจฉรา ทินแก้ว)

พระอาจารย์จิ้ง : ไม่ต้องกลัว! ไม่ต้องกลัว! ในเมื่อติด

หนี้เขาก็ต้องใช้คืน พระอาจารย์จะเป็นประธานให้กับเจ้า บัดนี้
หนี้กรรมตามทวงกระชั้นชิด ธรรมะจริงหนี้เวรกรรม ก็ตาม
ทวงเร็ว สิ่งที่สำคัญขอให้มิจิตสำนึกด้วยใจจริง เขาก็มีจิตใจ
ถ้าหากเราทำผิดบาปไป เราสำนึกผิดด้วย ความจริงใจ ตั้งใจสร้าง
บุญสร้างกุศลบรรลุปนิธาน จิตใจของเขาก็สามารถอ่อนลงได้
การสำนึกด้วยใจจริง จึงเป็นสิ่งที่สำคัญ หนี้กรรมของแต่ละคน
มีมากมาย ผู้อุทิศตนเพื่อธรรมก็เช่นกัน เจ้ากรรมนายเวรได้เข้า
แถวเตรียมพร้อมที่จะมาทวงหนี้ มีป้ายรับคำบัญชาามาทวงหนี้ แม้
แต่ในพุทธสถานก็สามารถเข้ามาทวงหนี้ได้ เอาละ! ในเมื่อติดหนี้
ก็ต้องใช้คืน

(ขณะนี้ พระอาจารย์กำลังต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรภายใน
๑ เดือนจะต้องพาคนรับธรรมะ ๓๐๐ คน) พระอาจารย์ต่อรอง
กับเจ้ากรรมนายเวรว่า “คนในปัจจุบันโปรดยาก”

“สองเดือนโปรดคน ๓๐๐ คน มีประชุมธรรมทุกครั้ง
ให้ไปล้างห้องน้ำทุกห้อง อุทิศบุญกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวร บุญ
กุศลของการปล่อยสัตว์อุทิศให้เจ้ากรรมนายเวร จะต้องไม่มีจิต
กล่าวโทษนินทา ทุกเช้า-ค่ำ ต้องกราบเบื้องบนเมตตา ๑,๐๐๐
กราบ ท่องบทสวดหมีเล่อ ๓ จบ พิมพ์หนังสือธรรมะอุทิศบุญให้
เจ้ากรรมนายเวร หากไม่มีบุญกุศลก็ยากที่จะต้านแรงกรรมได้ หาก
จิตใจศิษย์เกิดการกล่าวโทษนินทา ตรงนี้จะเป็นช่องทางให้เจ้า
กรรมนายเวรเข้ามาทวงหนี้ได้”

ถึงแม้วิญญูณเจ้ากรรมนายเวรดวงนี้ เขายอมลดละแต่ยัง

มีอีกหลายดวงวิญญาณที่คอยตามทวง เอาละขอให้ตั้งใจสร้างบุญ
บรรลุปณิธาน อาจารย์อยู่เคียงข้างกายเจ้าอยู่เสมอ ไม่ต้องกลัว
สร้างบุญ สำนึกผิด เบื้องบนเมตตาช่วยเหลือ

(ถอนทิพยญาณ)

ข้อต่อรองทั้งหมดมี 6 ข้อ

๑. ภายใน ๒ เดือนจะต้องโปรดคน ๓๐๐ คน
๒. จะต้องพิมพ์หนังสือธรรมะ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
๓. จะต้องล้างห้องน้ำเวลามีการประชุมธรรมทุกชั้น
๔. จะต้องอุทิศตนเพื่อธรรมตลอดชีวิต
๕. ใช้จิต “สำนึกคุณ” ไม่ใช่จิตกล่าวโทษไม่нина
๖. เข้าเียนจะต้องสวดหมี่เล่อเงินจิงศรอบกราบพระ๑,๐๐๐
กราบ

ถึงแม้พระอาจารย์และเทพเจ้ากวนอู จะเสด็จมาเมตตา
ไถ่เกลี้ยต่อรองให้แล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถทำให้อาการของคุณ
อัจฉราดีขึ้นมาได้ยังคงต้องเข้าๆ ออกๆ โรงพยาบาลอยู่เหมือนเดิม
จนกระทั่งวันที่ ๑๕ มิถุนายน ที่พุทธสถานเมียวซิน จังหวัด
เชียงใหม่ เปิดประชุมชั้นพุทธบริกร

“เทพเจ้ากวนอู” ก็เสด็จมาเมตตาอีกครั้ง

เทพวินัยธรกวนอูประทับญาณ

นำพาดวงวิญญาณของนางเย่เซียงหลาน

ณ พุทธสถานเมี่ยวซิน ในวันที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖

ชั้นพุทธบริการ

เทพเจ้ากวนอู : หกหมื่นกว่าปีสะสมบุญชดเชยครั้งยิ่งใหญ่ เจ้ากรรมนายเวรได้รับบัญชาให้มาทวงหนี้ ไม่ใช่เบื่องบนไม่ยินดีไกลเกลี่ย แต่เป็นเพราะวิญญาณเจ้ากรรมนายเวรเคียดแค้น ไม่ยอมที่จะลดละ พระพุทธะอริยเจ้าได้เพียงแต่เป็นผู้ไกลเกลี่ยเท่านั้น ไม่สามารถแบกรับหนี้กรรมแทนพวกเจ้า คิดหนี้เขา ในที่สุดก็ต้องใช้คืน เบื่องบนเมตตานิรโทษกรรมทั้งสามภุมิ พุทธบุตรที่มีบุญสัมพันธ์ได้รับวิธิธรรมก้าวขึ้นฝั่งธรรม ไม่ต้องรับความทุกข์ในการเวียนว่าย ในเมื่อไม่ต้องเวียนว่าย หนี้กรรมหกหมื่นกว่าปี จะต้องใช้คืนมั๊ย? ใช้คืนอย่างไร? สร้างบุญกุศล บรรลุปณิธานนำมาใช้คืน คืนเมื่อไหร่? กฎแห่งกรรมสามชาติชำระในชาติเดียว ต้องใช้คืนในชาตินี้ นี่เป็นเพราะเบื่องบนเมตตานิรโทษกรรมทั้งสามภพภูมิ ให้พวกเจ้าได้มีหนทางที่สว่างแห่งการรู้แจ้ง ปฏิบัติงานของฟ้าเบื่องบนจะต้องสำนึกคุณ ต้องรู้จักถนอมบุญวาเราะ ในการสร้างบุญสร้างกุศลเจริญปณิธาน ต้องมีความกระตือรือร้น

(ไม่กลัวทำมาก แต่กลัวทำไม่เพียงพอ)

ขั้นตอนระหว่างการทำเพ็ญธรรมปฏิบัติธรรม เบื่องบนออกข้อสอบชัดเจน จุดประสงค์เพื่อ

๑. เพื่อทดสอบใจแห่งธรรมของพวกเจ้า

๒. ได้ลดละแรงกรรมของพวกเจ้า

“ไม่สบายหนักลดกรรมหนัก ไม่สบายเล็กน้อยลดกรรมเล็กน้อย”

บางคนแรงกรรมหนัก บุญกุศลทำเพียงเล็กน้อย ก็ต้องการให้เบื่องบนเมตตาทอบสนองสิ่งดีๆ เพราะว่าพวกเจ้านี้กรรมหนัก ฉะนั้นผลของการตอบสนองจึงช้า อย่าสงสัยว่า สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นของปลอม อย่างนี้กว่าวิญญูณมองไม่เห็น แล้วคิดว่าไม่จริง ยังสร้างกรรมปากเพิ่มอีก ระวังนะ!

ผู้ที่มีหนักกรรมหนักจะต้องมีความศรัทธา และมีความอดทน สร้างบุญสร้างกุศลบรรลุปณิธานหยุดไม่ได้ สำนึกคุณสำนึกบาปอย่าได้ขาด บุญกุศลต้องทำให้เพียงพอ และต้องทำให้เหนือกว่าขอเพียงมีใจศรัทธาและความอดทนสามารถกล่อมเกล่าเจ้ากรรมนายเวรให้เข้าใจ และให้อภัยได้แน่นอนข้ากวนอุจะไม่ให้เสียเวลานำวิญญูณเข้าสู่พุทธสถานทันที

วิญญูณเย่เชียงหลานอาศัยร่างสามคุณปรากฏ

ณ พุทธสถานเมียวชิน จังหวัดเชียงใหม่

วิญญูณ : หลี่ซิ่งจื่อคิ่นชีวิตฉันมา!! หลี่ซิ่งจื่อคิ่นชีวิตฉันมา!!
ฉันเจ็บปวดมาก หลี่ซิ่งจื่อคิ่นชีวิตฉันมา คิ่นชีวิตฉันมา เพราะเจ้า (จางเตียนฉวนซือ) เจ้าทำไมปกป้องเขา เจ้าทำไมปกป้องเขา

ทำให้ฉันเข้าใจว่าเขาไม่ได้ ฉันไม่ต้องการบุญคุณฉันจะเอาชีวิตเขา!
ฉันจะเอาชีวิตเขา! ฉันได้ถือป้ายรับบัญชาามาฉันได้ถือป้ายรับบัญชา
มามา ฮ่า! ฮ่า! ฮ่า! เจ้ากรรมนายเวรของพวกเจ้าล้วนเข้าแถวรอ
อยู่มากมาย

ฉันเจ็บปวดมาก ฮือ... ฮือ... ฮือ... ฉันชื่อว่า เย่เซียงหลาน
พุทธะรังสีสว่างมาก! เมื่อสมัยปลายราชวงศ์ชิง ฉันเป็นคนชาว
จีนเจียงมณฑลฮกเกี้ยน เมื่อร้อยกว่าปีก่อนฉันกับหลี่ชิงจื่อ (คุณ
อัจฉราในชาติก่อน) เป็นคู่สะใภ้กัน หลี่ชิงจื่อเป็นสะใภ้คนโต
ฉันเป็นสะใภ้คนรองหลี่ชิงจื่อ ไม่สามารถให้กำเนิดบุตรได้ เขา
อิฉาวิชาฉันมาก เพราะฉันได้ตั้งท้องแฝดชายหญิง เขาอิฉา
กล่าวว่าแม่สามีจะรักฉันมากกว่า เขากล่าวว่าฉันจะแย่งตำแหน่ง
สะใภ้คนโต

เขายังกล่าวว่าต่อไปเขาจะไม่ได้ส่วนแบ่งมรดก เพราะ
ฉะนั้น ผู้หญิงที่ใจร้ายจิตใจคับแคบคนนี้ได้วางแผนจ้างคนมาทำ
ร้ายฉันทำลายชื่อเสียงศักดิ์ศรีของฉันให้เปรอะเปื้อน ฮือ...
ฮือ... เขาจ้างผู้ชายคนหนึ่ง มาอนร่วร่วมเตียงกับฉัน ทำให้สามี
ฉันมาเห็น เขาจึงโกรธมาก ก็เลยเขียนใบหย่าขับไล่ฉันออกจาก
บ้าน ยังพูดอีกว่ารู้สึกเสียใจมาก ที่ได้แต่งงานกับผู้หญิงใจง่าย
อย่างฉัน ฮือ..... ฮือ..... คิดดูสิฉันเย่เซียงหลานกำเนิดในตระกูล

กุลที่มีการศึกษา รู้จักหลักธรรมคล้อยตาม ๓¹ คุณธรรม ๔² ของ
สตรีมาตั้งแต่เล็ก ฉันจะทำเรื่องที่น่าอับอายเช่นนี้ได้อย่างไร?
ฮือ... ฉันไม่ยอม! ฉันไม่ยอม! ฉันไม่ยอม! ฉันตั้งท้องลูกแฝดชาย
หญิงแปดเดือน ฉันเสียใจมากเลยผูกคอตาย ฮือ.... ฮือ... แม้ฉัน
เป็นผีก็จะไม่ละเว้นเธอ หลีซิงจื่อ!!!

ชาตินี้ผู้หญิงที่ใจร้ายคนนั้น ปัจจุบันได้ป่วยเป็นโรคมะเร็งใน
ลำไส้แล้ว ใครใช้ให้เขาเป็นคนจิตใจไม่ดี ฮะ ฮะ ฮะผลตอบสนอง!
ผลตอบสนอง! ฉันเป็นผีก็ไม่ละเว้นเธอหลีซิงจื่อ พยายามเตือน
ให้ฉันยอมสันทิพระพุทธรูปก็เตือนให้ฉันยอมสันทิพระโพธิ์สัตว์
กวนอิมก็เตือนให้ฉันยอมสันทิแต่ความแค้นของฉันยากที่จะลดละ
ความแค้นของฉันยากที่จะลดละ ฮือ... ฮือ...

1 คล้อยตาม ๓ คือ

๑. ตอนยังไม่ออกเรือน เชื้อฟ่งบิดามารดา ๒. ออกเรือนแล้ว เชื้อฟ่งสามี
๓. สิ้นสามีแล้ว ฟ่งบุตร (เลี้ยงดูพ่อแม่สามี หากไม่จำเป็นจริงๆ ไม่ควรแต่งงานใหม่
เมื่อบุตรโตแล้วเป็นคนดีมีความสามารถก็มอบกิจการงานให้บุตรจัดการดูแลแทน
ส่วนตนคอยให้คำแนะนำ)

2 คุณธรรม 4 คือ

๑. ความประพฤติงาม คือ สงบเสงี่ยมเจียมตัว ประพฤติอยู่ในกรอบประเพณีอันดี
๒. วาจางาม คือ พูดจาไพเราะ ไม่พูดคำเท็จ คำหยาบนินทา คำทอ เพ้อเจ้อ
หรือพูดุญแห่ให้เกิดความแตกแยก
3. งานงาม คือ มีฝีมือรู้หน้าที่การเรือนการครัว เย็บปักถักร้อย ชัณ อุดทน ประหยัด
ไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย
๔. หน้าตางาม คือ หน้าตาสะอาด ผผแผ่เรียบร้อย ไม่แป้งตัง ไม่ตกแต่งด้วยเครื่องสำอาง
สวมใส่เสื้อผ้าสะอาดเรียบร้อยสีพื้นเรียบๆ ไม่เป็นดอกหรือลวดลายฉูดฉาด
กิริยามารยาทเรียบร้อยอ่อนโยน

พวกเจ้าลองคิดดูซิ หากว่าเป็นพวกเจ้า จะยอมให้เขาทำร้าย
เช่นนี้โระะ? ฉันทัน... ฉันทัน... ฉันทันมาก... พยายามอนุญาต
ให้ฉันถือป้ายบัญชามาทางนี้ แต่ทำไมเจ้าต้องมาปกป้องเขา
ออกไปเดี๋ยวนี้ละ

ฉันกลัวว่าหากเขามีบุญกุศล ต่อไปจะไม่มีโอกาสได้ทวงหนี้
อีกแล้ว ฮือ... ฮือ...

ชาติก่อนผู้หญิงที่จิตใจต่ำทรามคนนี้ สุดท้ายก็หนีไม่
พ้นการถูกล่ามโซ่ การตำหนิจากใจแห่งหิริโอตตัปปะของตนเองไป
ปลงผมออกบวชเป็นชีที่อยู่ที่วัดแม่ชี สำนักขอขมาความผิดบาป
ที่ได้กระทำ ผู้หญิงที่จิตใจต่ำทรามคนนี้ ยังรู้จักสำนักผิดขอขมา
อะ อะ อะ ฟ้าเปื่องบนมิตา ฟ้าเปื่องบนมิตา

มีวันหนึ่งเขาไปตักน้ำ ไม่ระวังตกลงไปในแม่น้ำ ชีวิตก็จบ
ลง อะ อะ อะ ผลตอบสนอง ผลตอบสนอง การที่เขามีจิต
สำนึกผิดขอขมา จึงสามารถได้รับธรรมและได้รับความคุ้มครอง
ปกป้องจากพระพุทธรูปจิ้ง แต่ที่เขาติดหนี้ฉัน ฉันจะไม่ยอมยก
โทษให้ ฮือ... ฮือ... เขาติดหนี้ชีวิตฉันไม่สามารถเลิกแล้วต่อกันไป
ได้ลูกที่น่าสงสารของฉัน ฉันต้องตายหนึ่งศพ แต่สามชีวิตนะ! ลูก
ที่น่าสงสารของฉันยังไม่ทันได้มาเกิดก็ต้องตายเสียแล้ว ลูกที่น่าสง
สารของฉัน!

พระพุทธรูปจิ้งรับปากจะเป็นประธานไกลเกลี่ย ให้ฉันจะได้
ไปเกิดใหม่ ฉันไม่ต้องการร่อนเร่พเนจรอีกแล้ว ฉันคิดจะไปเกิดใน

ครอบครัวของผู้บำเพ็ญธรรม ฉันจะไปเกิดใหม่ฉันต้องการมีกาย
สังขาร ฉันจะไปบำเพ็ญธรรมเอง ฉันจะไปเกิดใหม่ ฉันต้องการ
บุญกุศล พระพุทธะจึงรับปากว่าจะรับช่วย ฉันทรมานมาก
โอ้ย... ลูกที่น่าสงสารของฉัน....

(วิญญานออกจากร่าง)

วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

คณะอาจารย์ถ่ายทอดธรรมและบุคลาการ

(พร้อมด้วยคุณอัจฉรา) ได้เดินทางไปทำพิธีรับวิธิธรรม
ที่โรงเรียนโคกสำราญ อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดนครราชสีมา
มีผู้รับวิธิธรรมทั้งหมด ๒๖๗ คน

วันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๖

ได้เดินทางไปทำพิธีรับวิธิธรรมที่ตำบลเคียนซา อำเภอรัญ
คามบุรี จังหวัดสุราษฎร์ธานี มีผู้รับวิธิธรรมทั้งหมด ๑๗ คน ที่
อาจารย์หลินเหมยเหมยเตียนฉวนซือผู้รับผิดชอบอยู่ สถานธรรม
หงจื่อ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ก็มีผู้รับวิธิธรรม ๒๔ คน

รวมทั้ง ๓ แห่ง มีผู้รับธรรมทั้งหมด ๓๐๘ คน

ได้อุทิศส่วนกุศลทั้งหมดนี้ให้กับ ดวงวิญญานเย่เซียงหลาน
ตามที่ได้ตกลงกันได้

แต่แล้วอาการเจ็บป่วยของคุณอัจฉรา ทนแก็วก็ยังไม่ดีขึ้น
มีอาการอ่อนเพลียมาก แต่ก็มีอารมณ์ดีมาก หลังจากทำพิธีรับ

วิถีธรรมที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีเสร็จแล้ว ก็จะเดินทางเข้าจังหวัดกระบี่ ไปทำหน้าที่ล้างห้องน้ำ เพราะที่นั่นมีการจัดประชุมชั้นพุทธานิเชก ๓ วัน แต่สุขภาพอ่อนแอมาก มีอาการทั้งถ่ายและอาเจียร จึงต้องเข้าโรงพยาบาลให้น้ำเกลือที่นั่น เมื่ออาการดีขึ้นจึงได้เดินทางไปสถานธรรมหงหมิงจังหวัดกระบี่

วันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๖ เป็นวันที่ ๒ ของการประชุมชั้นพุทธานิเชก ที่สถานธรรมหงหมิง จังหวัดกระบี่ ขณะเวลายังเช้าอยู่ ยังมีทันได้เริ่มการประชุม คุณอัจฉรา กำลังก้าวเท้าเข้าสู่ประตู ดวงวิญญาณเย่เซียงหลาน ก็เข้ามายังพุทธสถานทันที

วิญญาณเย่เซียงหลาน : หลีซิงจื่อ หลีซิงจื่อฮือ... หลีซิงจื่อ!! (เป็นชื่อคุณอัจฉราในอดีตชาตินั่นเอง) เธอยังจำฉันได้ไหม? ฮือ.... เธอยังจำฉันได้ไหม ฮือ.....เธอจำฉันไม่ได้หรือ? เธอลืมฉันได้ไง ฉันถูกเธอทำร้าย ฉันคือ เย่เซียงหลาน ที่ถูกเธอทำร้ายเธอลืมได้ไง เธอมานี้ เธอมานี้

(วิญญาณเรียกเธอ เธอก็มาคุกเข่าตรงหน้าของวิญญาณขอให้อโหสิให้อภัยกับความไม่รู้ของเธอในอดีตชาติ เธอขอสำนึกผิดที่ได้ทำร้ายเย่เซียงหลาน) ฉันขอลาเธอ ฉันเคารพเธอเหมือนพี่สาว เธอทำไมต้องทำร้ายฉัน เธอพูดซิทำไมเธอต้องทำร้ายฉัน จริงๆ แล้วฉันไม่มีความโกรธแค้นไม่ได้เป็นศัตรูกับเธอฉันนับถือเธอเป็นพี่สาวใหญ่เธอทำไมต้องทำร้ายฉัน ยังมีหลานของเธอที่น่าสงสารฉันอยากถามเธอ เธอยังจำได้ไหม? เธอลืมได้อย่างไร... เธอโหดร้ายกับฉัน เธอรู้ไหมว่าฉันทุกข์ทรมาน เธอทุกข์กว่าฉันไหม?

ฉันถูกเธอทำร้าย แต่เธอทุกชนิดเดียว เปรียบกับฉันแล้วความทุกข์
ของเธอก็ยังน้อยกว่าฉัน พระพุทธะจึงได้พุทธธรรมะให้ฉันฟัง
พระโพธิ์สัตว์กวนอิมก็พุทธธรรมะให้ฉันฟัง ที่จริงความแค้นของฉัน
อ่อนลงไปมากแล้ว บุญกุศลที่พวกเจ้าทำ ฉันก็ได้รับอยู่เรื่อยๆ
ทีละนิดทีละหน่อย ฉันไม่ใช่เป็นผู้ที่ไม่มีเหตุผล แต่พี่คะ
ฉันอิจฉาเธอ เธอสามารถได้รับวิถีธรรมมีพระพุทธะจึงคอย
ปกป้องเธอ มีบารมีธรรมที่ยิ่งใหญ่ คอยประกันเธอ ยังมีญาติ
ธรรมอีกมากมายคอยช่วยเหลือเธอ ไม่เหมือนกับฉันไม่รู้จะ
พเนจรไปถึงไหน อนาคตของฉันมีตมฉันอิจฉาพี่ พี่ต้องตั้งใจ
บำเพ็ญนะ จะได้ไม่ผิดต่อบุคคลมากมายที่ช่วยเหลือเธอ เธอ
ต้องไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังนะ เมื่อฉันได้บุญกุศลเพียงพอ ฉัน
จะไปเกิดใหม่ พี่คะฉันเป็นคนมีเหตุผล พี่อย่าลืมนะ เธอสร้าง
บุญกุศลมากเท่าไรก็สามารถ ได้ลดความเจ็บปวดลงเท่านั้น
เธอรับปากใคร ทำอะไร ต้องทำให้ได้ ฉันจะกลับไปแล้ว เจ้ากรรม
นายเวรรายอื่นๆ ฉันจะช่วยพูดให้ เพราะเธอเป็นพี่สะใภ้ฉัน
ความแค้นของฉันเบาบางลงมากแล้ว แต่เธออย่าลืมต้องสร้างบุญ
กุศลนะ(ถอนทิพยญาณ)

หลี่ซิงจื่อในอดีตชาติ ก็คือ คุณอัจฉรา ทินแก้วหรือคุณก้อย
(มีชื่อจีนว่าหลินเหมยฟ่ง) หลังจากเหตุการณ์ทวงหนี้ ได้ไกล่เกลี่ย
เรียบร้อยลง คุณอัจฉราก็มีความตั้งใจจะบำเพ็ญธรรม ยินดีสร้าง
บุญกุศลอุทิศให้ดวงวิญญาณเย่เซียงหลานเพื่อให้เขาได้ไปเกิดใหม่
พ้นจากความทุกข์ทรมาน ขณะนี้อาการป่วยของคุณอัจฉราเริ่มดี

ขึ้นความเจ็บปวดก็ทุเลาลง

เหตุการณ์ทั้งหมดเป็นอุทาหรณ์เตือนใจ อย่าได้สร้างเหตุแห่งกรรม ผลตอบสนองแน่นอน เช่นเดียวกับหลี่ซ่งจื่อในอดีต หรือคุณก้อย(คุณอัจฉรา ทินแก้ว) ในปัจจุบันเหตุการณ์ทั้งหมดหวังเป็นอุทาหรณ์เตือนใจ ชาวโลกอย่าได้มีจิตคิดสร้างเหตุแห่งกรรมให้กับตนเอง มิเช่นนั้นก็มีผลตอบสนองให้ชดใช้อย่างแน่นอนไม่สามารถที่จะหลบหลีกหรือหลีกเลียงได้ เมื่อผลตอบสนอง

บุญกรรมทำไปล้วนรับรู้ลักษณะมองไม่เห็น แต่มีพยานภาพที่จะเห็นเป็นผลตอบสนองในปัจจุบันหรืออนาคตแน่นอนเช่นเดียวกับคุณอัจฉราในปัจจุบันซึ่งเป็นเหตุ ให้ประจักษ์แจ้งถึงเหตุต้นผลกระทบ

วิญญานกบตวงหนี้

พระโอรสเทพเทพนักษาหนันจีเหล่าเซียนงเมตตา

ชีวีเราสั่งตั้งแมลง เวียนวายในภูมิวิถิก

มีใครสามารถมองเห็นเบาบาง

เปรียบเล่นละครบทโลกหลง

เกรงวันนั้นพบบมบาล หนีไม่พ้นมียอมบาล

มองดูโลกนี้ผันเปลี่ยนไป มิเหมือนยุคสมัยเหยาซุ่น

แต่ใครสามารถมองดูชัดเจนเหวทุกข

หลงแสงเสียงสืบบังจิตดี

พบโอกาสดีฟ้าใส รักษาสายทองนี้ไว้

บำเพ็ญบรรลุปนิธาน

วันอาทิตย์ที่ ๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ณ พุทธสถานหงเต้ากง จ.ปทุมธานี ประเทศไทย

ช่วงเช้าของการเปิดประชุมธรรมะ ๑ วัน เนื่องจากมีญาติธรรมใหม่จำนวนมากมาขอรับวิถิธรรม ได้ส่งเสียงดังผู้ดำเนินงานและพุทธบริกรไม่สามารถดูแลให้อยู่ในพุทธระเบียบได้ หลังจากที่มีพิธีถ่ายทอดธรรมของญาติธรรมใหม่เสร็จสิ้นลง ได้มีวิญญานมายืมร่างทรง ร่างนั้นได้ร้องขึ้นมาอย่างเจ็บปวดพุทธบริกรจึงช่วยกันอุ้มร่างเข้าไปในห้องพัก

วิญญาณกม : โอ้ย... ปล่อย เจ้าจงไปให้พ้น โอ้ย...เรายืนขึ้น
โอ้ย... ฮือ... ปล่อยเรา

คู่เตียนฉวนซื่อ : สงบใจก่อน

วิญญาณกม : ปล่อยเรา ฮือ...

คู่เตียนฉวนซื่อ : ที่นี่เป็นสถานธรรมศักดิ์สิทธิ์ อยู่ในความ
สงบก่อน

วิญญาณกม : โอ้ย... ฮือ... วิญญาณพยาบาท ฮือ... โอ้ย...
มันทำร้ายฉัน

คู่เตียนฉวนซื่อ : ใครหรือ ?

วิญญาณกม : เอามันมา ฮือ...

คู่เตียนฉวนซื่อ : เธอชื่ออะไร ?

วิญญาณกม : มันอยู่ตรงนั้น เบอร์ ๑๗ ผู้หญิง (ญาติธรรม
หญิงเบอร์ ๑๗) เอามา... เราจะไปหามันปล่อยเรา... ปล่อยเรา...

คู่เตียนฉวนซื่อ : เธอได้รับอนุญาตจากใคร ใครให้เธอเข้ามา

วิญญาณกม : เหลาหมู่เรากลับขออนุญาตจากเหลาหมู่ ฮือ...
เขื่อนมัย เชื่อไม่เชื่อ? พระแม่องค์ธรรมให้เรา มา เรามาได้เพราะ
พระองค์ เอาชีวิตเรากินมา ฮือ... ฮือ... เอาชีวิตเรากินมา

คู่เตียนฉวนซื่อ : เธอเล่าประวัติของเธอ ว่าเป็นอย่างไร

วิญญาณกม : ฮือ... ไม่ต้องสนใจ เอาร่างของเราคืนมา

ฮือ... (ร้องไห้อย่างน่าเวทนา) เอร่างของเราคืนมา เบอร์ ๑๗
มันต้องตาย ฮือ..

หตินเจียงซิด : ให้เขาได้มีโอกาสบำเพ็ญ ให้เขามีโอกาสศึกษา
ธรรมะเขาจะได้เข้าใจสร้างบุญกุศลให้กับคุณ

วิญญูณกม : ไม่เชื่อ ฮือ... เอร่างเราคืนมา ฮือ..เอร่าง
เราคืนมา

หตินเจียงซิด : ให้เขาได้มีโอกาสร่วมบุญกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์เขาจะ
ได้สร้างบุญให้กับเธอดี มั้ย....ให้ โอกาสเขา

วิญญูณกม : ไม่เอา ฮือ... เอร่างของเราคืนมา ฮือ..
ปล่อย...เราจะเข้าไปหามัน เอร่างเราคืนมาเอามันมา เอามัน
มาหาเรา ฮือ... (วิญญูณได้แต่ร้องเรียกให้พาญาติธรรม เบอร์
๑๗ เข้ามา) มันทำร้ายเรา เอร่างคืนมาเอามาฮือ.. เอามันมาๆ
พุทธระเบียบผิดพลาด

หตินเจียงซิด : เขาเป็นคนใหม่ก็ต้องศึกษาธรรมะก่อน

วิญญูณกม : ไม่ยอม ฮือ... (ร้องด้วยความเจ็บแค้น)ผิดพุทธ
ระเบียบไม่ยอม

หตินเจียงซิด : เขาเป็นคนใหม่ก็ต้องให้เขาค่อยๆ ศึกษาก่อน

วิญญูณกม : ไม่รู้ ฮือ.... มารียัง ให้เราไปหาเองให้เราไป
เอง

หรงเจียงซิด : รอสักครู່ ให้ผู้อาวุโสพูดความหมายของการรั

บธรรมก่อน

วิญญูณกม : ไม่ยอม ไม่ยอม เอามา ฮือ... ทั้งเราไว้ก่อน
เอามันมาเอามันมาฮือ...เบอร์๑๘ด้วยเอามันมา๒คนเอามาฮือ...
๒ คน เอามาฮือ.. เรารอไม่ไหว ฮือ...(วิญญูณได้ใช้มือบีบคอร่าง)

หลินเจียงซือ : ท่านอย่าทำร้ายร่าง

วิญญูณกม : เอามันมา ไม่งั้นเราจะบีบคอร่างคนนี้ ฮือ...
ให้เราเข้าไป พุทธะเปียบให้เราเข้าได้ปล่อยเรา... เราจะเข้า
ไปหามันเองให้เราเข้าไป ฮือ... เอามา (เนื่องจากกฎธรรมในชั้น
ส่วนใหญ่เป็นกฎธรรมใหม่ ผู้อาวุโสไม่ต้องการให้เห็นภาพที่น่า
กลัว จึงไม่ได้ให้วิญญูณเข้าไปในห้องประชุม) เอร่างเรา คืบมา
ฮือ.... เอร่างเราคืบมา ฉันกำลังบำเพ็ญอยู่ เอร่างฉัน คืบมา
ฮือ...เอร่างเราคืบมา ฮือ... เอาabamaเอากบมา... (ร้องด้วยความ
เจ็บแค้น)เอร่างฉันคืบมา ฮือ... เอาabama เอร่างฉันคืบมา กบ
จำศีลภาวนาอยู่ดีๆ เอาคืบมาฉันกำลังจะได้รับร่างเป็นมนุษย์ เอา
ร่างของฉันไปทำไม เอร่างของฉันคืบมา

หลินเจียงซือ : ให้เขามีโอกาสศึกษาบำเพ็ญให้เข้าใจก่อนดีมั้ย
เขาจะได้สร้างบุญกุศล ขตใช้ให้กับท่าน

วิญญูณกม : ไม่เอา ไม่เอา เอร่างของฉันคืบมาเอร่างเรา
คืบมา เอร่างเราคืบมา พระอาจารย์ พระอาจารย์ใจร้าย
พระอาจารย์ใจดำ พระอาจารย์ไม่ยุติธรรมให้แต่ลูกศิษย์ดีๆ ร่าง
ของฉันหละพระอาจารย์ เอร่างของฉันคืบมา ฮือ... วิญญูณ

ของฉันมาอยู่ที่นี้ มีแต่วิญญาณ ร่างของฉันอยู่ไหนออกไป ออกไป
ให้หมดทุกคน ออกไปให้หมดไม่ต้องมา ฉันจะพูดกับพระอาจารย์
ออกไปให้หมด ร่างของฉันไม่อยู่แล้วร่างกบ ฮือ... กินฉันเข้าไป
ฮือ... ปล่อยเราเราจะไปหาเอง (วิญญาณได้ตื่นรับให้เป็นอิสระด้วยความ
สงสารพุทธบริกรที่จับร่างไว้จึงได้ปล่อยร่าง วิญญาณกบใน
ร่างทรงได้คลานเหมือนกบจะออกนอกประตูไป จึงได้ช่วยกันจับ
ไว้อีกครั้งหนึ่ง)

วิญญาณกม : พวกท่านมีแสง ออกไปห่างๆ อย่าเข้าใกล้เรา
เรากลัวแสง ออกไป เรากลัวแสง ฮือ...(วิญญาณ ได้ตื่นอีกครั้ง)
พวกท่านมีแสงออกไป ฮือ...

พุ่มเงี้ยว : พวกเราไม่ทำอะไร สงบใจก่อน

วิญญาณกม : กบจำศีล ฮือ... อาฆาตมัน ฮือ...
เกลียดมัน ฮือ... เอร่างเราคืนมา ฮือ...(ร้องให้ด้วยความ
โกรธแค้น) พวกเจ้าก็เหมือนกันกินหมดเลย กบก็กิน ไม่ได้กิน
ตอนนี้เมื่อก่อนก็กิน กินทุกอย่างไม่เหลือ.. ปล่อยเรา เราจะไป
หาเขา ผิดบัญชารับสั่งฮือ... พระอาจารย์ พระอาจารย์สงเคราะห์
แต่ลูกศิษย์ ไม่สงเคราะห์เราเลย ฮือ.. เอร่างกูคืนมา ฮือ... (วิญญาณ
ได้ตื่นและพูดด้วยความเจ็บแค้น) เอร่างกูคืนมาฮือ... เอร่าง
กูคืนมา เอร่างกบของฉันคืนมา ร่างกบของฉันอยู่ที่ไหน
อยู่ในท้องของมันเอาคืนมา เอาคืนมา มันกินกบเอากลับคืนมา
เอาร่างฉันคืนมา ฮือ.. ฉันจะฉีกร่างมันเป็นชิ้นๆ เลย ฮือ..
เอาร่างฉันคืนมา เอร่างกูคืนมา ฮือ.. เอร่างฉันคืนมาเอาร่างของ

กุศินมา ฮือ...ใจร้าย พระอาจารย์ใจร้าย แกเอาชีวิตฉันคืนมา เอา
ชีวิตกุศินมาร่างของกูฮือ...

เจียนซื่อ : เวย์อมระงับด้วยการไม่จองเวร ตั้งใจบำเพ็ญ
ใหม่แล้วกัน

วิญญานกม : ไม่เอา... ไม่เอา... พุดง่าย ฮือ...

อูเตียนฉวนซื่อ : ในอดีตชาติ เขาอาจไม่รู้เรื่องที่เขาลงไป

วิญญานกม : ไม่ฟัง ไม่ฟัง (พูดเสียงตะคอก) มันเอาชีวิต
ฉันไป เอาคืนมา ไม่งั้นฉันจะยึดร่างนี้แทนนะบอกให้ ไม่งั้นฉันเอา
ร่างนี้แทน

อูเตียนฉวนซื่อ : เขากินเธอในอดีตชาติ หรือในชาตินี้

วิญญานกม : อดีตมันกินฉัน เอาร่างฉันคืนมา

อูเตียนฉวนซื่อ : ให้เขาฟังตรัยรัตน์ก่อน

วิญญานกม : ตรัยรัตน์เป็นยังไง ให้ฉันไปฟังบ้างฉันจะไป
ฟังธรรมะ จะเอาตรัยรัตน์

อูเจียงซื่อ : ตอนนี้เขาได้รับวิถิธรรม เธอจะเอาชีวิตเขา
ก็ไม่มีประโยชน์ ให้เขาบำเพ็ญธรรมดี ๆ สร้างบุญกุศลให้กับเธอจึง
จะมีประโยชน์

วิญญานกม : (พูดด้วยเสียงเอือมแะน) ร่างของฉันมันต้อง
ชดใช้ มันต้องชดใช้

อุทัยฉนวนซิด : ในอดีตชาติเขาอาจทำไปโดยที่ไม่รู้ ในชาตินี้เขามีโอกาส รับกรรมแล้ว เขาจะได้บำเพ็ญสร้างบุญกุศลให้กับเธอ

วิญญานกม : ไม่ต้องพูด... ไม่อยากฟัง...

อุทัยฉนวนซิด : เธอโกรธแค้น ทำร้ายเขาก็ไม่มีประโยชน์

วิญญานกม : ร่างของฉัน มันก็เป็นของฉันวันยังค่ำ ฉันเข้ามันแล้ว ผู้หญิงคนนี้เป็นของฉันมันเป็นบริวารของฉัน อีอิ (หัวเราะ) เอาร่างฉันคืนมา อีอิ ไม่งั้นร่างนี้เป็นของฉันทันที

อุทัยฉนวนซิด : เธออย่าได้อาฆาตแค้น เธออาฆาตแค้นที่บำเพ็ญมากก็ไม่มีความหมาย ไม่สามารถไปเกิดได้

วิญญานกม : ฉันอยู่อย่างนี้ทั้งวันทั้งคืน ไม่ออกไปไหน (หัวเราะ)

อุทัยฉนวนซิด : เธอบอกว่าได้รับอนุญาตจากพระแม่องค์ธรรมแล้ว วันนี้ใครพาเธอเข้ามา

วิญญานกม : พระอาจารย์พามา ทำให้มีปัญหาไร้เปล่าร่างของฉันเอาคืนมา มันเป็นร่างของฉันแล้ว

อุทัยฉนวนซิด : ร่างนี้ไม่ได้โกรธแค้นอะไรกับเธอ ไม่มีบุญสัมพันธ์ ไม่มีกรรมเกี่ยวเนื่องกับเธอจะไปจ้องล้างเขาได้อย่างไร

วิญญานกม : มันเป็นร่างของฉันแล้ว

อุทัยฉนวนซิด : เธอบอกว่าเป็นกบบำเพ็ญมาไง?

วิญญานกม : ก็ฉันจำศีลภาวนาโงะละ (พูดเสียงตะคอก)

อู่เตียนฉวนซือ : ผู้จำศีล ยังเคียดแค้นอีกหรือ?

วิญญานกม : มันทำฉันก่อน (พูดเสียงตะคอก) ฮือ...

อู่เตียนฉวนซือ : ที่เธอบำเพ็ญต้องการบุญกุศล เพราะฉะนั้น
เขาได้รับธรรมะ ต่อไปให้เขาตั้งใจบำเพ็ญจะได้สร้างบุญกุศลให้
กับเธอ

วิญญานกม : ร่างนี้มันต้องตายภายใน ๑ ชั่วโมง ฮือ...

อู่เตียนฉวนซือ : เธอทำไมพูดอย่างนี้ เธอมายืมร่างของเขา
เป็นบุญกุศลของเธอ ที่เธอมีโอกาสดำมาพูด

วิญญานกม : ร่างของฉัน ฉันจะให้มันออกไป ฉันจะเข้าแทน
เอาวิญญานฉันมาแทน

อู่เจียงซือ : เธอบำเพ็ญมากี่ปี ?

วิญญานกม : ๘ ปี ๑๐ เดือน อีกเพียงเดือนเดียว ข้าจะได้
เป็นคนแล้ว

อู่เจียงซือ : บำเพ็ญมานานหลายปี ต้องบำเพ็ญดีๆ ปฏิบัติ
ธรรมดีๆ จะต้องส่งเสริมให้เขาเข้าใจธรรมะ เธอก็จะต้องส่งเสริม
ช่วยเหลือเธอถึงจะได้รับประโยชน์

วิญญานกม : ไม่ฟัง เอาของเราคืนมา ไม่งั้นต้องให้เรา
รับธรรมะ ถึงมันจะผิดพุทธระเบียบ ผิดระเบียบวินัย แต่วิญ
ญานฉันก็เข้ามาได้ เอาร่างฉันคืนมาเอาร่างกบฉันคืนมา... ฉันจะ

ปีบคอมัน

คู่เทียนฉวนซื่อ : เธอสงบใจ ร่างเขาไม่มีความแค่นกับเธอเธอ
มายืมร่างของเขา เป็นบุญกุศลของเธอให้เธอมาพูดความในใจของ
เธอแล้ว เธอจะทำร้ายเขาได้อย่างไร

วิญญูณกม : ไม่ฟัง หยุดพูด พระอาจารย์ใจร้าย
พระอาจารย์ใจดำ กินร่างเราได้ยังไง? พระอาจารย์ฉุดฉันด้วย
พระอาจารย์ อือ..พระอาจารย์อยู่ที่ไหน อย่ามัวหลบออกมา
ให้เราเห็นชัดๆ หนอยไม่ต้องคุกเข่ามา ไม่ฟัง พระอาจารย์คุกเข่า
มา..พระอาจารย์คุกเข่ามาทำไม!

เฉินเจียงซื่อ : ไม่ได้นะ เธอจะโอหังไม่ได้

วิญญูณกม : ก็พระอาจารย์คุกเข่าเอง (พูดด้วยเสียงตะคอก)
พระอาจารย์มา อือ...

เฉินเจียงซื่อ : พระอาจารย์คุกเข่าก็เพราะอยากให้เธอเลิก
แล้วต่อกัน จะได้ไปเกิด

วิญญูณกม : ไม่ต้องพูด พระอาจารย์ เอาร่างมาให้เรา
พระอาจารย์ อือ... พระอาจารย์สงสารแต่ลูกศิษย์ พระอาจารย์
ใจร้าย เอาแต่ลูกศิษย์ปล่อยให้เราเร่ร่อน ปล่อยให้เราต้องรับทุกข์
อยู่ในนรก พระอาจารย์ใจร้าย พระอาจารย์ใจดำ พระอาจารย์
เห็นแก่ตัว พระอาจารย์ใจร้าย พระอาจารย์ใจดำ ใจร้าย อือ...

(ทิพยญาณของพระอาจารย์มา วิญญูณกบในร่างจึงสงบลง

และออกไปในที่สุด)

วันเสาร์ที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๑

ณ พุทธสถานชูเหิง จ. ชัยภูมิ ประเทศไทย

ในระหว่างการประชุมอบรมธรรม ๑ วัน ในช่วงบ่าย พระอาจารย์จ๊กก ได้โปรดเมตตาประทับญาณประทานพระโอวาท (ด้านหนึ่งให้วาดรูปเจดีย์อีกด้านให้พระโอวาทกับญาติธรรมในชั้น)

อาจารย์บรรยายตั้งแต่เช้าจนถึงบัดนี้รู้เรื่องไหม? มิใช่คนจะมาแต่งเรื่อง ต้องอาศัยหลักสัจธรรมความเป็นจริงกับสิ่งที่ตนเองได้รู้แจ้งแล้ว ทำไมต้องให้วาดรูปเจดีย์ ๗ ชั้นด้วยปกติคนเราสร้างเจดีย์ต้องใช้เงินก็บาทถึงจะสร้างได้ ต้องรวมเงินหลายๆ คน ต้องออกจากจิตศรัทธา จิตอันบริสุทธิ์ของตนถึงจะสร้างเจดีย์ได้ แล้วมีคนเอาเงินทำบุญไว้เข้ากระเป๋าทัวเองหรือเปล่า คนที่เป็นอาจารย์แนะนำรับรอง คนที่พาคนมารับธรรมะเปรียบเสมือนกับการอุทิศช่วยจิตญาณชีวิตตัวจริงของเขาไม่ต้องเกิดไม่ต้องตายอีกต่อไป บุญกุศลนั้นยิ่งใหญ่เท่าเจดีย์ ๗ ชั้น

ปกติเราใช้เงินเป็นแสนเป็นล้านสร้างเจดีย์ แต่เจดีย์ธรรมะของฟ้าเบื้องบนสร้างด้วยจิตศรัทธา สร้างออกจากปากของเราโดยไม่ต้องลงทุนด้วยเงินเลย อย่างไหนดีกว่ากันวันนี้คนเรารับธรรมะ ชื่อของเราอยู่ที่ไหน(อยู่เบื้องบนทุกคนอยากสร้างเจดีย์ไหม? ถ้าอยากสร้าง ให้อุทิศช่วยคนมารับธรรมะเปิดจิตที่เมตตา

ออกมาดูช่วยคนนับหมื่น นับล้านดูช่วยคนบนโลกนี้ให้เขา
ขึ้นฝั่งธรรม ให้เขาขึ้นเรือธรรมทำไมพระอาจารย์จึงต้องให้ทุก
คนรับแรงสร้างบุญสร้างกุศลให้กับตนเองรู้ไหม เอาบุญกุศลอันนี้
ชดใช้แก้บาปหนี้เวรกรรม ชดใช้ให้กับเจ้ากรรมนายเวรที่ตน
ได้ก่อเอาไว้ ที่ได้สร้างเอาไว้ตั้งแต่ครั้งอดีตจนตราบเท่าทุกวัน
นี้ ชวนคนรับธรรมะ ๑ คน เท่ากับเราได้สร้างเจดีย์ขึ้นมาแล้ว
ก่อยอดเจดีย์สูงขึ้นมาเรื่อยๆ เจดีย์นี้คือเจดีย์ของธรรมะ เจดีย์ที่
ตรงต่อฟ้าเบื้องบนไม่มีวันเสื่อมสลาย มิใช่สร้างด้วยเศษวัสดุบน
โลกใบนี้แต่เป็นเศษวัสดุที่คงทนถาวรที่สุด วันนี้ฟ้าเบื้องบนได้
โปรดเมตตาประทานวิถีนุตตรธรรม ลงมาจุติสู่โลกมนุษย์นี้เพื่อ
ให้พวกเราทั้งหลาย ที่เป็นมวลเวไนยได้รู้ตื่น รู้แจ้ง ให้เรารู้ว่าโลก
ใบนี้เปรียบเสมือนกับทะเลทุกข์ ทุกคนกำลังล่องลอยอยู่ในทะเล
ทุกข์เกิดๆ ดับๆ เวียนว่ายอยู่ในวัฏสงสารทะเลมน่นาเศร้ายโคก
ทะเลอันขมขื่น ทะเลอันรวดร้าว ยากที่จะหาผู้ไต่พ้นจากทะเลแห่ง
นี้ได้ บทประพันธ์มากมายนับร้อยล้านที่คนบนโลกนี้แต่งขึ้นมา
เป็นเพลง สรรค์สร้างให้โลกนี้ ฟังเพื่อประชดประชันชีวิตของ
มนุษย์ ไม่มีใครผู้ใดสามารถจะหยุดวัฏฏะวงเวียนกรรมแห่งนี้ได้
เปรียบเสมือนกับเราในวันนี้ ธรรมะลงอุบัติบนโลกเพียงชั่วระยะ
เวลาสั้นๆ เพียงชั่วระยะเวลานึงเท่านั้น มิใช่มีให้เราคบหาเพ็ญ
ศีกษาอย่างนี้ได้เป็นร้อยเป็นพันเป็นหมื่นปีขอให้ทุกคนเข้าใจให้ดี
โอกาสที่พิเศษตรงนี้ยากที่จะมีใครเข้าใจได้ เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง
และลึกซึ้งต่อธรรมะที่เรานั้นได้รับ

นั่งอยู่ที่นี้ร้อนไม่ร้อน ทุกคนร้อน แต่ยังมีวิญญาณมากมาย
ในรกรกมิ ต้องทนหนาวเย็น ต้องทนกับความทุกข์ทรมานต่าง
นานา ต้องทนกับการไม่ได้กินข้าว ไม่ได้นอนหลับ ไม่ได้เที่ยวเตร่
ไม่ได้ดูทีวี เหมือนกับคนบนโลกใบนี้ พวกเขาทุกวันๆ ถูกเคี่ยว
กรำ ถูกง่ำม ถูกหอก ถูกดาบ ถูกโซ่ตรวนรัดลากมัดตึงรั้งเขา
เอาไว้ เอาหอก เอาดาบทิ่มแทงลงไปอยู่ที่ท้อง ที่ใบหน้า ที่ศรีษะ
อีกทั้งที่ลำตัวของเขา ความรู้สึกทรมานทุกข์ทรมาน ที่จะต้องรับโทษ
บาปเวรอันนี้ หนักหนาสาหัสสาครรจ์เสียยิ่งกว่าเราที่มานั่งฟัง
ธรรมะ ถูกการเคี่ยวกรำเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ในอดีตพระอริยเจ้าทุกพระองค์ต่างต้องได้รับการเคี่ยวกรำ
เคี่ยวเชือดตนเอง ต้องมีจิตใจที่มุ่งมั่น ต้องทุกข์ยากต้องทรมานเดิน
ไปตามป่าตามเขาพบกับสิ่งสาธาสถ์ สัตว์ร้ายต่างๆ ภูติผีเปรต
วิญญาณมากมาย แทบจะเอาชีวิตไม่รอด ทุกๆพระองค์ล้วนต่าง
มุ่งหวังหาทางรอดทางหลุดพ้นจากวัฏสงสารวงเวียนกรรมนี้เท่า
นั้น ละทิ้งแล้วซึ่งทรัพย์สมบัติเงินทอง ละทิ้งซึ่งครอบครัวที่น่ารัก
อบอุ่น ละทิ้งซึ่งที่ได้เรียกว่าข้าคือเจ้าชายสิทธัตถะ ข้าคือองค์หญิง
เมี่ยวข่านละทิ้งคำที่ประชาชน คำที่คนธรรมดาณัน ยกย่องถือ
แล้วว่าสูงส่งสวยงามเหลือเกิน พระองค์ละทิ้งหมดแม้กระทั่งชีวิต
ของตนเองยินดีที่จะสละ เวไนยตีนยาก แต่พระพุทธรูปก็จะต้องยัง
ตืนยั้งแข็ง เวไนยผุดช่วยยาก คนบนโลกนี้ล้วนแต่หลงยึดติดอดีต
ตัวตน หลงอยู่ในตนเองว่าเมื่อย ว่าเหนื่อยทนไม่ไหว ทั้งๆ ที่การ
ประชุมธรรมะอย่างนี้มีใช้ทุกวัน มีแต่วันนี้วันเดียวเท่านั้น

โอกาสหน้าเดือนหน้าจะมีไหม ใครจะตอบได้ เราตอบได้ไหม? ทั้งๆ ที่เรารู้อยู่อธิปาทิหารีย์ต่างๆมากมายทำให้เราหลง คนเห็น อธิปาทิหารีย์ปรากฏ คนมักจะวิ่งเข้าไปกราบกราน ไปคุกเข่า ไปวิงวอน ไปกราบร้องขอให้ตนเองนั้น มีโชคลาภ วาสนาร่ำรวยเงินทอง อย่าได้มัลำบากเหมือนกับชาตินี้ แต่ไม่มีใครคิดว่าจะหยุดหนทางแห่งการเวียนว่าย

วันนี้พระอาจารย์ได้รับพระบัญชามาที่นี้ ความเป็นจริงมาพร้อมกับวิญญานตนหนึ่ง วิญญานตนนี้คือวิญญานของ.... จำได้ไหม เมื่อครั้งก่อนที่หงเต้ากง เขาเคยมาครั้งหนึ่งเขามาร้องขอเอาชีวิตเขาคืนมา เขาบำเพ็ญมาได้แล้วอย่างน้อยๆ ๘ ปี อาจจะมากกว่านี้ด้วยซ้ำ แต่เพราะว่าคนที่นี้ อยู่ที่จังหวัดนี้ ฆ่าชีวิตของเขาเขากำลังบำเพ็ญได้ดี กำลังบำเพ็ญอนุตตรวิญญาน ผีตนเองอยู่ในโคลนตม ช่างสร้างวิบากกรรมเหลือเกิน เช่นฆ่า ทำลายล้างเขา ขุด! สรรหากินสารพัดชนิด ไม่ว่าจะอยู่บนดิน ในน้ำ บนบก ในอากาศทุกชีวิตมากมายเขากำลังจะได้รับการยกโทษให้ ได้ร่างกาย ภายเนื้อแต่เขาถูกรับโทษ ถูกมนุษย์ใจบาปหยาบซ้ำฆ่า เขาเสียก่อนเพื่อเอาร่างกบของเขานั้นมากินเป็นการทำความทุกข์ให้กับเขาอย่างมากมาย ทำให้เขาเดือดดาล เกิดความเคียดแค้น อยากจะเอาชีวิตคนๆ นั้นเหลือเกิน คนนั้นเขาก็เป็นลูกศิษย์ของ พระอาจารย์คนหนึ่ง (ญาติธรรม จ.ชัยภูมิ) แต่เขาจะรอดได้ไหม? เขามีกลับมาศึกษาอีกหรือเปล่า.. ก็ไม่มี อยากจะพบกับเขาไหม? ให้ทุกคนนั่งอยู่ในความสงบ นั่งอยู่ด้วยความเรียบร้อย

อาศัยช่วงเวลา นี่ทั้งหมดผ่อนคลายผ่อนคลายให้เบาบาง ให้ลืมตัวเองในชาตินี้ ให้เอาชีวิตจิตใจอันดีงามของทุกคนออกมาให้หมด ให้ลืมที่บ้าน ลืมทุกๆ คน แล้วติดตามพระอาจารย์มา ปิดประตูปิดหน้าต่าง (พระอาจารย์ให้ปิดประตูหน้าต่างห้องพระให้หมด) ชีวิตความเป็นจริงทั้งหลายที่พวกเขาจะได้พบกันอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า ขอให้พวกเขา มีจิตย้อนคิดด้วยจิตอันบริสุทธิ์ อันดีงาม ไม่ว่าคำพูดที่เขาพูดออกมานั้น จะเป็นอย่างไรก็แล้วแต่ ขอให้เราย้อนคิดพิจารณา อย่าได้ถือสาหาความเขาอย่าได้สร้างหนี้ สร้างบาปเวรอีกต่อไป ฉันต้องใช้จิตใจใช้ความทุ่มเทสักเท่าไร? กว่าจะมีชั้นเรียนสักชั้นเปิดขึ้นมา มีใช้ร่างทรงนี่ที่เป็นคนธรรมดา ณ บัดนี้ จะมากุเรื่องก่อเรื่องเองได้ จะมายกหยีบอ้างแอบอิง จะเจอสภาพเหตุการณ์ใดๆ หวังว่าเราทุกคนที่นั่งอยู่ในที่นั่งนี้จะรับกับสภาพนี้ได้ เขากำลังจะก้าวเข้ามาในไม่ช้านี้ ให้ทุกคนเอาจิตเอาใจขึ้นมาให้ดี ช่วงเวลานี้ให้สำนึกความผิดที่ตนได้กระทำเอาไว้ ให้สำนึกขึ้นมา มีผู้คนที่เคยตีกบที่เคยจับเขียดจับปลาในน้ำ จับปลาตามท้องทุ่งมีก่ชีวิตที่ต้องสูญเสียร่างกายของเขาต้องสูญเสีย การบำเพ็ญใดๆ ของพวกเขาไป รอเวลาอีกสักครู่ ให้เขาได้มาราบพระแม่องค์ธรรมก่อน ข้าพระพุทธเจ้ากำลังจะนำวิญญูณร่างนี้ (กบ) มาสังสถิตแทน กำลังจะนำชีวิตจิตใจของเขาที่เดือดดาล โกรธแค้นเต็มไปด้วยแรงอาฆาตพยาบาทมาถึงพวกเขาทั้งหลาย ถ้าพระอาจารย์ไปให้รับร่างให้ดีๆ ให้จับแรงของเขาให้ดีๆ อย่าให้เป็นอันตรายต่อร่างนี้ได้ พระ

อาจารย์กำลังจะไปแล้ว ทุกคนจะคุกเข่าฟังดีไหม เมื่อเรามี ๑ คนจะรับธรรมะใหม่ เป็นลมในตอนทำพิธีรับธรรมะใช้ไหม? คนไหน ต้องรีบเร่งสร้างบุญกุศลเผื่อให้กับเจ้ากรรมนายเวร ให้มากๆ ปากก็ต้องให้สะอาดกว่านี้ ปกติเธอเป็นคนแข็งแรงดี แต่ทำไมมาบัดนี้ ขณะที่เข้าพิธีขอรับธรรมะกลับเป็นลมอย่างง่ายดาย ตอนเธอมาก็ดีๆ ไม่มีอะไรถึงแม้สิ่งเหล่านี้เราไม่สามารถจะเห็นเขาได้หมด แต่เขาอยู่เคียงข้างพวกเรา เพียงแต่เรามีตาเนื้อประกอบขึ้นมาเลยมองไม่เห็นวิญญาณเจ้ากรรมต่างๆ ทุกคนเตรียมพร้อมรึยัง..พอพระอาจารย์ไปแล้ว เขาเข้ามาแทน ทันทีนะ เอาละ! เรียบร้อยแล้วนะ โอเค... ไปหละ...

(วิญญาณได้มาอาศัยร่างของหญิงสาวพรหมจารี)

วิญญาณนก : อืม... อืม... ออ... ออ... เอาร่างกูขึ้นมาเอาร่างกูขึ้นมา อา... ไม่ยอม ไม่ยอม... อืม..อืม.... อือ... พวกแกฆ่ากู เอาร่างกูขึ้นมาเอาร่างกูขึ้นมา (วิญญาณนกที่อยู่ในร่างหายใจอย่างเหนื่อยๆ) สนุกไหม สนุกไหมฟังธรรมะสนุกไหม ยืมได้หัวเราะได้พวกแกมีโอกาสรับธรรมะ มีโอกาสให้บำเพ็ญไม่เร่งรีบ หนึ่งวันมีโอกาสดูมาศึกษาธรรมะ ไม่ตั้งใจฟัง หาวว่าเป็นธรรมะอุปาทวี ธรรมะหลอกลวง ธรรมะคดโกงโกงเงิน โกงทองของพวกแกที่ไหน ที่ไหนที่มีโกง ถ้าไม่ได้มาเล่นละครให้พวกเจ้าดูอีกไม่นานเท่าไร รู้ไหม? วิญญาณข้าจะต้องไปที่ไหน? รู้ไม่รู้

ญาติธรรม : ไม่รู้

วิญญานกบ : วิญญานข้าอีกในไม่ช้าจะต้องถูกรับโทษ
ต่อในนรก ท่านยมทูตกำลังจะเอาโซ่อันใหญ่หนาๆ หลายวา
หลายคอก กำลังเอามามัดข้าเพราะข้าไม่มีร่าง ไม่สามารถ
จะบำเพ็ญได้เพราะพวกแก คนอย่างพวกแกเอาวิญญาน ของข้า
กินร่างของข้า ข้าเกลียดมาก เกลียดพวกแกที่สุด มนุษย์เลว
มนุษย์โหดร้าย (หายใจด้วยความเครียดแค้น) อือ... วิญญาน
บาปอย่างข้า ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ ทำไมต้องรับทุกข์ขนาดนี้
อือ... บ่อยครั้งที่ข้าจะมาทวงชีวิตพวกเจ้า เจ้ากินชีวิตข้า ทำลาย
ชีวิตพวก ข้าไม่เหลือแม้แต่กระทั่งซากศพ กินหมด ทำลายหมด
บางคนที่จะไปเรียนหมอ ก็ข้าแหละกบอย่างพวกข้าออกมาดู
ร่างกายสังขาร ข้าแหละดูดับ ไตไส้พุง ดูวิญญานของกบว่าเป็น
ยังเิงสนุกไหม ทำได้อย่างนี้สนุกไหม? สนุกไหม? ถามว่า สนุกไหม?
ตอบมาสนุกไหม? สนุกไม่สนุก...

ญาตีธรรม : ไม่สนุก

วิญญานกบ : ยังโชคดีเบื้องบนได้โปรดเมตตาต่อข้า วิธี
ธรรมอุบัติลงมาสู่โลกเพื่อโปรดแก่วิญญานทั้งหลาย พันจาก
โลกนี้ ใครเป็นคนที่มีรากบุญ มีบุญกุศล คนนั้นจะได้รับการลด
โทษส่วนหนึ่ง ถ้าลูกหลานของเขาบำเพ็ญบรรพบุรุษของเขา ๗ ชั้น
ที่รับโทษอยู่ในนรกทั้งหมด จะได้รับดอกบัวสีขาวติดอยู่ที่หน้าอก
คนละดอก มีโอกาสไปคุกเข่าฟังธรรมะต่อหน้าเบื้องพระโพธิสัตว์
กษิติครรภ์พวกเจ้ามันโง่ ไม่รู้จักกาลเวลาบัดนี้มาถึงช่วงไหนแล้ว
มหันตภัยร้ายแรงกำลังจะเกิดขึ้น พวกเจ้ามนุษย์โหดร้ายไม่สงสาร

ข้าเลย กินข้าไม่เว้นแต่ละวัน ทำลายชีวิตสัตว์มากมายเปื้อนเปื้อน
ยิ่งนกตกปลาหาความสุขหัวเราะร่าเหมือนกับใครบางคนในที่นี้

ที่ยังนั่งหัวเราะอยู่ พวกเจ้าใจร้าย ใจดำ คนเราทำกรรมเอาไว้จะต้องได้รับการชดใช้กฎแห่งกรรม วิบากกรรมของมนุษย์โลกที่ได้เจอในช่วงนี้ เป็นวิบากกรรมที่ทุกคนจะต้องชดใช้ร่วมกันรู้ไหม? ข้าเป็นวิญญาณตนหนึ่ง เป็นวิญญาณบาปแต่เป็นเพราะบารมีของพระโพธิสัตว์กษิตีครรภ์ ให้ข้าได้มีโอกาสมาบำเพ็ญ แต่พวกเจ้ามนุษย์โหดร้าย ใจร้ายแทงกบยิงกบจับกบใส่หวดกดน้ำ กดลงไปใต้น้ำร้อน ไม่ใช่กดใต้น้ำเย็น พวกเจ้าต้มไปได้ยังไง! กินไปได้ยังไง! ไม่สงสารพวกข้าบ้างเลย พวกแกสบายกว่าตั้งเยอะมีโอกาสพบธรรมะดีอย่างนี้ มีโอกาสบำเพ็ญขนาดนี้แต่ทำไมยังใจร้ายใจดำอำมหิต วันข้างหน้าถ้ามีโอกาสข้าจะกลับมากินพวกเจ้าดูบ้าง จะกินให้รู้รสชาติว่ามันอร่อยไหม กินเนื้ออร่อยไม่อร่อย? อร่อยไหม? อีกไม่นานข้าต้องถูกรับโทษ ข้าบำเพ็ญไม่สำเร็จ ข้าไม่มีโอกาสมีร่างกายไม่มีโอกาสอีกต่อไปแล้ว ข้าต้องเป็นวิญญาณตกนรกหมกไหม้ อาจจะเป็นเศษวิญญาณที่แตกกระจายเป็นพันๆ หมื่นๆ ซื่นก็ได้ ใครจะรับประกันชีวิตให้กับข้าได้ ใครจะรับประกันได้ พระวิสุทธิอาจารย์ยังช่วยข้าไม่ได้เลยผลกรรมของข้าตกมาสู่ข้าแล้วข้าไม่มีโอกาสจริงๆ พระโพธิสัตว์กษิตีครรภ์ เคยบอกกับข้าว่าถ้าหากครั้งนี้

เจ้าสามารถบำเพ็ญได้ไม่แน่วันข้างหน้า เจ้าอาจมีบุญได้รับการโปรดอุทิศช่วยให้พ้นจากสามโลกนี้แต่ทำไม? ฟาปราณีแล้วหรือ

ฮือ... ข้าถูกแทง ฮือ... เจ็บปวดเหลือเกิน ฮือ..ทรมานเหลือเกิน
ฮือ... คนๆ นั้นมันบาปมาก มันเอาข้ามาต้มกิน ใจร้ายที่สุด..
กรีดหน้าอกข้า ฮือ... ข้ามองมันมองมันทำข้าทุกอย่างเลย ฮือ...
มันแล่นเนื้อเนียนหนังข้า ฮือ..มันควักตับไต ใส่พุงข้า ฮือ.. มันเอา
ปลายมดสันมดตบที่หัวข้าให้หัวมันนุ่มๆ ข้าเลือดข้าหนอง มัน
บอกกับคนในครอบครัวของมันว่า “มันจะได้กินได้อร่อย มันจะ
ได้มีรสชาติของเลือดเนื้อเพิ่มขึ้นมา” ฮือ...

ในขณะที่เดียวกันมันก็ทำเป็นกับแกล้ม ต้มกับเหล้ากินกัน
อย่างสนุกสนานเฮฮาช่างเลวทรามยิ่งกว่าอะไรอีกข้ามาที่นี่เพราะ
ได้รับความเมตตาจากพระอาจารย์ของพวกเจ้า พระอาจารย์
บอกว่าอย่างน้อยๆ หากเจ้ามาที่นี่ในครั้งนี่เพื่อที่จะมาผูกบุญสัมพันธ์
เป็นการลดแรงอาฆาตของเจ้า ไหนๆเจ้าก็ได้มีโอกาสบำเพ็ญ
มาแล้วไม่น้อยกว่า ๘ ชาติ ไม่น้อยกว่า ๘ ครั้ง ๘ ปี

พวกเจ้ากินเลือดเนื้อข้า ทำลายข้า ทำลายสัตว์ทุกชนิด
เกลียดพวกเจ้าเหลือเกิน ทุกๆ คนที่ได้ชื่อว่าคนบำเพ็ญเกลียด
พวกแกเหลือเกิน เกลียด บอกว่าเกลียดรู้ไหม เกลียดที่สุดในโลก
เลย

น้ำหน้าอย่างพวกแกจะพ้นจากเจ้ากรรมนายเวร รีบเล่า...
ยังไม่มีใครตอบได้ยังไม่มีใครสามารถบอกได้ว่า พวกแกจะปฏิบัติ
บำเพ็ญได้ดี ได้สำเร็จอย่างแน่นอนใครจะบอกได้ ไม่มีใครบอก
ได้หรอก... จะบอกให้

ข้า้นั้นเจ็บปวดทรมานเหลือเกิน ทุกวันยังไม่สามารถได้รับการยกโทษได้ ยังไม่สามารถที่จะมีน้ำหน้าไปอยู่ในแดนนรกได้ ไม่มีน้ำหน้าจะกลับมาเข้าร่างกบตัวอื่นๆ ได้ ไม่มีปัญญาอะไรที่จะมาอาศัยศพคนที่ตายไปแล้วได้ ไม่มีโอกาสเลยข้าวอนต่อพวกเจ้าอยากให้เจ้านั้นอุทิศส่วนกุศลให้แก่ข้าบ้างจะได้ไหม? ก่อนที่ข้าจะต้องถูกลงไปรับโทษในนรกต่อ เพราะข้าไม่ได้รับธรรมะ ยังบำเพ็ญไม่สำเร็จ ยังไม่มีโอกาสกลับมาเกิดเป็นคน ฮือ... (ร้องไห้)

วิญญานเล่าถึงเหตุต้นผลกระทบในอดีตชาติ

เมื่อก่อนข้าเป็นนักรบคนหนึ่ง อดีตก่อนหน้านั้น ข้าเคยทำสงครามตั้งแต่สมัยกษัตริย์เหลียงบูตั้นานมาแล้ว เป็นเพียงทหารคนหนึ่ง คอยรับใช้ทำหน้าที่เฝ้าประตูยาม เมื่อก่อนนั้นการรบราฆ่าฟันยังไม่ดุเดือดรุนแรงเหมือนกับทุกวันนี้แต่ต่อมาในเมื่อหมดสมัยราชวงศ์พระเจ้าเหลียงบูตั้นักรบราชย์แล้ว ก็ต้องถูกทหารอีกฝ่ายหนึ่งกดขี่ข่มเหงทำร้ายรังแก เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้ พวกเราเป็นทหารฝ่ายใน

พวกเขาเป็นทหารฝ่ายนอก รบราฆ่าฟันกันต่อสู้กันด้วยดาบด้วยปาก บางทีก็เตะต่อย ทะเลาะวิวาทกันก็มีถูกลงโทษตัดสินก็มี ให้ประหารชีวิตก็มี แต่ข้าโชคดีมีฝีมือรบชนะเขาเหมือนกัน มีแพ่บ้าง แพ้เป็นเรื่องธรรมดาใช่ไหม? นักรบทั้งหลาย ถ้าเป็นนักรบที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสมัยอดีต

เมื่อก่อนบางครั้งก็กลางค้ำกลางคื่น ข้าแอบไปหาสาวๆ แอบ

ไปกอดเขา แอบไปผิตลูกผิตเมียเขา มีเมียไม่น้อยกว่า ๑๐๐ คน
พอมีลูก ข้าก็ไม่รู้ ข้าก็ไม่รับมันหรือกว่าเป็นลูกข้าหลงหมกมุ่น
อยู่ในอารมณ์กามตัณหาหรรษาต่างๆ เหล่านี้เพราะข้าถือว่าข้าเป็น
ทหารดี เป็นทหารรับใช้ เป็นทหารสนิทของคนในวัง เมื่อบ้านเมือง
แตกแยกข้าถูกเนรเทศออกไปอยู่นอกเมือง นอกวัง ประวัติศาสตร์
ข้าไม่ค่อยเก่งหรือเรื่องพวกนี้ แต่ถ้าเรื่องเที่ยวเตร่เฮฮา... ข้า
สนุกสนานเสมอ นอกจากนั้น ข้ายังแอบกินเหล้าอยู่บ่อยๆ ขณะที่
ปฏิบัติหน้าที่เฝ้ามาไม่ได้สติก็มี บางครั้งเพื่อนทั้งหลายของข้า
ต้องเฝ้าประตูปะแทนข้า

หลังจากนั้นไม่นาน ข้าต้องตายลงเพราะข้าแอบไปข่มขืน
เมียชาวบ้านคนหนึ่ง แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่รักดี มันเกลียดข้า ข้าใช้
วิธีหลอกล่อมันต่างๆ นานา ให้เงินมัน ให้เข็มขัดทองมันใส่ มัน
ก็ไม่เอา แต่ข้าใจดีเกินไปไม่ฆ่ามันตาย

มันเลยไปบอกแฟนของมัน มันบอกว่าข้ามัน

**“ได้กดขี่ข่มเหง ทำร้ายวิญญาณ ทำร้ายจิตใจมันแอบมา
ข่มขืนมัน ทุบตีมัน ในขณะที่เจ้าไม่อยู่”**

จากนั้นพวกมันก็เลยมาลอบทำร้ายข้า มันมากับเพื่อนอีก
๒ คน มาช่วยกันกดข้าเอาไว้ แต่ข้าพยายามสู้ พยายามดิ้นรน
แต่ก็ไม่รอดมันก็เลยเอามีดอันเล็กๆ ที่มันพกมาด้วยแทงลงไปท้อง
ของข้า แล้วก็กรีดยาวลงมาเป็นยาวลงมาถึงที่ท้องข้าได้แต่จ้อง
ตามันเขม็ง แล้วก็บอกในใจว่าเมื่อข้าตายไป

“กูจะมาฆ่ามึง กูจะมาล้างแค้นมึง เอาชีวิตมึงให้ได้...”

หลังจากที่ถ้ำตายไปได้ ๗ วัน วิญญาณก็ล่องลอยพเนจร ออกไป โชคไม่ดีไปถูกวิญญาณ ๒ ตน ตนหนึ่งมันมีหัวเป็นควาย อีกตนหนึ่งมีหัวเป็นม้า ไอ้ตนที่มีหัวเป็นควายมันเอาโซ่เข้ามา ล่ามเข้า โซ่ของมันมีลูกตุ้มหนักราวสิบกิโลได้มันตรงดิ่งเข้ามา มันไม่ฟังคำพูดของข้า มันไม่ฟังคำที่ข้าจะไปแก้แค้น อีกตนหนึ่ง มัน เอาหอกมาจิ้มข้าที่ข้างหลัง แล้วมันก็เตะข้า ให้ข้าคุกเข่าลง อีกวันหนึ่งเขาก็เอาโซ่ตรวนเข้ามามัดขามัดมือข้า หอกมันยังติด อยู่ที่หลังของข้า มันก็ยกด้วยแรงอันมหาศาล จับยกขึ้นมา กระแทกๆลงไปกับพื้น ให้ร่างของข้ากลิ้งตกลงมาที่ข้างล่างปลาย ของหอกได้พุ่งทะลุออกมาอีกข้างหนึ่ง

ข้าร้องสนั่นหวั่นไหวสุดเสียง วิญญาณสัมภเวสีทั้งหมด ที่ ล่องลอยอยู่แถวนั้นเกลื่อนกลาด ต่างวิ่งหนีต่างหลบซ่อน แต่ โชคดีมันยังไม่ถึงวิบัติ ยังไม่ถึงคราวเคราะห์ของมัน ไม่มีโอกาส จะต้องไปรับเคราะห์มันจึงล่องลอยเป็นวิญญาณร่อนเร่ก่อน รอโอกาสหนึ่งรอช่วงเวลาหนึ่งของมัน มันต้องได้รับโทษอย่างแน่นอน

หลังจากนั้นไม่นานข้าก็ถูกลากไปยังเหวๆ หนึ่งมันมัด มันลิกเหลื่อเกิน เต็มไปด้วยเปลวไฟร้อนแรงแผดเผามีสุนัขเหล็ก มีงูปากเหล็ก มีควายเหล็ก มีเขาแหลมคมมากอยู่เต็มรอบๆ กอง ไฟในเหวนั้น ข้าเห็นวิญญาณบางตนเขาหล่นลงไป สัตว์ต่างๆ เหล่านี้ก็เข้ามาขยี้ขยี้ เข้ามากัดกิน เลือดเนื้อของพวกเขา วิญญาณต่างๆ เหล่านั้นได้แต่อดครวญร้องโอดโอย... โอ้ย....

โอ้ย... แต่ไม่มีใครจะหนีพ้น ไม่มีใครจะหนีรอดได้เลยสักคนเดียว

ข้าได้แต่หันรีหันขวาง อยากจะหาวิธีที่จะหนี แต่หนีไม่ได้ หนีไม่พ้นมีผู้คุมมากมายเหลือเกิน พอเข้าที่ประตูใหญ่เท่ากับภูเขาใหญ่มากๆ วิญญาณตนไหนแอบหนีออกมาวิญญาณตนนั้นต้องถูกไฟนรกหมกไหม้ ถูกเผาไหม้ ถูกเผาถูกทำลายไป ฮือๆ เขาพาเข้าไปที่หนึ่งเป็นบัลลังก์ขนาดใหญ่สูงมาก กว้างมาก วัดปริมาณไม่ได้ มีท่านทำวอยู่ท่านหนึ่ง

ท่านแต่งตัวเหมือนกับฮ่องเต้ แต่หน้าของท่านมืดดำสนิท เสียงของท่านก้องดังเหลือเกิน ดังสนั่นหวั่นไหว จากนั้นเจ้าวิญญาณทั้ง ๒ ตน ก็เหวี่ยงข้าลงมาที่พื้นอย่างแรงเลือดของข้าอาบไปทั่วกาย ข้าก็ไม่รู้ว่าที่นั่นมันที่ไหน รู้แต่ว่าคนที่นั่งอยู่บนแท่นที่สูงใหญ่เหลือเกิน มีกระบองอันหนึ่งเอาไว้ตี ก่อนจะทำพิธีตัดสินก็ทุบลงไปตรงช่องอันหนึ่งใหญ่มาก เสียงนั้นดังสนั่นหวั่นไหว ข้าได้ยินจนแสบแก้วหูไปหมดมันปวดแก้วหูเหลือเกิน ข้าไม่อยากได้ยินอีกเลย... อีกไม่นานข้าก็ต้องกลับไปได้ยินอย่างนั้นอีก ข้าไม่อยากได้ยินจะทำยังไงดี...

ครั้งนั้นข้าถูกตัดสินให้รับโทษอยู่ในนรก ถูกควักหัวใจ ตอนแรกข้าก็ไม่ยอมรับ ข้าถือว่าข้าเป็นทหารเอกเป็นทหารดี เป็นคนที่ซื่อสัตย์สุจริต แต่หารู้ไม่ว่าเบื้องหลังของข้าช่างต่ำทรามเหลือเกินข้ายังจำเรื่องราวต่างๆได้ดีที่แรกเขาก็เปิดสมุดขึ้นมาเล่มหนึ่งในนั้นมีชื่อข้า ชื่อของข้าสมัยนั้นใครๆ ก็เรียกข้าว่าเสี้ยวหมิง ข้าแซ่เต็ง เต็งเสี้ยวหมิงข้าไม่ยอมรับตอนนั้น พยายามเอากระจก

ส่องกรรมมาส่องให้ดูเบื้องหลังของข้า เป็นคนที่เลวร้ายเหลือเกิน
ข่มขืนผู้หญิง ทำร้ายพวกเขา มีลูกแล้วก็ไม่รับอีกทั้งยังได้ฆ่า
คนมากมายนับไม่ถ้วน แต่เป็นเพราะข้าทำตามหน้าที่ ทำไม?
ต้องให้ข้ามารับโทษด้วย

ท่านพญายมตัดสินให้ข้าต้องอยู่ในนรกชดใช้กรรม ถูกควัก
หัวใจถูกกรีดท้อง ถูกควักลูกตาต้องปีนต้นจ้าวข้างบนมีนกปาก
แหลมคอยเจาะหัวเจาะกบาล แล้วก็มียุวกออันหนึ่งยาวมากมีพญา
ยมหงาควายตนหนึ่งถือหอกอันนี้เอาไว้แทงกันข้า ไม่ได้หยุด
หย่อนบังคับให้ข้าไต่ขึ้นไป ต้นจ้าวทุกคนก็รู้อยู่ว่ามันมีหนาม
แหลมคม ใครจะไปไต่ไหว มีใครไต่ไหวไหม? ให้พวกเราไปไต่
ไปไต่ได้ไหม? ควักหัวใจออกมาพิสูจน์ได้ไหม?

ญาติธรรม : ไม่ได้

วิญญูณกม : ข้าถูกควักลูกตา ถูกผ่าท้อง ถูกตัดลิ้น
ทนทุกข์ทรมานอยู่นานถึงพันปี ข้าต้องผ่านนรกทุกขุม ถูก
กรอกน้ำทองแดงร้อนๆเข้าท้อง ทรมานแสนสาหัสสาครรจ์ ถูก
โยนเข้ากะทะน้ำมัน ถูกทอดจนเกรียมจนไหม้ นอนหลับเปลอ
เขา ก็เอาน้ำมาราดมารด น้ำก็คือน้ำกรดดีๆ พอราดลงมา
ปวดแสบ ปวดร้อนตัวก็ต้องสะดุ้งขึ้นมา หิวข้าว หิวทรมาน ไม่เคย
มีโอกาสนี้ ได้กินกับเขาปกติเราเป็นคนมีโอกาสนินข้าว มีโอกาส
พักผ่อนใช่ไหม?

ญาติธรรม : ใช่

วิญญาณกม : แต่ข้าไม่เคยรับสิ่งเหล่านี้เลย... นาคกลัวที่สุด
นาคกลัวเหลือเกิน ข้าไม่อยากได้รับการทรมานทุกข์ทรมานอย่างนั้นอีก
ข้าปวดร้าวเหลือเกินนี่ถึงสะพานมรณะสะพานหนึ่ง เดินเข้าไป
มันก็สั้น มันสั้นไม่หยุดจับก็ไม่ได้ไม่มีอะไรเกาะ ผลสุดท้ายร่างของ
ตนเองก็หล่นร่วงไปข้างล่างมีงูพิษมากมายอยู่ใต้สะพานมรณะมัน
ขบข้า มันกัดข้า มันรัดรี้งไปหมดโอ๊ย... มันทรมานเหลือเกิน... ข้า
กำลังจะต้องกลับไปรับโทษอย่างนั้นอีกหรือ? ไม่เอาข้าไม่อยากไป
ไม่อยากไป การรับโทษในนรกมันช่างน่ากลัวเหลือเกิน โขคงดีที่
ข้าไม่เคยด่าว่าพ่อแม่ข้า ที่ข้าไม่เคยทำลายรูปปั้นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ไม่
ทำลายรูปเทพเจ้าไม่ทำลายพระธรรมคัมภีร์ไม่ทำร้ายผู้บำเพ็ญทำ
ให้ข้านั้นไม่ต้องไปรับทุกขในนรกขุมอเวจี หรือว่าขุมที่ไม่ได้ผุดไม่
ได้เกิดอีก โขคงดีของข้าเหลือเกิน...

หลังจากนั้นไม่นาน ข้าก็มาถึงด้านสุดท้ายมาจนถึงที่สุด
ท้ายมีอาซิมแก่ๆ คนหนึ่งเอนำให้ตีมีวิญญาณผีทุกตนที่ได้รับ
โทษอยู่ในนรกจะต้องตีมน้ำอย่างนี้ แต่ก่อนที่จะได้ตีมีผู้คุมนั้น ก็
พาเข้าไปหาท่านพญายมอีกครั้งหนึ่ง แล้วก็ตัดสินอีกครั้ง ผู้คุม
พาข้าไปหาพญายม เสร็จแล้วมันก็ผลักข้าลงไปคุกเข่าที่พื้น ข้า
เจ็บใจแทบแย่ ทำไมข้าไม่มีโอกาสอย่างนี้บ้างจะกลับมาแก้แค้นมัน

ท่านพญายมตัดสินให้ข้าไปเกิดเป็นหมูชดใช้ ๕๐๐ชาติไป
เกิดเป็นเป็ด เป็นไก่ ไปเกิดเป็นสัตว์นานาชนิด เกิดแล้วเกิดเล่า
เกิดๆ เป็นครั้งสุดท้ายยังโชคดียังอยู่บ้าง ได้ไปเกิดเป็นไส้เดือน
ทุกวันๆ ขอนโซดินให้ร่วน ด้วยบุญกุศลของข้าตรงนี้ ทำให้ข้าได้

รับการลดโทษผ่อนผันจากท่านยมทูต ให้ข้าได้มาเกิดเป็นนักรบ
อีกครั้งหนึ่ง

สมัยที่ข้าเกิดในครั้งนี้อยู่ในสมัยของพระเจ้าตากสินมหา
ราช ข้าเบื่อเหลือเกินทุกวันๆ หากหยุดรบก็เหมือนเดิมนอกเวลา
ตี้มเหล่า ถ้าไม่ตี้มเหล่าก็ต้องมีนาริมาเกล้า อยู่ในอบายมุข แต่พอ
นึกเป็นเพียงปฤชนธรรมดา ไหนเลยจะรู้คุณค่าของการบำเพ็ญ
และในตอนนี้เองข้าได้ดูถูกนักพรตท่านหนึ่งได้ดูถูกพระรุดงค์องค์
หนึ่งที่ออกมาบำเพ็ญเพราะปากตัวนี้มันไม่ดี

หลังจากที่ข้าได้ทำพลาด ได้ทำการรบกับข้าศึกและได้เสีย
ชีวิตลงไปพร้อมกับเพื่อนนักรบของข้าอีกหลายคน มีบางคนก็ได้
มาเกิดเป็นมนุษย์แล้ว แต่ข้าไม่มีสิทธิ์ ไม่มีโอกาสข้าถือว่าพระ
รุดงค์ไม่รู้จักช่วยชาติบ้านเมือง มันไม่รู้จักทำมาหากิน มาเที่ยว
ขอชาวบ้านชาวช่อง ข้าคิดอย่างนี้คิดอยู่อย่างเดียว ลองคิดดู
คนๆหนึ่ง จะบำเพ็ญได้ ไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ข้าก็ยังไปดูถูกเหยียด
หยามท่าน เป็นผลทำให้ข้าต้องตกนรกหมกไหม้ชาตินี้ แต่คราว
นี้โชคดีหน่อย! เพราะข้าไม่ได้ข่มขืนลูกเมียใคร ไม่ได้ทำผิด
มาก เคยตี้มเหล่าเท่านั้นเองแล้วก็กามราศีมากไปหน่อย เท่านั้น
เอง โชคยังดีที่ได้รับการทนทุกข์ไม่มาก รู้ไหมคนที่ตี้มเหล่าต้อง
ไปถูกน้ำทองแดงกรอกปากทุกวัน ตี้มจนแยะ เขาก็จับเทเข้า
ไปใหม่ น้ำทองแดงอันนี้มันร้อนเหลือเกิน มันไม่เห็นเหมือน
กับเหล่าที่เราตี้มกันบนโลก ตี้มแล้วก็ไม่เมื่อด้วย พอตี้มเข้าไป
ก็แทบจะกระอักออกมา ปวดแสบปวดร้อนไปหมด

ข้าชดใช้วิบากกรรมจะต้องไปเกิดเป็นสัตว์ใหญ่ ไปเกิดเป็น
วัวเป็นควายไถนาชดใช้หนี้้อข้าลื้มบอกไปข้าเคยติดหนึ่กับเพื่อน
ของข้าคนหนึ่ง แต่ข้าโกงมันไม่จ่ายหลังจากนั้นข้าก็เลยไปเกิดเป็น
วัว เป็นควายไถนาชดใช้มันไปหนึ่งชาติ

จากนั้น ก็ต้องไปเกิดเป็นสัตว์ใหญ่อีกอยู่ตู่ไปเกิดเป็นช้าง
ไปเกิดเป็นม้า ให้มนุษย์ทั้งหลายชูดรีดชูดเนื้อ พอหมดประโยชน์
เจ้านายก็ฆ่าข้าทิ้ง จนในตอนหลังข้าก็ได้บำเพ็ญแล้ว ยังโชคดี
ว่ามีครั้งหนึ่งที่ข้าไปเกิดเป็นวัว ข้าเคยเห็นพระธุดงค์เดินผ่าน
หน้าของข้า ในจิตใจส่วนลึกๆมีความสำนึกอยู่บ้างนิดหน่อย จึง
เป็นเหตุให้ข้าได้รับพระบารมีธรรมจากพระโพธิสัตว์กษิตีธรรม
หลังจากที่ข้าตายลง เพราะข้าได้ถูกประหารชีวิตอีกครั้งหนึ่ง
พระโพธิสัตว์กษิตีธรรม ท่านได้โปรดเมตตาบอกกับข้าว่าเจ้ามี
ความดี เจ้ามีความสำนึกขึ้นมาบ้าง แต่ว่าครั้งนี้เป็นเพราะเจ้ายัง
ไม่หมดบาป ยังไม่หมดเวรกรรมที่เจ้าได้ก่อไว้คิดดู... ตกนรกลับ
กับการเป็นสัตว์บนโลกมนุษย์ เป็นหมูเป็นวัว เป็นควาย เป็นช้าง
เป็นม้าให้คนเหยียบย่ำทำลายให้คนเอาไปฆ่าแกงกิน ช่างโหดร้าย
ทรมาณเหลือเกินข้าไม่สามารถจะทำอะไรได้ ได้แต่เฝ้ารอเวลา
รอโอกาสที่ดี ยังโชคดีว่าพระโพธิสัตว์กษิตีธรรมทุกครั้งที่ท่าน
มาโปรดวิญญานในนรก เพราะความดีตรงนี้เองที่ข้ามีจิตสำนึก
ขึ้นมาเล็กน้อยจึงทำให้ได้รับการผ่อนผันโทษไปฟังธรรมะกับท่าน
ขณะที่นั่งฟังธรรมะ น้ำตาไหลพรากอาบเป็นเลือดข้าไม่ได้นั่งฟัง
ข้าคุกเข่าฟัง

วิญญาณที่ได้รับการโปรดล้วนแต่หลังน้ำตาออกมาเป็นสาย เลือดหลังน้ำตาร้องไห้ออกมาทุกตน วิญญาณทุกตนช่างน่าเวทนา ช่างน่าสงสารยิ่งกว่าอะไรเสียอีก จากนั้นพระโพธิสัตว์กษิตีครรภ์ ท่านได้โปรดเมตตาต่อข้าท่านบอกว่า “เจ้าบัดนี้ในขณะที่เจ้า เกิดความสำนึกผิด แรงแฆมาตพยาบาทของเจ้าลดน้อยหาย ลงไปเจ้าได้รับอานิสงส์อันนี้ ให้มามีร่างกายเป็นกบ ขอให้เจ้า ไปจำศีลบำเพ็ญให้ดีเมื่อบุญกุศลถึงพร้อมเจ้าจะได้รับการโปรด ไปเป็นมนุษย์ให้ไปเกิดเป็นคนบำเพ็ญต่อไป” พวกเจ้าคิดๆ ดู เจ้าฆ่าชีวิตข้าพวกเจ้าทำลายข้า ไม่อยากจะบำเพ็ญอีกแล้ว ข้าไม่ยกโทษ ไม่ยกหนี้ให้แล้ว พวกเจ้าเป็นมนุษย์ทำลายข้า เอาร่างของข้าคืนมา เอาร่างข้าคืนมา เอาร่างมาให้ข้าได้ไหม? เอาร่างมาให้ข้าได้ไหม? เอามาได้ไหม?

ญาติธรรม : ไม่ได้

วิญญาณกบ : ได้! พวกเจ้าต้องยอมสละชีวิตของเจ้าเอง ยอมไหม? ยอมสักคนหนึ่งซิ ข้ากำลังจะไปรับทุกขอยู่โนนรกแล้ว ไม่ช่วยข้ารีใจร้าย... ใจดำ... ทำลายข้า..ทำร้ายข้า... พวกเจ้ากินข้า พวกเจ้าถือดีว่าเป็นมนุษย์ ข้อดีว่ามีเรี่ยวมีแรงทรमानสัตว์ทุก ชนิดไม่เหลือแม้กระทั่งไข่ที่จะเป็นชีวิตนับล้าน พวกเจ้าก็ทำลาย พวกเจ้ามนุษย์ทั้งหลาย ต้องรับผิดชอบการกระทำของพวกเจ้า โหดร้ายทารุณ ข้าจะบอกข่าวดีให้เอาไหม ประตูนรกเปิดแล้ว รอพวกแกทุกคนเลย (พูดด้วยเสียงยานคางอย่างสะใจ) วิญญาณ เจ้ากรรมนายเวรรอเรียกพวกแกทุกคน ใครโชคดียังได้ไปก่อน

เพื่อนใครโซคร้ายเบาๆ ก็แค่รดคว่ำกลิ้งไปหลายตลบ เย็บหลาย
สิบเข็มเท่านั้นเอง คนที่นี้แรงนะ วิญญาณบาป วิญญาณ
ผีก็แรงนะ (วิญญาณมองมาทางพุทธบริกร) บังอาจมากนะ ใคร
ใช้ให้ พวกเจ้ามาหลอกคนที่นี้ให้ได้รับธรรมะ หา! หา! บอกมา
ไปหลอกพวกเขาทำไม? น้ำหน้าอย่างพวกเขารึ จะได้มีโอกาส
สำเร็จขึ้นไปสู่เรือธรรมะเบื้องบน ฝันไปเถอะ คอยดูโอกาสของ
ข้าบ้าง จะบอกให้บัดนี้เจ้ากรรมนายเวรร้องเต้นโผนผาง ด้วย
ความยินดีรอแต่จะมาเยือนเมื่อไหร่เท่านั้นเอง รอแต่พญามาร
เท่านั้นเอง สงครามกำลังจะเกิดขึ้นภัยพิบัติกำลังจะมากมาย
เกรงแต่ว่าพวกแกจะรับไหวหรือเปล่า? เกรงแต่ว่าพวกแกบอก
ว่าเป็นลูกศิษย์ของพระอาจารย์ พวกแกจะรับไหวหรือเปล่า
พิจารณาดูแล้วกัน (หัวเราะ) อ้อบๆบๆ ฮิ รอนะ รอวันใดวันหนึ่ง
ใครได้ยินเสียงร้องยามคำคินยามวิกาลคนนั้นโชคดี ฮะๆ ฮ่า...
แหะๆอยากจะทำกัณฑ์ ทำบุญทำทาน เข้าวัดเข้าวาถือศีลกินเจ
บริสุทธิ์แหะ อยากจะทำกัณฑ์... ทุกวันนี้ยังนั่งนกออยู่ยังตก
ปลาอยู่ใช่ไหม? ยังกินเหล้า ยังสูบบุหรี่ยังเล่นการพนันอยู่ใช่ไหม?
ใช่หรือเปล่า?

ญาติธรรม : ใช่ (ญาติธรรมบางคนไม่เชื่อแย้งแอบหัวเราะ)

วิญญาณกบ : ยังยิ้มได้ ข้ามาเสียเวลาเปล่า คอยดูนะ ถ้าข้า
มีชีวิตขึ้นมาเมื่อไหร่ พวกแกจังหวัดนี้ไม่มีเหลือแน่ คอยดูต่อไป คน
ที่ทำร้ายข้าข้าจะต้องกลับมาเอาชีวิตทั้งหมด ข้าเป็นวิญญาณบาป
เป็นวิญญาณร้ายแรง พวกเจ้าเป็นคนที่ทำร้ายกาจ ก่อนที่ข้าจะไป

ข้าจะฝากอะไรเล็กน้อย วิญญาณที่รับทุกข้อยู่ในนรกบัดนี้ เป็นช่วงปลายกับแล้ว ทุกๆ คน ล้วนเป็นเจ้านี่ของพวกเจ้าทั้งนั้นขณะนี้ พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่ที่ลำบากยากแค้นเป็นกรรมที่พวกเจ้าทั้งหลายมนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับพร้อมๆ กัน เป็นเพราะเจ้ากรรมนายเวร บัดนี้รวมกันแล้ว เป็นพลังที่ร้ายเป็นพลังที่เรียกว่าพระวิสุทธิอาจารย์ของพวกแก ด้านไม่ได้ก็แล้วกัน น้ำหน้าอย่างพวกแกจะเอาบุญกุศลที่ไหน ที่จะหนีรอดมหันตภัยร้ายแรงครั้งนี้ได้ ถ้าไม่เชื่อก็คอยต่อไป คอยรอผลที่ปลูกคราวนี้ก็แล้วกัน... แต่ว่าข้าไม่อยากจะลงนรกอีกใครจะช่วยข้าได้ จะปลดเปลื้องทุกข์นรกให้ข้า...

ผู้เขียนนวนิยาย : ให้ญาติธรรมในชั้นช่วยกันอุทิศบุญคนมารับธรรมะ และอุทิศส่วนกุศลให้วิญญาณ

วิญญาณกบ : ข้าไม่อยากจะลงไป ตอนนี้ข้าเหมือนวิญญาณตายโหง ยังไม่ถึงกำหนดของข้าแต่มันก็ใกล้แล้วจะทำอย่างไร (วิญญาณคร่ำครวญด้วยเสียงที่นำเวทนา) จะทำอย่างไรดีโอ๊ยๆ พวกเจ้าจะทำอย่างไร? จะช่วยข้าได้ไหม? (วิญญาณกบขอความช่วยเหลือจากญาติธรรมทุกคน)

ทำไมต้องเป็นข้า จะได้บำเพ็ญอยู่แล้ว ทำไมจับข้ามากิน จับข้ามาปิ้ง ทำร้ายข้า... ไม่ต้องจับข้าแน่นอนอย่างนี้(พุทธบริกรจับร่างในท่าที่นอนหงายแน่นเกินไป เพราะเกรงว่าร่างจะได้รับอันตราย) บอกให้ปล่อย! ข้าอยากได้นางสือเอาเป็นวิทยารธรรมช่วยเรียกคนรับธรรมะให้ข้าหน่อยเป็นบุญกุศลให้ข้า ข้าต้องถูกไป

รับโทษในนรกอีกแล้ว(วิญญูณได้ขอร้องให้พิมพ์เรื่องราวของเขา
เป็นวิทยาทาน พุดไปก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นขณะนั้นอาวุโสได้จับ
ร่างในลักษณะนอนหงาย เกรงว่าร่างจะเป็นอันตราย)

ท่านี้ข้าไม่ถนัดข้าไม่ถนัด(ร้องไห้) ข้าได้โปรดเมตตาประ
ทานวิธธรรมลงมาให้ข้าได้รับธรรมะบ้าง ข้าก็เป็นผู้บำเพ็ญทำ
ไม้มิให้ข้าได้รับธรรมะบ้าง ที่คนที่นี่ใจร้าย คนใจร้ายๆ ฮือๆ
พวกแกกินข้าพวกแกกินกบ อยากรินพวกแกก็กินไอ้คนใจร้าย...
(พุดไปร้องไห้ไปวิญญูณก็กลับโกรธแค้นขึ้นมาอีก) ไม่เอาแล้ว
หนังสือธรรมะ ไม่เอาแล้วอุชช่วยคนไม่เอาแล้วบุญกุศล ข้าจะ
เอาชีวิตของเอ็งแทน ระวังให้ดีก็แล้วกัน ไม่เอาๆ (ร้องคร่ำ
ครวญหาพระอาจารย์) พระอาจารย์ช่วยด้วยพระอาจารย์ใจดำ
พระอาจารย์ใจร้าย ลูกศิษย์แกล้งทำข้าแต่ก็สมน้ำหน้ามันไม่กลับมา
บำเพ็ญ วันใดวันหนึ่งข้าจะตามไปแก้แค้น ถ้าผู้มีโอกาส ฮาๆๆ
(หัวเราะด้วยความสะใจแล้วพุดว่า) หกหมื่นปีต้องชดใช้หนี้ให้หมด
ทุกคนกินไปเท่าไรต้องใช้มา...พระอาจารย์รับข้าเป็นศิษย์กับเขา
บ้างสิ...พระอาจารย์ๆ รับกบอย่างข้าเป็นศิษย์บ้างสิ ให้ข้าได้
บำเพ็ญตอนนี้พระอาจารย์ ฮือ...

(พุดกับอาวุโสข้างหน้า) ขอขอบคุณทุกท่านทุกคนช่วยอุทิศ
กุศลให้กับข้าด้วย อย่าได้ทอดทิ้งกบอย่างข้า ขอให้อุทิศส่วนกุศล
ให้กับข้าด้วย ช่วยทำตามปรารถนาให้กับข้าด้วย ข้าขอขอบคุณ
(วิญญูณเอาหัวโขกพื้น) ขอขอบคุณทุกคนไปก่อน .

ผลกรรมของหลวงพ่อ

พระภาวนาวิสุทธิคุณ(หลวงพ่ोजรัญ)

อาตมามีประสบการณ์เกี่ยวกับกฎแห่งกรรมที่เราจะต้องรับใช้ เมื่อเรามีจิตมีปัญญาเกิดจะรู้กฎแห่งกรรมทันที จากการเจริญวิปัสสนาก็มีภูฐาน เวนกรรมตามสนองอาตมา จึงรู้บุญบาปเมื่อก่อนนี้อยู่กับยาย อาตมาไม่สนใจกับพระตลอดกาล เวลาไปวัดหาบของไปทำบุญที่วัด ยายก็ต้องให้เก็บเอาก้อนดินไปด้วยใส่กระบุงไปข้างละ ๓ ก้อน ไปถึงวัดแล้วให้ไปโยนไว้ที่มันเป็นบ่อเป็นหลุมอยู่ในวัด ยายบอกได้บุญ อาตมาบอกว่าคนอื่นเขาไม่หาบดินไปวัดกันหรอก มีบ้านเราบ้านเดียวอายุเขาตาย ยายบอกว่าเราไปวัด เหยียบดินติดเท้ามานี่เป็นกรรมนะ เป็นบาป ใช้หนี้สงฆ์เป็นหนี้สงฆ์มากเป็นบาปเป็นกรรม แต่แกก็ไม่ได้อธิบาย เขาเล่ากันมาอย่างนี้ แกก็จำมาอย่างนี้ก็ทำมาอย่างนี้ ไม่เหมือนคนเดียวนี้ว่าไม่บาป บาปได้ยังไงเหยียบแค่ดินเดียว พระก็ถามเอาเองซิคนรุ่นใหม่เข้าใจอย่างนี้ แต่คนรุ่นเก่าถือนักเชื่อเข้าไว้ก่อนมันมีประโยชน์มันได้กำไรชีวิต คือเชื่อกฎแห่งกรรม

อาตมาเป็นเด็ก เมื่อมาบวชใหม่ๆ ไปบ้านญาติที่เขาเป็นนักเลงเป็นโจร เป็นเสือ เขากินเหล้ากัน พอเห็นพระมาเขาเก็บแก้วหมดเลย เอาเหล้าแอบเลย ยังกลัวบาปนะ เดียวนี้ไม่ต้องกินต่อหน้าพระเลยสบายมากแถมงานศพเล่นไพ่หน้าศพอุทิศส่วนกุศลแล้วพระก็สวดไป ไม่ได้เกรงกลัวต่อบาปกรรมแต่ประการใด

เขาว่าบาปกรรมไม่มี แน่นอนเข้าใจอย่างนี้

สร้างกรรม-กินอาหารที่ยายถวายพระ

ตอนอยู่ที่โรงเรียนมัธยม ยังอยู่กะยาย ยายให้อาหารไปถวายพระ แล้วเราก็เอาไปทานเสียเองทั้งคาว ทั้งหวาน แล้วก็บอกว่าไปถวายสมภาร เดินจากบ้านไป ไม่มีรถหรอกเดินไปเป็นระยะทาง ๑ กิโลเมตร อาตมาไปก็ไปเจอเพื่อนนักเรียนที่สร้างความดีมาด้วยกัน หนีโรงเรียนกันสะบัด เพื่อนบอกว่ายังไม่ได้กินข้าวเลย เราก็นึกเลยว่าจะเอาไปให้พระทำไม เรากียังไม่ได้กินเลย พรรคพวก ๔-๕ คนด้วยกัน ก็เห็นด้วย เลยตั้งวงกินกันเสียเลยเรียบร้อยล้างปิ่นโตเสร็จกลับบ้าน ยายถามไปวัดเจอสมภารไหมละ บอกยายว่าผมไม่ได้ขึ้นกุฏิหรอกให้เด็กมันถ่ายปิ่นโตให้แล้วผมก็มา ยายบอกว่าตอนนี้ไปต้องรับพรด้วยนะ รับพรสมภารมาแล้วก็มาบอกยาย ยายจะได้ชื่นใจแล้วบอกท่านด้วย ว่ายายให้อาหารมาถวาย

วันหลังเอาอีกแล้ว ให้ไปอีกก็เจอเพื่อนอีก โรงเรียนปิดก็แบบเดิม กินเสร็จแล้วไปตีผึ้งต่อ ยายถามว่า “เจอสมภารมั๊ย” เจอครับรับพรเสร็จผมก็มา แท้ ๆ สมภารดันมาอยู่บนบ้านเรามา ไม่บอกเราเลย มานั่ง นั่งตั้งนานแล้ว วันนั้นสมภารไปฉันทันใต้ฉันทันเสร็จแล้วก็มานั่งคุยกับยาย แวะมาเยี่ยมยาย เราไม่รู้ ไม่บอกเรา เราไม่ทันแหงนดูบนบ้าน สมภารนั่งยิ้ม ยายเป็นคนใจบุญ พระชอบมาเยี่ยม แต่อาตมารำคาญ พอสมภารกลับไปแล้วโดนหนัก บอกว่าบาป ถามว่านี่ก็เพียวแล้ว เราก็บอกว่า 2

เที่ยวแล้วครับ ยายบอกว่า นี่ต้องเป็นเปรต ปากเท่ารูเข็ม กินข้าว
ไม่ลงเราก็กินว่าเปรตสูงกว่าต้นตาลมัย ยายบอกว่าไม่เห็น เราไม่
เชื่อหรอก ว่าหลอกเรา แต่เราไม่พูดเถียงไม่ได้

โกงค่าเรือจ้าง

ในเวลากาลต่อมาไปโรงเรียน ต้องนั่งเรือจ้างข้ามฟาก
เดือนละ ๒๕ สตางค์ อาตมาโกงค่าเรือจ้างไม่ให้ค่าเรือจ้าง กินกล้วย
เตี้ยผัดไทย แกรมเลี้ยงเพื่อนด้วยนะ ก็โกงค่ากล้วยเตี้ยเขาอีก

ยิงนก-หักคอ-หักขานก

ในเวลาต่อมาโรงเรียนปิดหลายวันเทอมสุดท้ายแล้ว ครู
ใหญ่โรงเรียนประชาบาลเขามาขอแรงอาตมาไปยิงปืน ไปยิง
นก เราก็ไม่รู้บุญบาปมันมีจริงอย่างไร สนุกดีก็เอา ปืนลูกซอง
ดาวกระจาย ๕ นัด บอกกับโยมว่า จะไปตีวิชาตอนโรงเรียน
ปิด อยู่สัก ๗ วัน จะกลับมา ขอสตางค์สัก ๑๐๐ แม่ก็ให้ ตั้งไป
เราจะเอาปืนไปได้ยังไง ก็เอาที่นอนไปด้วยเอาเสื้อออกมาเอา
ปืนไว้ข้างใน เข้ากินข้าวแล้วก็ออกตามทุ่งตามหนองยิงนกเปิด
นกกระสา พอยิงได้จับหักคอใส่ตะข้อง พอนกมันจิก จิกก็ถลก
หนังเลย ทรมานเหลือเกิน เราไม่ทราบว่ามันจะมีบาปกรรมแต่
ประการใด ล่วงมาอีกวันหนึ่ง ก็ไปยิงนกกระสาถูกปีกมันหัก
แล้วมันบินไม่ได้เราก็จับมัน เหนื่อยมากแล้วก็จับได้ ทำไงหักขา
เลย นกก็ดิ้นร้องให้ตาย สรุปลงให้ฟังที่อาตมาทำบาปกรรม

ต่อมาได้มาบวชในพระพุทธศาสนา พ่อแม่ให้บวช โดยไม่ได้

เลื่อมใสไม่ได้คิดว่าจะมาอยู่อย่างนี้ก่อนที่จะบวชก็ไปเรียนหนังสือ
อยู่ที่กรุงเทพฯ ไปอยู่โรงเรียนหลายโรงเรียนอยู่วัดก็ตั้งหลายวัด
พอเสร็จจากเรียนหนังสือ ก็มาบวชกะว่าจะบวชสักพรรษาเดียว
ท่องเรียนหนังสือไปจนจบหลักสูตร ก็ไปเจริญพระกัมมัฏฐานออก
ป่าดงพงไพร

ใช้นี้ค่ากวยเตี๋ย

เริ่มรักษาการเจ้าอาวาสที่วัดนี้ เมื่อ พ.ศ.๒๔๙๙ ปี พ.ศ.
๒๕๐๐ ได้รับการแต่งตั้งเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่นี้ ก็เริ่มใช้กรรม
มาตามลำดับโดย ที่ว่าในปีต่อมาใช้เรื่องกวยเตี๋ยก่อน เรามานั่ง
สมาธิของเรามันก็เกิดไปเข้าญาณวิเศษของเขาชื่อว่านางกลุ่ม นาง
กลุ่มมีสามีชื่อตากิม เขาไม่รู้ว่าเราโกงกวยเตี๋ยเขา แม่กลุ่มกับ
ตากิม เกิดฝันพร้อมกัน ฝันว่าเทวดามาทบอกว่าถ้าต้องการให้ลูก
ชายหายเเกรแล้วกลับ มาเรียนหนังสือละก็ให้ไปตามลูกชายมา
แล้วให้ไปบวชเณรที่ วัดอัมพวันรับรองแก้ได้แน่ เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว
โยมกลุ่มก็เอาลูกมา ตากิมมาด้วย อาตมาก็จำได้คลับคล้ายคลับ
คลาเดินขึ้นมาสามคน บอกว่าจะเอาลูกมาฝากบวชเณรอาตมาก็
ถามว่าทำไมไม่บวชที่วัดอื่น โยมกลุ่มก็เลยเล่าให้ฟังว่าที่พาลูกมา
นี่เพราะว่าเทวดามาทบอกว่าให้มาบวชที่นี่ ช่วยรับไว้หน่อย

เรานึกแล้วว่าจะต้องได้ใช้นี้ค่ากวยเตี๋ยเขาแน่ แต่ไม่บอก
ก็เลยบอกว่าเตี๋ยจัดการให้ แล้วก็จัดการส่งโยมทั้งสองกลับแล้ว
ก็จัดแจงโกนหัวเลยเรามีเรือยนต์ลำหนึ่งก็วิ่งไปตามพระอุปัชฌาย์
ชื่อผ้าไตร ชื่อรองเท้า ชื่อเสื้ออ่อน ชื่อบาตร ชื่อร่ม ทั้งหมด200

บาท แล้ววิ่งไปหาอุปัชฌาย์บอกเอาเด็กมาบวชเณรรับบวชเสร็จ
แล้วก็กลับมาให้นั่งกัมมัฏฐานเดินจงกรม

พอได้ ๗ วัน ก็เลยเล่าเรื่องเก่าของอาตมาให้เณร ฟังว่า
อาตมานี้โกงค่าگویเตี่ยวแม่เจ้า แม่เจ้าก็ไม่รู้ แล้วไอ้ผ้าไตรนี้ะ
อะไรต่ออะไร ๒๐๐ นี่ กระซิบบอกแม่นะบอกว่าเจ้ากันไปนะไม่
ต้องเอามาให้ถือว่าให้ค่าگویเตี่ยวกันไปพอเล่าเสร็จแล้วเณรบอก
ว่าผมเกิดศรัทธาเสียแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติ

ต่อมาก็ขอสึกว่าจะไปเรียนหนังสือแล้ว ก็สอบได้ในปีนั้นแล้ว
ไปเป็นทหารอากาศต่อมาก็ได้เลื่อนเป็นนายทหารอากาศไปเลย

นี่คือใช้หนี้ค่าگویเตี่ยว ถ้าไม่ได้ใช้ในชาตินี้ก็ต้องใช้ดอก
ชาติหน้านะ กฎแห่งกรรมมีจริง แต่กฎแห่งกรรมที่อาตมาประเมิน
ผลและได้ประสบการณ์มารู้ล่วงหน้าได้ เพราะใช้สติระลึกก่อน
เป็นตัวรู้ล่วงหน้าตัวสัมปชัญญะตัวหลักดัน ทำให้แก้ไขเหตุการณ์
ได้ทันเฉพาะหน้า เรียกว่า **ตัวสัมปชัญญะ** ที่อาตมารู้นี้ก็เนื่อง
จากว่าเราเจริญสมาธิ เจริญสติอยู่ตลอดเวลา ขอให้ท่านไป
พิจารณาด้วยตนเอง ด้วยเจริญกุศลภาวนาไปเรื่อยๆ ไม่จำเป็น
ต้องใช้เวลาว่าง เวลาที่ท่านทำงานก็ภาวนาไป หูได้ยินเสียงภาวนา
ไวเขียนหนังสือภาวนาไว ตั้งสติไว้ตลอดเวลา

กัมมัฏฐานมีความสำคัญต่อหน้าที่การงาน

ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งเจริญภาวนาโดยไม่ได้ขาดแล้ว
ก็มีการโอฬาสีกรรม และแผ่เมตตาขอให้ท่านเอาไปใช้กันทุกท่าน

ก่อนที่จะแผ่เมตตาออกไปต้องอธิษฐานก่อนนะ ถ้าไม่อธิษฐานก่อนท่านจะแผ่ไม่ออก อธิษฐานให้ใจสบาย ไม่โกรธใคร ไม่เกลียดใคร ไม่อิจฉาริษยาใคร แผ่เดี๋ยวนั้นถึงเดี๋ยวนั้นแล้วก็มี การรับตอบด้วยนะ อันนี้มันเป็นของใครของมัน อาตมาจะบอก กรรมวิธีแบบวิชาการนั้นคงไม่ได้ เพียงแต่แนะนำวิธีปฏิบัติเท่านั้น จากอำนาจของจิตด้วยการใช้สติตนเอง มันอยู่ในวงแคบของการ ปฏิบัติกว้างเข้ามาหาแคบโดยวิธีนี้

ในเวลาต่อมาที่อาตมามาอยู่ที่นี่แล้วก็เจริญภาวนาและก็แผ่เมตตา แต่ควรจะมีหลักการแผ่เมตตาแล้วก็อธิษฐานให้ได้ที่เรา ทำวัตรสวดมนต์นั้นมีความหมายมาก กาเยนะวาจา ทั้งกายวาจาใจ ขออธิษฐานต่อคุณพระศรีรัตนตรัย ที่หมิ่นเหม่ต่อคุณพระศรีรัตนตรัยกำหนดอธิษฐานแล้วแผ่ออกไปได้ผลนะ

ใช้นี้คำเรือจ้างตาก้อย

พอมานะเจริญสมาธิ จิตสงบก็นึกขึ้นมาได้บอกรับใช้นี้คำเรือจ้าง นึกไปนึกมาถูกต้องที่เคยโกงเขา มาอาตมาก็ไม่ได้ ไปบ้านเขานาน จนมาบวชเป็นสมภารเจ้าวัด ก็เอานมไป เอาโอวัลตินไปเอาสตางค์ใส่ซอง ๒๐๐ บาท ถูราคาถ้วยเตี้ยมาเป็นเกณฑ์ซื้อตาก้อย แก่แล้ว อาตมาเอาเรือจอด เขาก็ตกใจว่าพระมาทำไม แก่เจ็บหนักเป็นอัมพาต จะตายแล้ว ก็เอาสตางค์ไปใส่มือกระซิบบอกที่หูว่า โยมก้อย อาตมาตอนเป็นเด็กเคยโกงค่าเรือจ้าง โยมเดือนละ ๓๐ สตางค์จำได้มัย แล้วเอานมโอวัลตินมาด้วย บอกลูกสาวว่าช่วยซ่งให้โยมด้วย อธิษฐานโยมนะ อาตมาเป็นเด็กรู้

เท่าไม่ถึงการณ์ แหมบุญ ของเราเหลือเกินเขาแปลกใจกันว่าพระ
ก็มาหลายวัดแล้วมีแต่มาบอกบุญ องค์กรนี้แปลกเอาสตาจมาให้วัน
หลังลูกสาวเอาข้าวสาร มาให้ที่วัดเรานี่ เรียกว่าบุญออกได้คนที่มี
จิตดีต้องมีมารต้องใช้นี้ มีอุปสรรคตลอดเวลา คนที่มีความ
ดีต้องมีอุปสรรคแน่นอนไม่ใช่ดีไปตลอด เราเข้าใจผิดคิดกันว่าเรา
สร้างกรรมดีเหมือนมีกรรมมาบัง ข้อเท็จจริงก็คือใช้เวรใช้กรรม
เป็นความดีแล้ว

ใช้นี้ค่าเรือจ้างยาวนาน

อยู่มาอีก ๒-๓ เดือน อาตมามานั่งสมาธิตั้งสติ นึกต่อกันไป
ได้ว่าเคยโกงค่าเรือจ้างยังอยู่อีกท่าหนึ่งชื่อยายนวม อาตมาก็ไป
แกก้จะตายเสียอีกแล้ว ขึ้นไปกระซิบที่หุบอกโยม อาตมาเมื่อ
เป็นเด็กเคยโกงค่าเรือโยม อาตมาขอให้อโหสิกรรม อาตมา
ด้วยนะ เสร็จแล้วก็ให้ ๒๐๐ บาท พร้อมกับนมโหว่ลิติน ตาม
เดิม วันหลังเขาทำบุญ ๗ วัน ยังเอาสตาจมาถวายเราอีก
ได้มากกว่า ๒๐๐ อีก พอกลับมาได้ ๒ วัน โยมนวมก็ตาย อาตมา
ก็ได้ใช้นี้ตลอด นี่มันเป็นบุญเป็นกรรมของเราโดยเฉพาะ

เวลาผ่านมา พอดีจะไปเยี่ยมร้านเบ๊เต็กเส็งที่บางปะอิน
เคยแวะไปกินอาหารบ่อยๆ ต่อมาก็ไม่เอาสตาจค์ เพราะทุกครั้งไป
อาตมาก็จ่ายสตาจค์ เขาบอกว่าตั้งแต่อาตมาไปฉนร้านเขาทำให้
ร้านเขาขายดีเลยไม่เอาสตาจค์ ก็ขอบพอกันอยู่ด้วย มาตอนหลังมี
คนไปฝ่าห้องที่สุทธาลานานามัยชั้น ๑ บางปะอิน ที่ริมน้ำอาตมาก็
ตั้งใจว่าจะไปเยี่ยมเขา

พอตื่นนั้นอาตมาก็แผ่เมตตาอาโหสิกรรม สติบอกอีกแล้วว่าจะต้องไปใช้หนี้เต่า ที่รับจ้างต้มเต่าตัวละ ๑ บาท ให้พวกขี้เมาปรากฏว่าเต่ามันมีความสามัคคี ดิ้นเสียจนหม้อดินแตกหนีเข้ากอไผ่ไปหมดกรรมเหล่านี้เราลืมไปหมดแล้วสติอันหนึ่งก็บอกว่าระวังพรง้นี้อย่าเอาใครไป อาตมาก็ไปกับคนขับรถปิคอัพ ถ้าไปก็ตายหมดเลย ตายหมดแน่นอน อาตมาก็หาเรื่องเพทุบาย เขาก็โกรธอย่างร้ายแรงว่าไปชวนเขามาแล้วก็ไม่เอาเขาไป อาตมาก็บอกกับคนขับรถว่า ไปเยี่ยมเขานี้เจ้าคอยตั้งเวลาไว้ว่าแค่ ๑๕ นาทีนะ คอยเตือนอาตมาให้รีบกลับด่วน โดยเราคิดแล้ว ถ้าไม่กลับตามเวลา ๑๕ นาที รถมจะคว่ำที่พระนครศรีอยุธยา และเราจะต้องตายเลยผลสุดท้ายไม่เอาใครไปเลย พอได้ ๑๕ นาที ก็บอกเจ้ชื่อศรีนวลร้านเบ๊เต็กเส็ง อาตมาขอลาละบอกมีธุระรีบกลับขึ้นรถได้ก็บึ่งเลยความเร็วขนาด ๑๒๐ กม./ชั่วโมง ขับเป็นการใหญ่ถนนเอเชียเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ฝนตกฟ้าร้องเป็นการใหญ่มาถึงอ่างทอง

ฝนก็หยุด ฝนที่อำเภอพราหมฯ มันยังตกอยู่ถนนมันลื่นตรงโค้งตรงวัดคู รถมด้วยความเร็วก็หมุนเลย รถเสียหลักพวงมาลัยหลวมหมดเลย คว่ำ ๘ รอบ ศีรษะโดนทั้งบนทั้งล่าง ล้อคประตู่ไว้จิวราต รถบี๊ ถลอกปอกเป็ดหมด ต้องมาปวดแสบปวดร้อนอยู่เป็นเวลาแรมเดือน อาตมาไม่กล้าไปโรงพยาบาล เพราะอายุเขารถบี๊หมดต้องเอาชะแลงจัด พวกกรรมาจอดดูเป็นแถว ตีว่ารถข้างหน้าไม่สวน ถ้าสวนก็คงตายหมด เสียค่าซ่อม ๓-

๔ หมิ่นบาทปวดแสบ ปวดร้อนไปทั้งตัวเลย มันลอกหมด อันนี้ก็
ได้ใช้หนี้ไต่แต่ยังใช้ไม่หมด

ใช้หนี้หักคองก

ในเวลาต่อมา อาตมาก็นั่งสมาธิ ๖ เดือนเศษที่จะถึงวาระ
แห่งความตายก็มีนิมิตบอกอาตมาให้ทราบว่ พระเดชพระคุณ
ท่านวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เทียงสี่สิบห้า ต้องจากวัดตายไป
ใช้หนี้หักคองก วันที่ ๑๖ ตุลาคม ออกพรรษา อาตมาก็มานึก
ดูว่าเราต้องลาเขา ก็ประชุมสงฆ์มอบอัฐบริวาร เสียสละปลง
บริวารให้หมด มอบให้องค์อื่น เงินวัดมีเท่าไรมอบให้มัททายก แล้ว
ก็องค์ไหนจะเป็นสมภารต่อไปก็มอบ อาตมาก็บอกให้พวกโยมผู้
หญิงมานั่งกัมมัฏฐานคนละเดือน พอโยมหญิงกลับแล้ว เอาโยม
ฝ่ายมานั่งแทน ต่อไปก็จะไม่มีคนสอนจะขอลาแน่นอน วันที่ ๑๔
ตุลาคม

นี่มันรู้ล่วงหน้าได้ มันมีประโยชน์มากนะ ท่านทั้งหลายถ้ารู้
ล่วงหน้าไม่ได้ลำบากมาก สติตัวนี้เป็นการรวมผลงานสัมปชัญญะ
เป็นตัวคำนวณการ นี่สติสัมปชัญญะมันบอกได้ดังนี้อาตมาก็ขอ
ลาเขาหมดแล้ว แบ่งงานแบ่งภาระหน้าที่แล้ว

อาตมาก็คิดว่าตามหลักพระพุทธเจ้าสอนไหนๆ เราจะตาย
แล้ว ก็ขอลาเขาเสีย แล้วคนที่มาเราก็บอกได้ คนที่ไม่มาจะทำ
ยังไงเขาจึงจะรู้ได้ ก็เจริญกัมมัฏฐานเดินจงกรมนั่งกัมมัฏฐาน

มีโยมท่านหนึ่งชื่อโยมชาญ กรศรีทิพา ที่รู้จักอาตมาเนื่อง

จากว่าบริษัทนายสุเมธ เตชะไพฑูรย์ คุณชายุ กรศรีทิพาเขา มีโรงงานน้ำตาลที่สิงห์บุรี เขาก็ฝันว่ารัชกาลที่ ๕ ไปเข้าฝัน บอกให้เขามาที่วัดนี้ พระบรมฉายาลักษณ์ของท่านที่วัดนี้ เขาก็พูดลักษณะได้ถูกต้องโดยที่ ร. ๕ เคยเสด็จทางชลมารค สมัย ร.ศ. ๑๒๕ และพระองค์ได้ถวายพระบรมฉายาลักษณ์ ตอนพระองค์ ขึ้นเสวยราชย์ ในวันนั้นท่านสมภารก็อยู่ด้วย

คุณชายุ พร้อมด้วยคุณสุเมธ ก็เดินเข้ามา อาตมาก็ไม่รู้จัก บอกโยมมีธุระอะไร เมื่อทั้งสองมาเห็นรูปก็เลยเล่าเรื่องที่ฝันให้ฟัง ก็เลยรู้จักกันเป็นเวลาหลายปี ในเวลาต่อมาอาตมาเห็นว่าคนนี้มีประโยชน์ต่อวัด ถ้าหากเราจะเป็นอะไรไป เราต้องบอกเขาเสีย ก่อน อันนี้เอาไปใช้ได้เวลาจะแผ่เมตตากระแสดังนี้เป็นพลังงาน อันหนึ่ง อาตมาพิสูจน์ได้ เช่น เอาผ้าขาวมากอง แล้วเราเอากระดาศสีมาทับ แล้วเอาพลังงานกระแสดแดดหรือไฟฟ้าส่องจะทำให้กระแสนี้ไปติดผ้าขาวได้ เหมือนอย่างแผ่ส่วนกุศล ขอให้ท่านทำจิตดีๆ ติดได้ แต่ก็หาคนทำไม่ได้ง่าย ๆ นัก ต้องทำจิตใจให้ได้ถึงก่อน

ส่งกระแสจิตลาตายกลายเป็นตัวหนังสือ

อาตมาก็เริ่มต้นว่าใกล้วันที่ ๑๔ ตุลาคมแล้วเราก็นมาสวดมนต์ ไหว้พระแล้วก็แผ่เมตตาบอกโยมชาญ ว่าโยมกับอาตมาก็ชอบกันมาหลายปีแล้ว อาตมาขอลาณะ วันที่ ๑๔ ตุลาคม อาตมาคอยหักแนตายอยู่โรงพยาบาลสิงห์บุรี ก็บอกเขาอย่างนั้น ขอลา ในเวลาต่อมาคุณชายุเขาก็ไปทำงานบริษัท ไปนั่งเขียนหนังสือ

ไอ้ข้อความที่เราแผ่เมตตาไป ไปติดที่กระดาดเขา ลายมืออาตมา
ด้วยตามที่เราแผ่เมตตาตรงกับตัวหนังสือ

วิธีการแผ่ส่วนกุศลท่านทั้งหลายจำตாரานี้ไว้ให้สามารถทำ
เป็นตัวหนังสือได้สามารถติดที่โน่นนี้ได้

ครั้งถึงวันที่ ๑๔ ตุลาคม เทียงสีลิบห่านาที่ อาตมาก็จำเป็นต้องไปประชุมที่วัดกวิศราราม จังหวัดลพบุรีในวันนั้นด้วยหลวง
พ่อธรรมญาณ เจ้าคณะจังหวัดลพบุรี ท่านมีหนังสือมาว่าเขาจะ
ประชุมเจ้าคณะอำเภอทั้งหมดที่จังหวัดลพบุรี พอวันนั้นนาย
แพทย์ศิริราชมายังเพลที่วัดพอเลี้ยงเพลเสร็จอาตมาก็เตรียมตัว
รู้แล้วว่าวันนี้เราไม่ได้กลับวัดแน่นอนตามที่เรามีสติรู้ล่วงหน้า ๖
เดือนว่าเราต้องใช้หนี้กัน จะใช้อย่างไรกันแน่ คงจะไม่ได้กลับ
มอบหมายการงานเรียบร้อยแล้ว โยมผู้หญิงมานั่งกัมมัฏฐาน ๑
เดือนแล้ว โยมผู้ชายด้วยมาแทนหลังจากโยมผู้หญิงกลับไปแล้ว
โยมผู้ชายจะได้ช่วยกันเอาศพไปไว้วัด เตรียมงานครีวทำนองนี้
เป็นต้น

อาตมาก็ลาเขาหมดแล้วก็ขึ้นรถเที่ยงกว่าแล้ว จะตก
เที่ยงสามสิบ เปลี่ยนจิ๋วใหม่หมดเตรียมหนังสือขึ้นรถ คิดว่าไม่ได้
กลับ แล้วมีนาวดรีวาด เกษแก้ว ใส่เสื้อขาวกางเกงขาวก็อาศัย
รถไปด้วยก็คงจะตายพร้อมกับอาตมาออกจากวัดเลี้ยวขวาเข้า
ลพบุรีถึงหลังตลาดปากบาง ตอนนั้นพอถึงปั้มน้ำมันรถเขาก็
เปิดไฟเลี้ยวขวารถตามหลังมา ๓ คัน แสงซ้ายรถทัวร์ทันจิตออก
จากปั้มน้ำมันวิ่งเข้าชนทันที เทียงสีลิบห่าพอดี นาวาดรีวาด

เกษแก้วลอยขึ้นหลังรถทัวร์ไปเลย พวกตลาดนึกว่าหนังสือพิมพ์
ลอยไปก็เนื่องจากแกใส่เสื้อขาวกางเกงขาวนี่หลังหัก

อาตมาไหลชนเหล็กหักไปเลย แล้วกระຈกครูดเอาหนึ่ง
หัวไปอยู่ตรงท้ายทอยหมด หัวขาวเลย คอจับไปที่หน้าอก
หมุนได้เลยเลือดเต็มจุมูก กระຈกมันบาดอาตมาๆ ก็บินออก
ไปแบบนก ออกห่างรถไปประมาณ ๒๐ วา แต่เดชะบุญว่ามีมือดีอยู่
มือหนึ่งจับขึ้นมา อาตมาก็ลองกล่าวว่าเราคอหักไปหรือนีตาไม่
สัมผัส หูไม่สัมผัสตายหมดแล้วทั้งตัว แต่มือดีสดีดี แต่กลับไป
หายใจได้ที่ท้องพองหนอ ยุบหนอ ใช้ได้นะ ใครอยากจจะรู้ว่าสดีดี
หายใจได้ลองไปคอหักคูนะ คนขับก็สลบ อาตมายังพูดได้เพราะ
สดีดีอยู่ที่ลิ้นปีจำไว้แล้วหายใจทางสดีดีได้ ทำไมหายใจได้
นึกถึงในท้องได้เราอยู่ในท้องแม่ กินอาหารทางสดีดี แน่นอน
หายใจได้ พองหนอ ยุบหนอ ตลอดเวลาเลยได้ตำราเพิ่มขึ้น แต่
ต้องทำได้ก่อนนะ ต้องมาฝึกกันให้รู้สดี ตื่นมีสดี หลับมีสดี รู้แน
อาตมาก็พูดว่าโยมช่วยอุ้มหน่อย ไอ้พวกที่ไปมุงดูกันก็ไม่ยอมอุ้ม
หัวและแต่ยังพูดได้ที่เข้าใจว่าหัวและเพราะหนังไม่มี จนตำรวจทาง
หลวงมาบอกว่าไม่ตาย ถ้าตำรวจไม่มาเราก็จจะจมอยู่ตรงนั้น

กรรมเต็มเต้ามาซ้ำ

พอดีตรงนั้นเขาทำอิฐ ถ้าวแก่เขาก็ขับรถมา อาตมามือยังดี
อยู่อีกข้างก็เสยคางไว้ มันไม่มีความรู้สึก พอรถแล่นถึงวิทยาลัย
เกษตรไต้ยินเสียงแว่วแว่วมาแต่ไกล เสียงดังนี้ สมน้ำหน้ๆ ไต้ยิน
มาเรื่อยๆ เดียวต้องซ้ำๆ คอหักแล้ว ยังไม่สงสารจะมาซ้ำสัก

ประเดี๋ยวจึงเห็นเต่า พอเห็นเต่าเท่านั้นแหละ ฝ่าหมอน้ำรถอยู่ตรง
นั้นหลุดพรวดตกเอาเราคนเดียว ตายจริงเปี้ยกหมดเลยไอ้แขน
ยังติดอยู่ก็ร้อนนะซิ แล้วกระเด็นไปถูกคนขับ ไอ้คนที่ประคอง
อาตมาไปบอกว่าหยุดๆ เดี่ยวคนหลังจะตายไอ้เต่ามาซ้ำเราอีกสง
สัยใช้หนี้ตอนนั้นยังไม่หมด รถไปถึงโรงพยาบาลน้ำแห่งพอดีหมด
พอดีเลย

อาตมาก็ขออธิษฐานว่าข้าพเจ้าขอให้ไปสบาย รู้แล้วเข้า
ใจแล้ว ขออธิษฐานทุกอย่างกับโลกมนุษย์ ในเมื่อข้าพเจ้ายังใช้
หนี้ในโลกมนุษย์ไม่หมด ขอให้ข้าพเจ้าไปใช้ในชาติต่อไปประการ
ที่ ๒ ถ้าข้าพเจ้าใช้หนี้ในโลกมนุษย์หมดแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าไป ณ
บัดนี้ อย่าได้ทรมานต่อไป อธิษฐาน ๒ ข้อ

วันนั้นพอดี ผู้อำนวยการโรงพยาบาลไม่อยู่ เขาไปบ้านเขา
อยู่ทางวัดเกษ อยู่แต่นายแพทย์ใหญ่หมอสสมหมายก็วิ่งไปจากบ้าน
รู้ข่าวว่ารถชนอาตมาก็เอาเข้าห้องฉายเอกซเรย์ เขาพูดกัน
ได้ยินแว่วๆ บอกไม่มีทางหมอใหญ่บอกไม่มีทาง หมอใหญ่สั่ง
ให้อาตมานอนตรงๆ บนรถ ซึ่งมีลูกล้อเล็กๆ ให้บุรุษพยาบาล
เอาเข้าห้องไอ.ซี.ยู. โดยด่วน จัดการเย็บหนังที่มันฉีกไปนี่ก่อน

อาตมาก็อธิษฐานไปเรื่อยๆ มือดียังมีอยู่อีกมือหนึ่งนอก
นั้นตายหมดแล้ว แต่ยังหายใจได้ที่ท้องพองหนอ ยุบหนอ
ตลอด ก็แบ่งวาระบุรุษพยาบาล ๒ คน ก็ไสรถเต็มที รถก็เกิด
ตกร่องประตูเหล็ก โครม! ล้อพังหมดแพทย์อีกคนบอกตาย
เสียแล้วละมังหว่า เปลา่เลยคอลั่นกร๊อบเข้าที่เลย คอติดเลย

ลืมตาเห็นเลยหายใจไม่ออก พอคอยติด ปวดกันแทบหลุดเลย ทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นอีก ๒ ข้อ ได้ความรู้ยิ่งง หมายความว่าถูกจุดประสาทประสาทคอกับประสาทกันเป็นเส้นเดียวกัน เข้าไปในห้องฉุกเฉินเขาก็เริ่มดึงหนังมาเย็บ หมอก็สงสัยว่าอาตมา จะเป็นอัมพาตไม่ดีขึ้นบุรุษพยาบาลบอกว่าเป็นเพราะอ้วนนะ ถ้าอ้วนไม่ใส่รถทรงคอกจะต้อติดหรือกลับมีบุญคุณเสียอีก อาตมาก็นึกว่าเราใช้เวรใช้กรรม ในเวลาต่อมาหมอไม่สามารถจะรักษาได้ เพราะมีแรงขาแข็งตึงได้ทั้งนั้น นางพยาบาล หมอก็ให้เราลองบีบมือ หากว่าเราจะไม่มีแรงอันนี้ก็เป็นบุญวาสนา

พอรุ่งเช้าคุณชาลุมมาถือหนังสือโทรจิตมาด้วยบอกนี่ท่านทำไม่ต้องเขียนหนังสือมาวันก่อนผมไปพบ ท่านทำไมไม่บอกผม ทำไม่ต้องเขียนหนังสือฝากเขาไป อาตมาบอกเปล่าไม่ได้เขียน เขาว่านี่โงะลายมือท่าน!

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสิงห์บุรี ก็ไม่รู้จะทำยังไงก็โทรศัพท์ไปหาผู้อำนวยการโรงพยาบาลเลิดสิน อาจารย์เขาคือหมอประดิษฐ์ ถามว่าหลวงพ่อดังนี้คือหักแล้วไม่ตายทำไงดีหมอประดิษฐ์บอกผมก็ไม่เคยเห็นขอให้เอาตัวมาดู

รุ่งขึ้น เขาก็หามอาตมาขึ้นรถไปโรงพยาบาลเลิดสิน หามไปอาตมาพลิกไม่ได้ ยกแข่งยกขาได้ลุกไม่ได้ก็หามขึ้นไปชั้น ๒ หมอประดิษฐ์ก็มาตรวจเอาแพทย์มาวิจัยกันใหญ่หมอประดิษฐ์ก็บอกขอทำเอง ก็เอาผ้ามาแช่น้ำมาพันใส่เฟือก ๑๕ นาที อาตมาเดินลุกขึ้นได้ ขากลับขึ้นรถกลับจังหวัดสิงห์บุรี

มันก็แปลกดีแขกมาเยี่ยมกันมากมาย ต่างจังหวัดมากันเยอะ
เขาลือกันว่าอาตมาคอหักไม่ตาย ขนมนมเนยเยอะแยะไปหมด
อาตมานึก เวลากินได้ไม่มาเยี่ยม เวลาจะตายจะซื้อมาทำไม รู้ว่า
กินไม่ได้แต่เอามาให้กินคนกินได้ไม่ค่อยให้

พอลกลับมาวัดได้อาตมาก็คุยทั้งวัน เพราะมีคนมาเยี่ยม
มากมาย หมอประดิษฐ์ก็สั่งมาบอกว่า อย่าให้คุยมาก คุย
มากแล้วแผลจะหายช้า ให้ฉนยานอนหลับกินนอนไม่หลับ ฉินยา
นอนหลับก็ไม่หลับ จนนางพยาบาลว่าหลวงพ่อสู้ยาหมอประดิษฐ์
รู้สึกออกอุบายว่าให้เข้ามาโรงพยาบาลเล็ดสินจะถอดเผือก ให้
อาตมาก็ดีใจรีบไป พอไปถึงเขาก็ถอดเผือกให้จริง ๆ พอตัดเผือก
ออก ก็เลยเป็นลม ครั้นพอพักสักประเดี๋ยวนะ หมอบอกหลวงพ่
อเดียวใส่ไหม้ผมหลอกท่านมาไม่งั้นท่านไม่มาเลยใส่ไหม้เพิ่มอีก ๔
กิโล พอใส่ได้สัก ๑๕ นาที่ อ้าปากไม่ออกเป็นฤๅษีเลย

เปรตปากเท่ารูเข็ม

พอลกลับไปถึงสิงห์บุรี เราก็จะแยะอ้าปากไม่ขึ้น ผลสุดท้าย
ก็หิวน้ำเหลือเกิน กินไม่ได้ต้องหยอดด้วยหลอดกาแฟ ต้องดูด
ดูดก็ไม่เข้า เวลาฉนเข้า ก็ใส่เข้าไปข้างๆ เลยมานึกในใจ นึกถึง
ยายได้ เจ้าต้องเป็นเปรตปากเท่ารูเข็ม กินอะไรไม่ได้จริงๆ ตั้ง
๕๐ วัน นอกเหนือจากกินไม่ได้แล้ว พูดไม่ได้ด้วยพออ้าปากมากๆ
ไอ้ข้างบนขบแล้วเลือดไหล เวลาฉนข้าวก็กต้องขยับเลือดไหลจะกิน
อะไรก็ต้องบ้วน เราต้องมาทรมานเป็นเปรต ก็เลยนึกถึงคำยายว่า
ต้องเป็นเปรตเพราะไปกินข้าวที่ให้ไปถวายพระ

หลังจากที่อาตมากลับจากโรงพยาบาลแล้ว ๕๐ วันเท่านั้น กลับมานึกในใจว่า เราต้องใช้หนี้โลกมนุษย์ก็เริ่มถนอมดินรอบวัดก็เริ่มสร้างหอประชุมนี้ เพื่อจะอบรมต่อไป ตั้งใจไว้อย่างนั้นต้องใช้หนี้โลกมนุษย์ด้วยการเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่ขอสร้างวัตถุต่อไปแล้ว ในที่สุดมีการทำบุญรับขวัญโยมก็มาทำบุญกันมาก ในครั้งสุดท้ายนางชาญ กรศรีทิพากับนายสุเมธ เตชะไพบุลย์ ทั้งสองท่านนี้ก็มาทำบุญรับขวัญให้อาตมา แล้วนำเอากะดาศที่มีตัวหนังสือมาด้วย วันนั้นแก็กก็พบมาอย่างดี พอทำบุญเสร็จเรียบร้อยอุทิศกุศลเรียบร้อยแล้ว แก็กเอากะดาศออกมาว่าจะเอามาอ่านให้เขาฟัง ปรากฏว่าตัวหนังสือไม่มี มีแต่กะดาศเปล่า เดียวนี้ก็ยิ่งเก็บใส่กรอบไว้ดูเป็นที่ระลึก

ใช้หนี้กรรมสุนัข แมว พระภาวนาวิสุทธิคุณ

...หลักพระอภิธรรม ๗ พระคัมภีร์บอกไว้ว่า เจตนาทั้ง
ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวยกรรม ถ้าไม่เจตนาเป็นกิริยา

ยกตัวอย่างโยมมารักษาศีลกัน จะรู้อย่างไรว่าศีลขาดตอบ
ได้อย่างเดียวคือ เจตนา ถ้าไม่เจตนา ศีลไม่ขาดหรอก ยกตัว
อย่างโยมเดินออกไป มีผ้าคลุมแมวอยู่ ก็ไม่ทราบนึกว่าผ้าเช็ดเท้า
ก็ไปเหยียบผ้าเข้า ถูกลูกแมว พอเปิดผ้าออกมาตาย เหยียบ
เสียละแล้ว ศีลขาดไหม ไม่ขาด แต่ใจเศร้าหมอง พิโรธเอ๊ย ไม่น่า
จะมาขวางพระบาทเลย ตายแล้ว ศีลไม่ขาด แต่ต่างพริ้วใจ
เศร้าหมองเป็นกิริยา

แต่หากเราสร้างความดี ๘๐ เปอร์เซนต์ ต้องใช้โดยมารยาท
หลักพระอภิธรรมอธิบายไว้ไม่ละเอียด ต้องอาศัยประสบการณ์

โดยกิริยาต้องใช้ หมายความว่าอย่างไร ยกตัวอย่างอาตมา
ไปร้านโยมขายแก้ว อาตมาก็ไปเลือกแก้ว โดยไม่เจตนาแก้วลื่น
จากมือแตกพลั้ง!

แตกแล้ว อาตมาต้องถามโยมแม่ค้าว่า

“แก้วใบไหนทำไรจ๊ะ”

“ใบละ ๒ บาทค่ะ”

เอาไปเลย ๒ บาท “อ้อไม่เป็นไร ท่านมีบุญคุณกับดิฉันหลวง
พ่อเจ้าคะ แค่ ๒ บาทเท่านั้น” เรียกว่าโอสถกรรม ไม่ต้องใช้

เข้าใจไหมนี่

แต่ถ้าโยมกับอาตมาไม่รู้จักกันเลย ไม่เคยสร้างความดีต่อกันเลย ก็ต้องใช้ตามระเบียบบ ๒ บาท นี่เป็นกิริยาต้องใช้ซะ

บางทีพระอาจารย์อธิบายไม่ถูก โอ๊ยไม่ต้องใช้ ยกตัวอย่างอาตมาสร้างความดีกระทั่งพื้นหอประชุม ตอนนั้นยังไม่มีหลังคา ไม่มีฝา อยู่ริมตรงข้างทาง จะเลิกกระทั่ง มองดูแล้วไม่มีอะไรขวาง ก็เหวี่ยงขอนไม้ออกไป เพื่อกองรวมกันไว้

พอดีมีสุขบ้านวังมาจากไหนไม่ทราบ ขอนไม้ชนจุมกอย่างแรงเลือดพุ่งฉูดเลย อย่างนี้เป็นกิริยาเพราะไม่ได้เจตนา สุขตัวนี้วังมาโดยบังเอิญ เราไม่ได้เลี้ยงมันนะ ถ้าเลี้ยงมันอาจจะโหดกรรมให้เราก็คได้

อาตมาเคยไปเอารางจืดอยู่ที่หลังกุฏิอาตมา มาโขลกกับน้ำข้าวข้าว กรอกเข้าไปในปากสุนัข ปรากฏว่าสุนัขพื้น ลูกวิ่งได้เลย

อยู่ต่อมาได้เดือนเดียวอาตมาไปพูดที่ศาลาประชาคมลพบุรี ตอนเพลไปฉันที่บ้านนายอำเภอ ฉันทเสร็จแล้วก็ไปดูวัดสร้างใหม่ที่เมืองใหม่

มีเต็นท์อยู่ คนฟังประมาณ ๑๐๐ คน อาตมาก็ไปนั่งที่กุฏิสมภาร มีสมภารนั่งอยู่ก่อนแล้ว พอดีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น สมภารก็ลุกขึ้นไปรับโทรศัพท์ในกุฏิ

พออาตมาไปถึง สมภารลุกไปเท่านั้นแหละ ลมเก็ยมาเลย

แปลเป็นภาษาไทยว่า ลมแดง ภาษาชาวบ้านเรียกว่า ลมบ้าหมู
หมุนจนเห็นทั้งฟุ้งห่มด คนทั้ง ๑๐๐ คนไม่เป็นอะไร แต่ลมพัดไม้แป
ซึ่งแหลมพอดีเลย มาที่มที่จุมูกอาตมาคนเดียว

ถ้าสมการนั่งอยู่ด้วยกัน ต้องตายก่อน เพราะอยู่ข้างหน้า
พอโดนจุมูกอาตมาเลือดพุ่ง แล้วลมบ้าหมูหายไปเลย ไม่มีอีกเลย
เห็นไหมนี่ **กฎแห่งกรรม** โดยกิริยาต้องใช้อย่างนี้

ถ้าหากว่าเราไม่สร้างคุณดีเลยนะ ยังไม่รับใช้ ไปใช้ชาติ
หน้าเลย ขอฝากไว้ด้วย ความดีจะมีอุปสรรคถ้าเราสร้างคุณดี
ต้องมีคนด่า คนว่า ต้องทนต่อไป

พระเอกในเรื่องหนึ่งละครต้องลำบากอย่างนี้แหละ ถ้าใคร
ชอบสบาย ไม่ใช่พระเอกนางเอกใช้ไม่ได้ เป็นตัวเบ็ดเตล็ด เป็นตัว
หางเครื่อง อันนี้เข้าใจนะ

อาตมาก็เลือดไหลไปเลย พวกโยมรีบลูกจะมาพุง อาตมา
บอก“ไม่ต้องเรื่องเล็ก” เลยกเล่าให้สมการฟังคนที่นั่นนั่งฟังไปด้วย
บรรยายธรรมะเรื่องกฎแห่งกรรมให้ฟัง

ที่ศาลาประชาคม เขาให้พูดเรื่อง ความสามัคคี เลือดยัง
อยู่เต็มที่จุมูกอาตมา หมอเข้ามาจะเช็ดให้ อาตมาบอกไม่ต้อง
เดี๋ยวจะเอาไว้เป็นพยาน แวนกระเด็นไป แต่ไม่มีกฎแห่งกรรมเรื่อง
แวนแวนเลยไม่แตก เพราะเราเหวี่ยงขนไม้ไป สุนัขไม่มีแวน ถ้า
สุนัขมีแวน แวนเราก็กต้องแตก เห็นชัดไหมนี่

อาตมาไปพูด นายกเทศมนตรีถามว่า หลวงพ่อที่จุมูกมีเลือด

เป็นอะไรนะ อาตมาบอกเฉย ๆ เดี๋ยวรู้เลยพูด ๑ ชั่วโมงจบรายการ
ว่าเป็นกฎแห่งกรรมของเรา

อยู่มาไม่ช้าเป็นกิริยาอีกเมื่อปีนี้เองปี๒๕๓๒อาตมาพูดจาก
หอประชุมเสร็จแล้วก็ไปที่กุฏิชั้นบน ตี ๒ แล้ว ไม่มีใครเดินแล้ว
อาตมาเห็นน้ำร้อนจากกระติกใส่ขัน สาดลงทางหน้าต่าง

แม่วิ่งมาพอดีเลย โดนแม่วร้องแป้วตายหรือเปล่า ก็ไม่
ทราบ

อยู่ต่อมาไม่พอเดือนนะ กระติกที่มีเกลียวมันระเบิด น้ำ
ลวกตรงหน้าขาอาตมาเลย กำลังห่มผ้าอย่างนี้ ไม่รู้จึกร้อน พอ
เลิกผ้าออกมาหน่อยเท่านั้น หนึ่งลอกออกอีกพอสมควร แต่หาย
แล้วไม่ต้องดูนะอยู่ในผ้า ถ้าไม่เชื่อจะเปิดให้ดูสักเลย จริงๆ นะ

นี่แหละ เจตนาทั้ง ภิกขเว กัมมัง วทามิ เจตนาเป็นตัวกรรม
ไม่ได้เจตนาเป็นตัวกิริยา แต่สร้างความดี ต้องใช้ไปเลย ขาตินี้
ไม่ต้องไปใช้หนี้

ถ้าคนสร้างความดีมาก ต้องรีบใช้ในชาตินี้ถ้าคนสร้างความ
ดีแต่ยังไม่ละความชั่ว ยังใช้หนี้ชาตินี้ไม่ได้ รวมทั้งดอกทั้งต้นไป
ใช้ในภพโน้น

**ใช้ชาตินี้ ชาตินี้จะได้ไม่ต้องมีกรรม จะไม่ดีกว่าหรือ
ขอฝากไว้ด้วย**

แรงกรรมกับแรงปณิธาน

โดย พันเจียงซือ

พันเจียงซือ เป็นอาจารย์บรรยายธรรมเป็นชายหนุ่มในอาณาจักรธรรม ด้วยความศรัทธาจริงใจ ได้ฉุดช่วยนำพาญาติธรรมเพื่อนพ้องมากมาย ไม่เคยย่อท้อต่อการฉุดช่วยเสียสละตนอีกทั้งได้รับการเกื้อหนุนจากพุทธะเซียน

แต่ด้วยเหตุที่ใจไหวเอนปรารถนาจะหาเงิน ใจธรรมถดถอยไป แรงกรรมตามติด จากเดิมที่ยังมีใจของพระโพธิสัตว์ กลายเป็นใจปฤชณไป

ในขณะที่หัวเลี้ยวหัวต่อของความเป็นความตาย เบื้องบนได้โปรดเมตตา ให้เขาได้ผ่านพ้นจากความตายในครั้งนี้ อีกทั้งได้ให้เขาเห็นเหตุ-ผลกรรมของตนเองในอดีตชาติกับบาปบุญในการปฏิบัติบำเพ็ญธรรม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

รับธรรมะ

เริ่มแรก ผู้น้อยได้รับธรรมะที่ไทเปในอาณาจักรธรรมของท่านเฉินเฉียนเหียน (ฟาอีฉงเต๋อ) ซึ่งขณะนั้นผู้น้อยอยู่ในระหว่างเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย “**ตันเจียง**” ไทเป

ผู้น้อยเป็นชาวเมืองจิงฮว่า คืนวันหนึ่งอากาศหนาวจัดกินอาหารให้อุ่นท้องแล้วกำลังจะเข้านอน พลันมีเสียงเคาะประตูห้องอย่างจริงจัง จึงลุกขึ้นชะโงกหน้าต่างที่ช่องประตู เห็นว่าเป็น

นักศึกษารุ่นพี่ ถามได้ความว่าต้องการพบเพื่อนร่วมห้องที่เรียนภาคค่ำซึ่งเขายังไม่กลับมา

รุ่นพี่เสื้อผ้าเขียวขึ้นด้วยความหนาว ผู้น้อยกำลังจะเอ่ยปากเชิญให้เข้ามาดื่มชาาร้อนๆ สักถ้วยหนึ่งก่อน แต่รุ่นพี่ไม่รอให้เชื้อเชิญ เดินเข้าห้องมาอย่างคนคุ้นเคย

เรานั่งดื่มชาด้วยกัน รุ่นพี่ถามผู้น้อยว่า เชื่อเรื่องโลกวิญญานไหม?... แล้วเราก็กุยเข้าเรื่องนี้ไป คุยกันนานถึงสองชั่วโมง

สุดท้ายรุ่นพี่ลากลับและบอกว่า “คืนพรุ่งนี้จะมาคุยกันต่อ”

คืนต่อมา รุ่นพี่ถามว่า “**คุณรู้ไหม วิญญานของเราเข้าออกทางไหนของร่างกาย**”

ผู้น้อยเดาสุ่มไปหลายจุดที่คิดว่า “น่าจะใช่ แต่ก็ไม่ใช่”

รุ่นพี่จึงถามว่า “อยากรู้ไหม ถ้าอยากรู้ให้เตรียมตัวกินเจไว้ก่อน และเตรียมเงินสร้างกุศลจำนวนหนึ่ง จะต้องถวายปณิธานความตั้งใจจริงจึงจะรู้ได้...”

ผู้น้อยแม้จะระทึกใจใคร่รู้ แต่ก็เบี่ยงบ่ายไปตามวิสัยคนทางโลกว่า “**ผมยังไม่พร้อม**”

รุ่นพี่ตอบว่า “**ไม่เป็นไร คืนพรุ่งนี้เราค่อยคุยกันใหม่**”

คืนวันที่สาม ผู้น้อยจะปฏิเสธไม่เสวนาด้วยก็ไม่กล้าจึงคุยกันต่อในเรื่องต่างๆ ของอาณาจักรธรรมรุ่นพี่เล่าให้ฟังว่า

ใกล้ๆ หอพักนี้ มีนักศึกษาผู้เฒ่าธรรมเข้าบ้านอยู่ร่วมกัน เรียกว่า “ชมรมโภชนาธรรมหัวซีถวน” มีตำหนักพระ มีผู้รู้ที่จะอธิบายเรื่องราวของธรรมะได้ดีกว่า พຽ່ນนี้จะพาไปดู

คืนวันต่อมา รູ່ນพีมาพาผู้น้อยไปที่ตำหนักพระ “ชมรมโภชนาธรรม” พอดีเป็นเวลาทีชมรมกำลังร่วมศึกษาปรัชญาของท่านปราชญ์เม้งจื่ออยู่พอดี ผู้น้อยนั่งลงร่วมฟัง

นักศึกษาในชมรมช่วยกันพิจารณาวิเคราะห์หลักธรรมในคัมภีร์ “เม้งจื่อ” ผู้น้อยฟังรู้แต่ไม่เข้าใจ

สุดท้ายทุกคนพยายามชักชวนให้ผู้น้อยกราบขอรับวิถีธรรม ผู้น้อยก็พยายามปฏิเสธทุกวิถีทาง

ขณะที่บรรยากาศเริ่มอึดอัดอับเฉาแน่นเอง รູ່ນพีในชมรมคนหนึ่งทีเพ่งพັນค้ายทหารออกมา ทนฟังการยักยักไม่ไหว ได้ผุดลุกขึ้นยืนตบโต๊ะดังปัง พุดเสียงดังว่า

“จะรับธรรมะก็รับไม่รับก็กลับไป ตำหนักพระเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์เพื่อการถ่ายทอดวิถีธรรม ไม่ใช่ที่ดั่งรังสำแดงโฆหาร”

ผู้น้อยสะดุ้งตกใจ เพราะในทีนั้น พวกเขาสิบกว่าคน เรามาคนเดียว

ด้วยความตกใจ จึงรีบตอบว่า “จะรับธรรมะ”

รีบปากว่า “จะรับธรรมะ แต่ยังมีได้รับทันทีกำหนดวันทีจะทำพิธีจะต้องรอไปอาทิตย์หน้า ในระหว่างนั้น เพื่อนนักศึกษาคน

หนึ่งเป็นพุทธมามกะสายสุขาวดี มักจะมาชวนให้ไปกินเจด้วยกัน
เพื่อนจะแนะนำเรื่องเมตตาคจิต งดฆ่าสัตว์ ฉะนั้นจึงเท่ากับได้
เตรียมตัวกินเจไว้ก่อนหนึ่งสัปดาห์ก่อนวันขอรับวิธิธรรม

เงินสร้างกุศลในการรับธรรมะ ผู้น้อยเทกระเป่าห้าร้อย
เหรียญอันเป็นงบประมาณค่าใช้จ่ายในหนึ่งสัปดาห์

รับธรรมะเสร็จ ได้หนังสือกลับมาสองเล่ม คือ“สังจคาถา
พระเมตเตยยะ” กับ “ตำนานเขียนกัลยาณีเหอเขียนกู” เล่มแรก
พอจะอ่านรู้เรื่อง เล่มที่สองไม่ค่อยเข้าใจ จึงโทรถามรุ่นพี่ว่าทำไม
ต้องมีคำว่า ฮาฮา ไฮไฮ ฮิอิ ไม่เห็นรู้เรื่องเลย”

รุ่นพี่ตอบว่า

เอาอย่างนี้ หาเวลามาค้างที่ตำหนักพระสักสองสามวัน
จะได้อธิบายให้ฟัง

วันหนึ่งหลังจากนั้น รุ่นพี่ขับรถมาเยี่ยมพร้อมด้วยเพื่อน
ญาติธรรมที่ขี่มอเตอร์ไซด์มาด้วยเจ็ดแปดคน

รุ่นพี่บอกว่า คีนี่ไปค้างที่ตำหนักพระด้วยกันไหม

ผู้น้อยตอบตกลง

ทันทีที่รับปาก รุ่นพี่หกเจ็ดคนจัดการช่วยขนของทั้งหมด
ของผู้น้อยขึ้นรถ ย้ายที่อยู่ไปตำหนักพระทันที

วันรุ่งขึ้น ผู้น้อยบอกแก่รุ่นพี่ว่า

“อยากกลับไปอยู่หอ ช่วยบรรทุกสัมภาระได้ไหม”

รุ่นพี่ตอบว่า

“ตอนนี้ที่ตำหนักพระไม่มีใครอยู่ คงจะต้องขนย้ายเอง”

ผู้น้อยจำใจจะต้องค้างอยู่ต่อไป จึงถามว่า

“มีที่ทางเป็นสัดส่วนให้พักอยู่ชั่วคราวไหมล่ะ”

รุ่นพี่ตอบว่า

“ชั้นล่างไม่มี มีแต่ชั้นบนที่เป็นส่วนของตำหนักพระ แต่อยู่บนชั้นนี้จะต้องเคร่งครัดต่อพุทธระเบียบ”

ผู้น้อยตอบว่า “ได้ไม่เป็นไร”

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้ บอกได้เลยว่า ถูกหลอกให้เกลียดตำหนักพระ วันแล้ววันอีก อยู่ไปจนจบการศึกษาสี่ปี

สี่ปีที่อยู่กับตำหนักพระทำให้รู้ว่า “บุญสัมพันธ์เป็นอย่างนี้เอง เมื่อถึงวาระบุญนั้น จะหนักหนิไม่พ้นได้” จึงยังจะต้องถนอมรักษาบุญวาระไว้ให้ดี

อาจารย์นำพารับรองส่งเสริม

วิถีธรรมที่เปี่ยมบนปรกโปรด ให้เป็นวิถีธรรมจริงเป็นหลัก สัจธรรมจริง ด้วยพระโอองการฟ้าจริง ฉะนั้นจึงไม่ว่าจะเข้าสู่อาณาจักรธรรมด้วยบุญปัจฉัยหนุนนำ อย่างไรตันธรรมอ่อนล้วนเจริญงอกงามได้ในที่สุด

หลายครั้งที่คิดจะออก หากคิดว่านี้ไม่ใช่วิถีชีวิตที่เราเคย

วางแผนอนาคตไว้ คนที่บ้านก็ไม่เข้าใจ ไม่เห็นด้วย เพื่อนฝูงก็ห่างหาย หรือบางครั้งชวนเพื่อนให้มารับวิถีธรรม เขาไม่มา ข้ายังถกเถียง หันหน้าหนี เป็นภาวะอึดอัดขัดข้องจริงๆ

แต่ถึงช่วงนี้ ผู้น้อยได้เกิดจิตสำนึกคุณแล้ว เพราะสี่ห้าปีที่ผ่านมาในอาณาจักรธรรม ตลอดสายทางไม่เคยถูกละเลยจากสายตาสายใจของนักธรรมรุ่นพี่ หนังสือพระธรรมคัมภีร์ซื้อหามาให้อ่าน ใส่ใจชีวิตความเป็นอยู่ทุกอย่าง..

ทำให้รู้ว่า อาวุโสทุกท่านสร้างกุศลด้วยทรัพย์เป็นทานกันอย่างไร

วันหนึ่งผู้น้อยคิดว่าในเมื่อจะปฏิบัติบำเพ็ญก็ต้องเอาจริง ไม่ต้องให้ใครคอยควบคุมห่วงใย พอไปถึงมหาวิทยาลัย อาจารย์ยังไม่เข้าสอน ผู้น้อยจึงจับไมโครโฟนประกาศต่อเพื่อนนักศึกษาในห้องว่า

“เพื่อนๆ โปรดรับทราบตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปผมจะกินเจ”

เพื่อน ๆ ย้อนตอบว่า

“เสียสติละซินายทำไมได้หรอก อย่างมากไม่เกินสัปดาห์”

ผู้น้อยกำพริ้วแม่ตั้งแต่อายุสามปี เมื่อเข้าสู่อาณาจักรธรรม จิตสำนึกรับรู้ต่อความอบอุ่นที่เหมือนครอบครัว หวังว่าตนเองน่าจะไม่ต้องจากพรากไปจากครอบครัวนี้ จึงตั้งใจกินเจอย่างจริงจังตลอดมา

ผู้น้อยได้รับการอุ้มชูส่งเสริมให้เจริญธรรม เจริญปณิธาน ด้วยการให้ร่วมทางไปนำพาคนมารับธรรมะเสมอ

จนสุดท้ายเมื่อปัญหาของตนค่อยๆ เพิ่มพูนกิเลสหม่นหมอง ของตนลดน้อยลง จนกระทั่งอาวุธโสไม่ต้องใส่ใจถามอีกเลยว่า “มีปัญหาอะไรหรือ จะให้ช่วยอะไรบ้าง”

วิธีส่งเสริมที่ง่ายที่สุดนี้ คือ การให้ “ปฏิบัติงานธรรม” นั้นเอง

ขอพระอาจารย์โปรดช่วย

เริ่มแรกนำพาคนมารับธรรมะ เป้าหมายคือ เพื่อนนักศึกษา เพื่อนสนิท นำพามาได้ง่ายเพราะเชื่อถือกัน แต่ต่อมาชักจะนำพา คนอื่นๆ ได้ยากขึ้นทุกที

พอรู้สึกว่ายาก จึงคิดว่า ตอนที่ได้รับธรรมะ อาจารย์ได้ถวายเป็น คำขอซึ่งมีชื่อของเราจารึกไว้ในนั้น ถ้าอย่างนั้นคงจะต้องเขียนชื่อ คนที่เราจะไปนำพาลงในกระดาษ จดพุทธประวัติที่สามองค์แล้วเผ่า ชื่อคนเหล่านี้ถวายเป็นขึ้นไปก่อนจะดีกว่า จะได้นำพาเขามาได้ง่าย

ขณะเผ่า ได้คุกเข่ากราบวอนพระอาจารย์ด้วยว่าขอให้ศิษย์ ไปนำพาคนนั้นๆ มารับธรรมะได้ด้วยเถิด

เริ่มแรกที่นำพาเพื่อนนักศึกษากับเพื่อนสนิทมารับธรรมะ นั้นใจคิดว่า “พวกเขามีบุญสัมพันธ์กับเรา ถ้าไม่นำพาเขามา เท่า กับเราเสียสถานภาพของความเป็นเพื่อน”

คิดดังนั้นแล้ว ก็รวบรวมรายชื่อของเพื่อนทั้งหมดท้องให้

พระอาจารย์ฟิง เขียนใส่กระดาษแทนใบคำขอ(เปี้ยวเหวิน) เฝ้า
ถวายให้พระอาจารย์โปรดทราบด้วย

เป็นเรื่องแปลกที่เมื่อเรามีความตั้งใจอย่างนี้ ก็เกิดพล้งอย่าง
นี้ สำเร็จการนี้ได้

เพื่อนบางคนมีปัญหาไม่ยอมรับธรรมะ เช่นไม่เชื่อเรื่องสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ บางคนถูกใครขัดขวาง มีอุปสรรคอย่างไรผู้น้อยก็เขียน
อาการของเขาบอกกล่าวพระอาจารย์ไปด้วย

เพื่อนคนหนึ่งบอกว่า

“เมื่อคืนฝันเห็นนายพุดอะไรมากมายไม่รู้”

ผู้น้อยรีบตอบทันทีว่า

“สิ่งศักดิ์สิทธิ์เอาผมไปเข้าฝันคุณให้มารับธรรมะเสียทีนะซิ”

สุดท้ายเขาก็ยอมมารับธรรมะโดยดี

เพื่อนนักศึกษาหลายคนขณะเดินทางมาเรียน หรือจะกลับ
บ้าน ได้ยินเสียงคนมาบอกว่า “ไปหาพันเชิงเจี๋ย” ทั้งๆ ที่ไม่มีใคร
อยู่ตรงนั้น เหตุการณ์เช่นนี้ ทำให้เพื่อนที่ไม่เชื่อเรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ต้องเชื่อและตามมารับธรรมะกันหลายคน ที่จำได้แม่นยำก็คือ
ครั้งหนึ่งเพื่อนนักศึกษาคนหนึ่งรับปากว่าจะมารับธรรมะ แต่พอถึง
วันนัดหมายกลับบอกว่าเปลี่ยนใจจะไปเที่ยว

ขณะที่หงุดหงิดใจอยู่นั้น อยู่ๆ เพื่อนคนหนึ่งกลับมา

ปรากฏตัวอยู่ชั้นล่าง จึงลงไปถามว่า

“อ้าวไหนว่าจะไปเที่ยว ยังไง ทำไมจึงมาที่นี่ล่ะ”

เพื่อนๆ ตอบว่า ออกจากบ้านตั้งแต่หกโมงเช้าตั้งใจจะไปเที่ยวให้สนุก แต่มันเกิดไม่สนุก จึงพากันเดินมาเรื่อยๆ จนเมื่อนึกว่าจะนั่งพักตรงนี้สักครู่ ไม่รู้ว่าที่แท้ชั้นบนคือตำหนักพระที่นั่งนัดหมายกันไว้

เป็นอันว่า ทุกคนได้รับพระบรมราชโองการตามที่ได้นัดหมายกันมาก่อน

พระองค์กวนอริยมหาราชทรงโปรดฯ

หลังจากรับพระบรมราชโองการ ก็นึกแล้วผู้้น้อยไม่กล้ากลับบ้านเพราะไม่รู้ว่าทางบ้านจะคิดอย่างไร จะตอบโต้อย่างไรกลัวพ่อจะโมโหด้วย

วันขึ้นปีใหม่จึงกลับบ้านไปให้เห็นหน้าหน้าหน่อยหนึ่ง แล้วรีบกลับออกมา หลังจากนั้นทั้งหอม เหมือนลืมบ้านไปเลย

สู้อุตส่าห์กินเจสะสมต่อเนื่องมาครึ่งปี กลับบ้านถ้าจำใจต้องกินไก่หนึ่งชิ้น แดกเจทันที กุศลที่สะสมหมดเกลี้ยง ต้องเริ่มใหม่มั่นน่าน่าเสียดาย จึงไม่กล้ากลับบ้าน แต่ปิดเทอมใหญ่หลายวันไม่กลับคงไม่ได้ คราวนี้จะทำอย่างไรดี คิดแล้วจึงไปซื้อแอ๊ปเปิ้ลห้าผลมาถวายกราบวิงวอนพระอาจารย์ว่า

“...ศิษย์จะกลับบ้าน อาจถูกทำให้แตกเจได้ ขอพระอาจารย์โปรดช่วยศิษย์ด้วย”

... เป็นความคิดไร้เดียงสาจริงๆ

ผู้น้อยขอพระอาจารย์แล้วกราบร้อยกราบ เสร็จแล้วลุกขึ้น แต่พลันนึกขึ้นได้ว่าเมืองานประชุมธรรมเห็นพระอาจารย์ประทับ ทัพยัญญมา ทำทางลือชีวิต อย่างกับวิปาส อย่างนี้อาจไม่ได้การ น่าจะสำรองสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่จริงจังกว่อกพระองค์หนึ่ง ไว้เผื่อกัน พลาด คิดแล้วก็คารวะคุกเขาลงอีก แต่ก็ล้งเลอยู่ว่า น่าจะเป็น พระองค์ใดดีหนอที่ไวไ้ได้พลันก็นึกถึงพระองค์ “**กวนเซ่งตี้จวิน**” กวนอริยะมหาราชเจ้า จอมเทพวินัยธรพระผู้ทรงฤทธิ์นำคร้ามเกรง จึงกราบหนึ่งร้อยกราบ ขอพระองค์โปรดช่วย จากนั้นก็เก็บ แอ็บเปิ้ลที่ถวายกลับบ้านด้วยความมั่นใจ

เหตุที่ไม่ได้กลับบ้านเสียครึ่งปี จึงใจสั่นผิดปกติ

ไม่รู้พ่อจะด่าว่าไหม หรือจะอย่างไร..

แต่ปรากฏว่า เมื่อพบหน้ากัน คำแรกที่พ่อพูดคือ

ได้ยินข่าว “อี้กวนเต้า” (อนุตตรธรรม) เขาพูดว่า บัดนี้พระองค์ “**กวนเซ่งตี้จวิน**” ดำรงพระอริยะฐานะเป็น “อวิ๋หวงต้าตี้” (ท้าวสักกะเทวราช) แล้ว...

ผู้น้อยชะงักงัน แล้วคิดว่า “พระองค์กวนเซ่งตี้จวินมีเครดิต เชื่อถือได้จริง ๆ”

ตอนนั้น ผู้น้อย แม้จะนำพาคน ศึกษาปฏิบัติธรรมอยู่แล้ว แต่ยังไม่รู้หลักธรรมดีนัก ยังแบ่งแยกว่าพระองค์ไหนใหญ่เล็กกว่ากัน

พอพ่อพูดจบ ผู้น้อยตื่นเต้นดีใจรีบฉวยโอกาสทันทีว่า “ใน
อาณาจักรธรรมอীগ้วนเต้า พระองค์เป็นเพียงจอมเทพวินัยรองค
หนึ่งเท่านั้น พ่อจะต้องมากราบพระที่สถานธรรมของเราแล้วละ”

พ่อฟังแล้วเห็นด้วย ตอบว่า

“ใช่ ถ้าจะกราบไหว้ก็ต้องกราบไหว้พระองค์ที่ใหญ่กว่า”

พ่อจึงไปรับธรรมะ พ่อบุญธรรมก็ไป ทำให้ผู้น้อยสำนึกพระ
คุณเป็นที่สุด

ธรรมะนี้ ใครมีพลังความมุ่งมั่นตั้งใจเท่าใด ทำได้เท่านั้น
เกรงแต่จะไม่มีปณิธานจริงใจ ถ้าปณิธานถึง จริงใจถึง แรงหนุน
จากเบื้องบนจะถึงด้วยทันที

ชมรมโภชนาธรรมหมื่นกราบ

อยู่กับชมรมโภชนาธรรมเรื่อยมาจนเรียนปีสาม จึงได้ทำ
หน้าที่ผู้รับผิดชอบชมรมฯ รับผิดชอบดำเนินกิจกรรมเหมือนอันจู่
ดูแลนำพาธรรมกิจ จนกระทั่งเรียนอยู่ปีสี่จากชมรมฯ หกคน
กลายเป็นห้าสิบคน นักศึกษาชาวธรรมกินข้าวดำเนินกรพระร่วม
กันมีอะลัทธิเต๋เต็ม

ใกล้เรียนจบแล้ว ชมรมฯ จะต้องมีน้องใหม่มารับหน้าที่ น้อง
ปีหนึ่งปีสองที่ส่งเสริมมาดีถูกเขาชิงตัวไปหมดที่เหลือคือยังใช้ไม่
ได้ แล้วเราจะเอาใครขึ้นมาแทน

คือนั่นใจคอห่อเหี่ยวขึ้นไปบนดำเนินกรพระ คุณเขาลงร้อง

เรียนต่อเบื้องบนว่า

“สถานธรรมนั้น ๆ อาวุโสท่านนั้น คนในชมรมโภชนาธรรม
นั้น มาตั้งเอน้องๆ ของทางนี้ไป ไม่บอกกล่าวทำให้เราเสียหาย
ไม่มีใครรับผิดชอบงาน...”

ร้องเรียนโทษโผยเสร็จ กลั้วเพียงคืนกว่าจึงออกจากตำหนัก
พระ

ทุกครั้งเมื่อมีเรื่องไม่สบายใจ พอราบพระระบายนความใน
ใจที่เบื่องพระแท่นแล้ว จิตสำนึกของตนก็จะเกิดกลับรู้สึกละอาย
ใจว่า

“ทำไมจะต้องรบกวนพระองค์ด้วยความคิดและคำพูดเหล่านี้นด้วย”
เสร็จแล้วก็ต้องคุกเข่าลงใหม่ กราบขอขมา

ก่อนหน้านี้เคยได้ยินนักธรรมข้างหน้าท่านเล่าปฏิบัติทางสูงส่ง
ของพระธรรมจาริณีว่า

ในครั้งกระนั้น นักธรรมผู้ใหญ่ถูกทางการจับขังไม่ให้แพร่
ธรรม ไม่ให้อาจารย์ถ่ายทอดวิธีธรรมได้ต่อไป

พระธรรมจาริณีทรงตั้งมหาปณิธานเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งข้อ ทันที
พร้อมกับกราบหนึ่งหมื่นกราบ...

วันรุ่งขึ้น ก็มีข่าวดีรายงานมาว่า ทางกรมปล่อยตัวทุกคน
ทั้งหมด เพราะไม่มีหลักฐานจะตั้งข้อหาได้

คิดถึงตรงนี้ ผู้น้อยจึงกราบหนึ่งหมื่นกราบเพื่อขอประทาน

ทางสว่างคลี่คลายปัญหาอย่างพระธรรมจาริณีบ้าง กราบเสร็จ
ยืนขึ้น จึงสำนึกได้ทันทีอีกว่า

“ชื่อหมู่พระธรรมจาริณีของเรา ฝ่าเพียรกราบครั้งละหนึ่ง
หมื่น หนึ่งหมื่น คลี่คลายปัญหาให้ผู้น้อยทั้งหลายได้ แต่พระองค์
ต้องได้รับความทุกข์เนื่องด้วยข้อเขา ข้อเท้าเกิดมีปัญหาจากการ
กราบมากมายอย่างนี้”

ผู้น้อยเพิ่งจะอายุยี่สิบกว่า หนึ่งหมื่นกราบตั้งแต่ตีหนึ่งถึง
หกโมงเช้า กราบเสร็จยืนขึ้นก้าวเท้าไม่ออก หลังแข็งยึดตัวไม่ได้
น้ำลาย น้ำตาประดังกันไหลต้องใช้คลานไปล้มฟุบพักพื้นอยู่ข้างๆ
พระตำหนัก สักพักพอหายเหนื่อยแล้ว จึงเข้าไปถวายรูปแล้ว จึง
กลับไปพักที่ชมรมโภชนาธรรม

ฉะนั้น จึงรู้ว่าหนึ่งหมื่นกรานั้น หากไม่มีพลังวิริยะจริงๆ
แล้ว จะไม่อาจกราบได้เลย

กลับไปถึงชมรมฯ พอตีเป็นเวลาหุงหาอาหาร พอตีมีโทร
ศัพท์เข้ามา เสียงจากสายสวัสดิ์แล้วถามว่า

“ที่นั่นเป็นสถานธรรมใช่ไหม” ผมเป็นนักศึกษาที่จินเหมิน
(คิมย) ปีนี้สอบเข้าได้ ได้ยินว่ามาพักอยู่ที่นี้ได้

ผู้น้อยรู้สึกตื่นใจ อะไรจะสัมฤทธิ์ผลเร็วถึงเพียงนี้(ภายหลัง
ต่อมาน้องใหม่จากจินเหมินก็เข้ามาอยู่ในชมรมฯ)

พอทานข้าวเสร็จ ก็ได้รับโทรศัพท์อีกสายหนึ่งจากเฉินเจียง

ชื่อว่า

“คุณพ่่น ผมเพิ่งนำพาคนได้หนึ่งครอบครัวที่ไท่เป่นี้ ลูกชาย
ของเขาปีนส่อบเข้ามหาวิทยาลัยได้ คุณจะส่งเสริมเขาไหมละ”

ผู้น้อยตอบว่า

“ขอหมายเลขโทรศัพท์ ผมจะโทรไปคุยกับเขาเดี๋ยวนี้อย”

รุ่นน้องคนนี๋ ยินดีจะเข้ามาอยู่ในชมรมฯ

นี่คือ โทรศัพท์สายที่สอง

ก่อนแปดนาฬิกา ยังไม่เข้าห้องเรียน ผู้น้อยมีรุ่นน้องคนหนึ่ง
คือ คุณหลิน โทรศัพท์เข้ามาบอกว่า

“วันนี้ ผมพบเห็นนักศึกษาใหม่ที่เพิ่งมาลงทะเบียนคนหนึ่ง
น่ารักมาก ดูแล้วเหมือน“เซียนกง”(พระกุมารน้อย) พี่รีบมาดูเร็วๆ

ผู้น้อยกับคุณหลินพากันไปพบน้องใหม่คนนั้น ซึ่งได้นัด
หมายกันไว้

สุดท้าย น้องใหม่ตกลงจะรับธรรมะ เข้ารับการอบรมประชุม
ธรรม เกิดศรัทธาปณิธานเต็มกำลัง

บัดนี้ น้องใหม่ทั้งสามล้วนเป็นเจี๋ยซือ

ผู้น้อยเช่อร์อ้อยเปอร์เซ่นต์ว่า ถ้าตอนนั้นไม่ได้เป็นเพราะขาด
ผู้สืบสานงาน ผู้น้อยก็คงไม่ได้ทุ่มเทใจกราบวอนต่อเบื้องบน

ครั้งนั้น เพียงหนึ่งหมื่นกราบเท่านั้น ไม่ทันถึงสองชั่วโมง ก็มี

ญาติธรรมน้องใหม่จะมาร่วมอยู่ในชมรมฯถึงสามคนทำให้ตำแหน่งนี้เกิดมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีก

ฉะนั้น เราปฏิบัติบำเพ็ญจะต้องเต็มกำลัง งานปรกโปรต เป็นสิทธิ์ขาดจากเบื่องบน เมื่อเรามีความขัดข้องหมองใจต่องานของเบื่องบน จึงกราบรายงานได้เต็มที่ วอนขอปัญญา ความกล้า ความสามารถได้

แบกปืนปฏิบัติธรรมทำหน้าที่พิธีกร

จบปีสี่จะต้องเป็นทหาร เป็นทหารจะต้องไปจากอาณาจักรธรรม อาลัยอาวรณ์

ผู้น้อยถวายผลไม้กราบทูลต่อเบื่องบนตีกว่า “พระอาจารย์ได้โปรด ศิษย์จะต้องไปจากอาณาจักรธรรมแล้ว อย่างน้อยถึงสองปี ศิษย์หวังว่าจะได้ไปประจำกองที่อยู่ใกล้สถานธรรม เพื่อให้ได้ปฏิบัติบำเพ็ญ”

ผลปรากฏว่า จากศูนย์ฝึกที่เมืองเจียวี้ ได้โยกย้ายไปเมืองเกาสยง สุดท้ายจับฉลากได้ไปอยู่หน่วยฝึกจินเหมิน (คิมอย)

ระหว่างฝึกทหาร ครึ่งปีแรกมีความทุกข์มาก ผู้ฝึกขอร้องให้เลิกกินเจ ถูกรบมว่ากล่าวอยู่บ่อยๆ ในหน่วยทหาร งานเบาที่สุดคือ หน่วยพลาธิการ เสมียน หน่วยเสนาธิการ...

ไม่น่าเชื่อ ผู้น้อยได้ทำหน้าที่ในหน่วยพลาธิการหน้าที่นี้มีเวลาเป็นของตัวเองมากน้อย จึงมักจะนอนคลุมโปงร้องไห้อยู่บ่อยๆ ได้คิดว่า

“เราตั้งใจว่าจะได้ปฏิบัติบำเพ็ญธรรมที่นี่แต่ตอนนี้แม้กิน
เจก็มีปัญหาเสียแล้ว ไม่รู้ว่าเบื่องบนได้ยืนไหม?”

ว่าไปก็แปลก ต่อมาเกิดการโยกย้ายเปลี่ยนผู้คุมหน่วย
ใหม่ ผู้บังคับบัญชาคนใหม่เป็นญาติธรรม เรียกให้ผู้น้อยเข้าไปหา
ถามว่า

“เธอกินเจหรือ?”

“ครับผม”

“เมื่อก่อนฉันก็เคยกินเจ เธอกินเจเพราะเหตุใด?”

“ผมเป็นผู้ปฏิบัติธรรมอีกัวนแต่้าขอรับ”

“ฉันก็เป็นญาติธรรมเหมือนกัน ฉันเป็นชาวอำเภอฝางตง...

กินเจไม่มีปัญหา จากนั้นไป เธอจะกินอะไรให้บอกพ่อครัวได้
เลย”

หัวหน้ายังกล่าวอีกว่า

“หมู่ฉันฉันฉันทานเจเยอะ เธอพุทธธรรมะได้ไหมล่ะ”

ผู้น้อยตอบว่า

ผมมีพระคัมภีร์ธรรมรัตนบัลลังก์สูตร (ลิวจู่ถันจิง) ติดตัว
อยู่เสมอขอรับ

หัวหน้าบอกว่า

“เธอเอามาพูดให้ฉันฟัง”

สุดท้าย หน้าที่ประจำหน่วยของผู้น้อยคือ บรรยายพระ
คัมภีร์ธรรมรัตนบัลลังก์สูตรให้หัวหน้าฟัง

จากนั้น ทุกครั้งเมื่อหัวหน้าดำ่ว่าผู้ใดบังคับบัญชาเสร็จแล้ว
ก็จะเรียกตัวผู้น้อยให้เข้าไปบรรยายพระคัมภีร์ธรรมรัตนบัลลังก์
สูตรให้ฟัง

ภายใต้สภาพแวดล้อมอย่างนั้น จะปฏิบัติงานธรรมก่อน
ข้างยาก แต่เบื้องต้นก็ยังโปรด เมื่อผู้น้อยรับหน้าที่พลาธิการ จะ
ต้องดูแลสุขภาพกายใจของนักเรียนทหารผู้น้อย จึงเรียนถามหัว
หน้าที่ว่า

“จะพาเพื่อนๆ ไปรับธรรมะได้ไหม”

หัวหน้าตอบว่า

“ได้ซิ ต้องใช้เวลานานเท่าไร บอกฉัน”

เท่านั้นเอง ทุกอย่างก็ผ่านตลอด แม้แต่จะขอใบลา ก็ไม่มี
ปัญหา

ทุกครั้งจะบอกว่า จะพาพี่น้องทหารไปอบรมพลานามัย
ที่แท้คือพาไปรับธรรมะ รับธรรมะเสร็จ ตอนบ่ายก็ให้เขาพักไป
ครึ่งวัน เวลาที่เหลือผู้น้อยก็ได้ปฏิบัติงานธรรมต่อไป

มีอยู่หลายครั้งที่เหตุการณ์ตึงเครียด ซ้อมรบอยู่บ่อยๆ ปีนั่น
จินแผ่นดินใหญ่ ซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามยังปืนใหญ่ข้ามทะเลมายังฝั่ง
ของเราอีก (จินเหมินคีมอยได้หัววันกับเซียเหมินของจินแผ่นดิน

ใหญ่มีป้อมปืนใหญ่ประจันหน้ากันอยู่)

ฉะนั้น เมื่อมีการซ้อมรบ ผู้น้อยก็จะนำเพื่อนร่วมหน่วยรวม
ชั้น หรือรวมกลุ่ม ฉวยโอกาสช่วงว่างสำหรับเราตอนนั้น รีบไป
รับธรรมะกัน

ผู้น้อยสะพายปืนเป็นพิธีกรเอก-โท พิธีการนอกจากนั้น
เตียนฉวนซือต้องจัดการเองเป็นเองทำเอง ทำเองทุกขั้นตอน
เพื่อนๆ ที่พาออกมาก็ต้องสะพายปืนคุกเข่าลงขอรับธรรมะ ฉะนั้น
เวลาพูดไตรรัตน์ ผู้ฟังที่นั่งอยู่ตรงข้างหน้าเราจึงดูแปลกไป เพราะ
ทุกคนสะพายปืนนั่งฟัง

ปฏิบัติการนี้รวดเร็วมาก ตั้งแต่เริ่มพิธีศักดิ์สิทธิ์จนถึงพูด
ไตรรัตน์จบใช้เวลาไม่นานมาก บางครั้งมีช่วงปลอดเพียงห้านาทีสิบ
นาที ทั้งๆ ที่สะพายปืนอยู่ ผู้น้อยก็รีบพาเพื่อนทหารไปขอให้
เตียนฉวนซือถ่ายทอดธรรมะให้

บางครั้ง เราอาจจะปักหลักปฏิบัติธรรมอยู่ ณ ที่แห่งหนึ่ง
แต่สภาพการณ์อย่างนั้น ธรรมกิจมักจะไม่เพียงพอ

ตรงกันข้าม หากมิใช่ปักหลักสบายๆ แต่จะต้องต่อสู้
ทำท่าย เหนื่อยยาก ถูกบีบคั้นให้อึดอั้น อดทนอยู่ในกลุ่มชน จึงจะ
เข้าใจกลุ่มชนได้ จึงอาจนำเอาต้นธรรมปลูกฝังลงท่ามกลางจิต
ใจของเขาทั้งหลายได้อย่างมั่นคง

กตกริ่งประตูบ้าน นำพาสาธุชน

ฝึกทวนตามหลักสูตรการศึกษาจบสิ้น ออกจากศูนย์ฝึกตรงกลับมาที่“สถานธรรมแม่” ที่ไทเปก่อนอื่นใด

ญาติธรรมที่ได้พบเห็นเป็นคนใหม่ๆ มากมาย จึงต้องเริ่มต้นศึกษากันใหม่ ผู้น้อยจึงตัดสินใจว่าจะต้องไปนำพาผู้ร่วมบำเพ็ญชุดใหม่ แต่จะรู้จักนักศึกษารุ่นใหม่ได้อย่างไร... ดังนั้นผู้น้อยจึงไปกตกริ่งประตูหอพัก ใช้วิธีสนทนาธรรมตามข้อสอบถาม

วันหนึ่ง รุ่นพี่เอาหนังสือที่พูดถึงปฏิบัติทาของเจ้าตำหนักพระที่ญี่ปุ่น คือ คุณม่อก่วงเลียง ให้ผู้น้อยอ่าน มันทำให้สะท้อนขวัญทีเดียวได้ความคิดว่า

“คนแปลกหน้ายังต้องการความรักจากเรา”

ดังนั้น ผู้น้อยจึงเริ่มปฏิบัติการ “กตกริ่งประตูบ้านนำพาสาธุชน” ด้วยข้อสอบถาม

หากเรานำพาใครที่ไม่เคยรู้จัก มารับธรรมะที่สถานธรรม อาจเสียหายต่อทางธรรมได้ อีกทั้งผิดพุทธระเบียนเพราะมีบัญญัติว่า ผู้รับธรรมะจะต้องเป็นสุจริตชน

แต่เมื่อขณะที่เราจะต้องเดินเข้าหากลุ่มชนจริงๆ นั้น คนไหนหรือที่ไม่ใช่ผู้มีวิชาความหลง

หากเขาเคยเป็นผู้ต้องขังมาก่อน ท่านจะนำพาเขาไหม

ใช้อย่างจำต้องนำพา ไม่ใช่ว่าเขาเคยต้องซังแล้วเราจะไม่นำพา
ความประพฤติดีของเขาจะต้องอาศัยเราค่อยๆ ช่วยเขาปลูกฝัง
ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนดีแล้ว เราจึงไปนำพาเขาดีอยู่แล้ว ยังต้อง
การให้เราไปส่งเสริมอีกหรือ เขาเป็นเซียนพุทธะ มีบุญปัจจัยอยู่
เองแล้ว

เดี๋ยวนี้นักมากมายไปนำพาคน พูดได้ว่า สร้างปัญหาให้
อาณาจักรธรรมสร้างปัญหาให้ญาติธรรมสร้างปัญหาให้การศึกษา
ธรรมของตนเอง คุณสมบัติของตนไม่เพียงพอ ยังพูดอีกว่าเป็นตัว
แทนอาณาจักรธรรมไปนำพาคน อย่างนี้อันตราย

ตอนนั้น ผู้น้อยไม่มีความเข้าใจระดับนี้ มีแต่ความคิดที่ว่า

“เราควรดำเนินหนทางปฏิบัติธรรมนี้อีก”

ดังนั้น จึงใช้ข้อสอบถามเป็นวิธีนำพา ทำการวางแผนงาน
แบ่งการเดินสายกับรุ่นน้อง จะต้องเดินสายทุกวันเยี่ยมเยียนคน
นั้นคนนี้ กลางคืนกลับมาก็กลั่นกรองคำถามเหล่านั้นอีก คนไหน
ที่จะไปเยี่ยมครั้งที่สองได้...

โดยเฉลี่ย ในจำนวนสิบสามคนที่ผู้น้อยไปเยี่ยมเยียน จะมี
หนึ่งคนที่ยินดีให้หมายเลขโทรศัพท์แก่เรายินดีให้เรากลับไปเยี่ยม
เขาอีกเป็นครั้งที่สอง

แต่ในจำนวนผู้ยินดีให้เราไปเยี่ยมครั้งที่สองนี้ หากคนจะมีผู้
ยินดีรับธรรมะเพียงหนึ่งคน

แต่เรามีคุณสมบัติอะไรที่จะพูดว่า เขาเป็นคนไม่ดี บุญไม่ถึง

เราไม่มีคุณสมบัติที่จะละทิ้งเวไนยฯ แม้แต่คนเดียวต่างหาก หากกล่าวโดยง่ายตายว่าละทิ้งไป เสร็จแล้วธรรมกิจแผ่ขยายไม่ได้ นั่นก็แน่นอนอยู่แล้ว

ท่มเทศวิตหาเงิน ไม่ร่วมงานธรรม

ในด้านการงานอาชีพ เริ่มแรกผู้น้อยทำอย่างไม่จริงจังนัก แต่ทางบ้านก็ชวนข้องใจ หวังว่าลูกจะส่งเงินไปให้สุดท้าย พอเย็น ค่ำขาดว่า

“ถ้าลูกไม่กลับมาเยี่ยมบ้าน เราก็คงจะไปหาลูก”

ผู้น้อยจึงคิดว่า จะต้องกลับไปก่อน แต่จะต้องกราบบอก พระอาจารย์เสียก่อนว่า

“พระอาจารย์โปรดวางใจได้ ศิษย์อยู่ในอาณาจักรธรรม หลายปีอย่างนี้ เชื่อกันว่าปณิธานจะไม่มีปัญหา ศิษย์กลับไปอยู่ ทางบ้าน จะพยายามร่วมปฏิบัติงานธรรมแน่นอน”

เพิ่งกลับไปใหม่ๆ ผู้น้อยพยายามติดต่อเตียนฉนวนซือ ไปงาน ของสถานธรรม ทุกอย่างเข้าร่วมปฏิบัติเองโดยไม่ต้องมีใครผลักดัน แต่ปัญหาเกิดขึ้น...

เมื่อครั้งอยู่ไทเป ผู้ร่วมงานธรรมคือนักศึกษามหาวิทยาลัย วิธีการทำงานคล่องตัวตามวัย

แต่บัดนี้มาอยู่เมืองชนบทจึงหว่า คนที่อายุน้อยที่สุดใน

สถานธรรมคือแก่กว่าผู้น้อยสองเท่า

แน่นอน การทำงานกับการกระทำย่อมต่างกัน แต่ผู้น้อยก็
อยากจะเข้าใจ

ภาวะนั้น ทำให้ผู้น้อยรู้สึกอึดอัดเหมือนถูกบีบคั้นจึงเกิด
การสอบตัวเองว่า

“เรามาที่นี่เข้ากับใครไม่ได้ คนที่นี่มีอคติต่อเราหรือเปล่า
หนอ?”

เริ่มแรกสัปดาห์ละสี่ห้าวันร่วมอยู่ในสถานธรรม ตอนหลัง
ค่อยๆ ลดน้อยลง เหลือวันพระหนึ่งคำ สิบห้าคำจึงจะกลับมา
สถานธรรม ต่อมาก็เหลือแค่มีงานประชุมผ้าอยู่ จึงจะกลับมา
ปรากฏตัวสักหน่อย ทักทายใครๆ แล้วก็กลับไป

ช่วงเวลานี้ ผู้น้อยไปทำงานหาเงิน คิดว่าให้พ่อยอมรับในตัว
ลูกเสียก่อน

แต่ผลสุดท้าย จากจิตใจเดิมที่ที่ยังมีจิตโพธิสัตว์อยู่บ้าง ชั่ว
พริบตากลับกลายเป็นจิตใจบุญคนไป ไม่ร่วมงานของอาณาจักร
ธรรม ห่างหายไปโดยสิ้นเชิง เตียนฉวนซือโทรศัพท์มาก็ไม่รับสาย

ประมาณเวลาสามเดือนเท่านั้น ผู้น้อยก็ประสบอุบัติเหตุ
เรื่องรถ

ชั่วพริบตาของความเป็นความตาย

หมื่นกั้วปีที่แปดสิบเจ็ด วันเกิดเหตุ

ปกติผู้น้อยชอบขี่มอเตอร์ไซด์ตามทางเล็กๆ ในชนบท
เพราะไม่มีไฟจราจรบังคับ

ขณะเลี้ยวไปตามทางขอบคูน้ำ มีทางลาดต่ำที่ค่อนข้างหัก
ชัน รถลื่นไหลลงมา หักเลี้ยวตามทางทันที...

เลี้ยวที่หนึ่ง เลี้ยวที่สอง พันโค้งตรงนั้น พลันได้พบว่า
“เสร็จแน่”

ประชันกับมอเตอร์ไซด์คันหนึ่ง ชายหนุ่มอายุสิบกว่าขับมา
อย่างแรง พอเห็นว่าเขาจะปะทะเข้ามาอย่างจัง

วูบแรกที่คิดได้คือ “ชน!!”

ผู้น้อยถูกชนตกลงไปในคูน้ำข้างทาง หดสติไป

ไม่กี่วินาทีต่อมา กลับรู้สึกตัวตื่นขึ้นได้พบว่าตัวเองยืนอยู่
ตรงที่เกิดเหตุตรงกลางทาง พร้อมกับได้เห็นชายหนุ่มคู่กรณีกำลัง
รีบหนีไปจากที่นั่น

ผู้น้อยคิดว่า

“ทำไมเขาจะต้องตื่นเต้นลุกลนอย่างนั้นด้วย”

มองดูรอยเบรครถที่ถนน อีกทั้งแลเห็นรถมอเตอร์ไซด์คัน
หนึ่งในคูน้ำ รถตะแคงทับใครอยู่คนหนึ่ง คนๆ นั้นท่อนตัวครึ่ง
บนแผ่อยู่ในน้ำ ผู้น้อยเห็นเขาน่าสงสารมากอยากจะลงไปช่วย

พอลงไปในคู เห็นทะเบียนรถ โอ! เหมือนของเราเลย มองดู
เจ้าของรถ เอ๊ะ! ผู้น้อยเองหรือนี่

เมื่อเห็นว่าตัวเองนอนอยู่ในน้ำ จึงเข้าใจได้ทันทีว่า “แท้จริง เราจะต้องจากโลกนี้ไปแล้วนั่นเอง”

ขณะนั้น ผู้น้อยคิดได้ทันทีว่า ยังมีงานอีกมากมายที่ยังไม่ได้ทำ เราจะยังไม่กลับไป (ไม่ยอมตาย)

ในอาณาจักรธรรมพุดกันว่า “ถ้าพยายามจะให้เรากลับไป ในเวลาสามวัน ถึงอย่างไรก็ไม่ปล่อยให้ล่วงเวลาสามห้า”

ขณะนั้นในใจผู้น้อยคิดว่า

“เราจะยังไม่กลับไปอย่างน้อยจะต้องนำพาญาติพี่น้องเพื่อน พ้องให้ได้รับธรรมะได้ส่งเสริมเขาแล้ว เราจึงจะยอมกลับไป”

ขณะที่ผู้น้อยคิดอย่างนั้นนั้น พลันก็มีพลังจากทอสงหนึ่ง ผลักดันครึ่งตัวของผู้น้อยที่แช่อยู่ในน้ำนั้น ยังรู้สึกได้ว่าพลังจิตญาณของตนเองถูกประจุส่งเข้าไป ในจุดที่พระวิสุทธิอาจารย์ได้โปรดจุดเบิกให้

พอเข้าไปได้แล้ว ก็ใช้กำลังดำริคิด พยายามย่นตัวขึ้นขึ้นมา แต่พอลืมหัดพลันเห็นแสงสว่างก็กลับหันมามืดสลบไปอีก

สลบครั้งนี้ไม่รู้อีกแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

จุงรถยับเอนเดินสองกิโลเมตร

จากจุดเกิดเหตุออกไปทางถนนใหญ่ระยะทางสองกิโลเมตร เป็นบ้านอาของผู้น้อย

วันนั้น อา กำลังจะออกจากบ้าน ก็แลเห็นชายคนหนึ่งเนื้อ

ตัวมอมแมม เลือดอาบ จนดูไม่ออกว่าเป็นใครคิดว่าคงจะเป็นเด็ก
เกรวียวทักตัวเองจนเลือดท่วมตัว เขาขี่มอเตอร์ไซด์ตรงเข้ามาจอด
ที่หน้าบ้าน อาตกใจรีบแจ้งตำรวจ

อาสะไ้ได้ยินเสียงอาร์องเอะอะ รีบวิ่งมาดู

อาสะไ้ว่า “นี่มันลูกของ....นี่นา”

บ้านของผู้น้อยอยู่เลยจากบ้านอาเข้าไปในซอย อาสะไ้จึง
รีบส่งผู้น้อยไปโรงพยาบาล

ขณะนั้น ความรู้สึกของผู้น้อยเหมือนถูกใครแบกพาตไ้บน
บ่า แล้วพลันก็มีเสียงบอกว่า “ถึงแล้ว ถึงแล้ว”

ผู้น้อยลืมตา ดู เห็นอาเดินออกมาจากบ้าน เท่านั้นก็สลบไป
อีก

มอเตอร์ไซด์ของผู้น้อย เติมที่ตกลงไปอยู่ในคูน้ำพอส่งตัว
ไปโรงพยาบาลแล้ว หมอได้พบว่าจุดปะทะอย่างแรงในร่างกาย
คือ คอด้านหน้า จึงเกรงว่าจะเสียชีวิตก่อนที่จะลงมือช่วยชีวิต จึง
แจ้งความบันทึกไว้

ตำรวจพากันมา และตามไปดูหลักฐานที่บ้านอาตลอดทาง
มองหารอยน้ำมันรถ และรอยเลือดจนถึงจุดเกิดเหตุ

เจ้าหน้าที่ตำรวจ สรุปว่า

“ผู้บาดเจ็บชั้รเร็วชนเสาไฟฟ้าเอง ไม่มีอะไร” ส่งโรงพยาบาล
ช่วยเหลือเร่งด่วนแล้ว ไม่มีปัญหาอะไร

คนทางบ้านผู้น้อยแย้งว่า

“ถ้าชนเสาไฟฟ้าเอง ทำไมจึงมีรอยเบรคสองรอยในคุน้ำ มี
เศษแตกของมอเตอร์ไซค์มากมายเช่นนี้”

เจ้าหน้าที่ยอมพิจารณาใหม่ว่า เป็นอุบัติเหตุรถชนกัน จึง
ต้องติดตามหาผู้กระทำผิด

ปัญหาตามมาอีกว่า มอเตอร์ไซค์ขึ้นจากคุน้ำได้อย่างไร อีก
ทั้งบรรทุกผู้บาดเจ็บไปถึงที่บ้านอาได้อย่างไร เป็นพระมหากษัตริย์
ธิคุณเปื่องบน พระคุณพระบรรพจารย์โดยแท้ จนบัดนี้ ผู้น้อยเอง
ก็ยังหาคำตอบไม่ได้ว่าเป็นไปได้อย่างไร

ระหว่างอยู่โรงพยาบาล พ่อของผู้น้อยคิดว่ามอเตอร์ไซค์
ยังใช้ขี่มาบ้านอาได้ แสดงว่ามันยังไม่เสียเปลี่ยนส่วนประกอบ
ภายนอกใหม่ก็คงใช้ได้เหมือนเดิม แต่ปรากฏว่าสตาร์ทไม่ติดลอง
จูง ดุขยับไม่ได้ เพราะล้อเบี้ยวขัดอยู่กับบังโคลน เคลื่อนตัวไม่ได้
เลย

ในเมื่อล่อรถขัดตายอยู่อย่างนี้แล้ว วันนั้นทำไมจึงขี่มาได้
อีกสองกิโลเมตร ฉะนั้น ถ้าหากไม่ใช่ “**เทียนเฮินซือเต๋อ**” แล้วยัง
จะมีข้าพเจ้าผู้น้อยอยู่จนถึงทุกวันนี้หรือ

เราปฏิบัติบำเพ็ญธรรมกัน ไม่มีขโมยขโมยขโมยขโมยขโมยขโมย
ใต้พระมหากษัตริย์ธิคุณเปื่องบน บารมีคุณพระบรรพจารย์
ไม่เพียง พระบุญญาธิการปรากฏสำแดงคุณให้เห็นว่าช่วยเรา
จึงเรียกว่าพระมหากษัตริย์ธิคุณเปื่องบนบารมีคุณพระบรรพจารย์

แม้ไม่ได้เห็นพระบุญญาธิการปรากฏสำแดงคุณช่วยเรา ก็เรียกว่า
พระมหากษัตริย์คุณเบื่องบน บารมีคุณพระบรรพจารย์เช่นกัน

เรามาในอาณาจักรธรรม ทุ่มเทศวิตทำงานธรรมะทุกวัน
ถึงเที่ยงคืนจึงกลับบ้าน ขณะขับรถกลับบ้านสัปหงก หลับในเป็น
ประจำแต่ไม่เกิดอุบัติเหตุ

อย่างนี้ไม่ใช่ “เทียนเอนชื้อเต๋อ” หรือ

ครั้งหนึ่ง ผู้น้อยจากโจงจะไปจิงฮว่า วันนั้นบรรยายธรรม
ไปสองรอบแล้ว ตอนค่ำจะต้องบรรยายที่จิงฮว่าอีกหนึ่งรอบ
ปรากฏว่าขับรถทั้งๆ ที่หลับไปไม่รู้สีกตัว มารู้สึกตัวตื่นอีกที
เกือบหนึ่งทุ่ม รถได้มาจากจอดอยู่ข้างทาง ไฟรถยังเปิดอยู่ ผู้น้อยเอง
ยังแปลกใจว่า เรามาถึงที่นี่ได้อย่างไร ไม่รู้เลย

เรามาอยู่ในอาณาจักรธรรมหลายปีมานี้ ราบรื่นปลอดภัย...

ไม่ใช่ “เทียนเอนชื้อเต๋อ” แล้วจะเป็นอะไรได้

ฉะนั้น จึงไม่ใช่เกิดเหตุแล้วผ่านพ้นได้ จึงจะเรียกว่า
“เทียนเอนชื้อเต๋อ”

ภายหลัง เมื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ประทับทิพยญาณ ผู้น้อยจงใจไป
กราบพุลลาม

พระองค์ตอบเพียงว่า

“เจ้าเอ๋ย! เป็นหนี้บุญคุณไว้มากมานานัก”

วิธีการในโรงพยาบาล

ภายหลังที่ส่งเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาล แพทย์กำลังจะให้เลือด เจาะเส้นเลือดที่ข้อมือยังไม่ทันเดินเลือด เส้นตรงนั้นมันต่อต้าน ปูดเป็นลูกโป่งขึ้นมาทันที เดินเลือดไม่ได้ อีกทั้งขณะนั้นเล็บดำแล้ว ตัวเย็นเฉียบแข็งทื่อเพราะเลือดในตัวหยุดไหลเวียน

พยาบาลถามแพทย์ว่า

“ที่ท้ายทอยมีเส้นเลือดใหญ่เส้นหนึ่ง ปูดออกมาจะฉีดเข้าเส้นเลือดนี้ตรงสู่หัวใจได้ไหม”

“ได้จัดการตามนั้น”

น่าจะเป็นเวลาอีสิบสามนาฬิกา จึงรู้สึกตัวชัดเจนหลายครั้ง เกิดจากแพทย์ช่วยให้พื้นภาวะถูกเฉិន เพราะผู้น้อยสลบอยู่จึงไม่ได้ให้ยาสลบไม่ได้ฉีดยาชา คว้านแผลกันสดๆ

ที่รู้สึกตัวนั้นก็ด้วยความเจ็บปวด เป็นขณะที่ทำแผลไปได้ครึ่งหนึ่ง มองเห็นแพทย์ถือคีมหนีบห้ามเลือดจะหนีบหลอดเลือดพอดี พอแพทย์เห็นผู้น้อยลืมตาโต ก็หยุดมือ บอกว่า

“คุณพ่่น หายใจลึกๆ ชี” แล้วคีมหนีบห้ามเลือดก็ทำงานต่อไปในคอหอยของผู้น้อย

บอกได้ว่ามันเจ็บจนทนไม่ไหว สืบไปอีกเหงื่อภาพแตกพลั๊ก

ชักกระตุกแล้วฟื้นใหม่ ความรู้สึกเหมือนกำลังถูกเชือดเนื้อ ถูกตัด
หลุดเลือดเกือบเที่ยงคืน จึงจัดการกับแผลใหญ่เสร็จไปหนึ่งชั้น
ตอน

แพทย์บอกกับคนทางบ้านและผู้เกี่ยวข้องว่า

“คุณฟื้นเคราะห์ร้ายแต่ยังโชคดี” จุดปะทะข้างหน้า ด้าน
ขวา ปากแผลลึกเข้าไปประมาณสิบกว่าเซนต์ ไกลกระดูกสันหลัง
อย่างนี้เท่ากับถูกตัดคอไปแล้ว

อาหุณยของผู้เกี่ยวข้องยืนอยู่ข้างๆ ไม่กล้าดู เพราะถ้าเปิดหนัง
ตรงคอ ก็จะได้เห็นกระดูกสันหลังสีขาว เนื้อสีแดงปากแผลใหญ่พอ
ที่กำปั้นจะซุกลงไปได้

แพทย์บอกว่า

“คุณโชคดีที่หลอดลมไม่ขาด หลอดเลือดแดงที่คอไม่ขาด
แต่หลอดเลือดดำที่คอขาดไปหากหลอดเลือดแดงขาด ส่งโรง
พยาบาลไม่ถึงสามสิบนาที เสียเลือดเกินกว่า ๔,๐๐๐ ซี.ซี. จะช่วย
ยากหากหลอดลมขาด หัวแช่อยู่ในน้ำ หายใจไม่ออกประมาณ
สามสิบนาทีก็จะเสียชีวิต ช่วยได้ยากหลอดเลือดดำขาด กระแส
เลือดจากหลอดเลือดดำส่งมาถึงสมองแล้วไหลออกไป เลือดดำ
ที่ไหลเข้าสมองจะยิ่งน้อยลง นี่เป็นระบบป้องกันตัวอัตโนมัติของ
ร่างกายเอง

ก่อนจะถึงโรงพยาบาล คุณเสียเลือดไปแล้วประมาณ
๔,๐๐๐ ซี.ซี. หากเกินกว่านี้จะสลบไม่ตื่น โชคดีแท้ๆ ถ้าไม่ใช่สิ่ง

ศักดิ์สิทธิ์ คัมภีร์รักษา ก็คือบรรพบุรุษคัมภีร์รักษา” แพทย์ว่า
อย่างนี้

ผู้น้อยคิดว่าเป็นเพราะ “เทียนฮินซือเต๋อ” แน่หนอ เพราะ
ผู้น้อยเชื่อว่า บรรพบุรุษของเราคงไม่มีความสามารถขนาดนี้เป็น
แน่

แพทย์บอกอีกว่า

“หมอจะช่วยจัดการเรื่องแผลนี้ให้ แต่จะต้องรอดูผลอีกสาม
ถึงสี่วันแล้วจึงจะผ่าตัดได้ เพราะแผลสกปรกมาก ตกลงไปในคุน้ำ
ดินทรายเข้ามาหมด สามถึงสี่วันแล้วจึงจะผ่าตัดได้ ถ้าคุณอยาก
จะผ่าตัดทันที จะย้ายโรงพยาบาลก็ได้ ”

ดังนั้น คีนั่นจึงย้ายไปที่โรงพยาบาลซีววน ที่เมืองจิงฮว่า
ก่อนหน้านี้ ผู้น้อยตื่นแล้ว แพทย์เข้ามาถึงจึงทักทายว่า

“คุณพ่่น แผลของคุณสวยจัง”

ทำไมจึงพูดอย่างนี้ เพราะเขาเป็นศัลยแพทย์ ถ้าบอกว่า
แผลน่าเกลียดจึงคือลืกแต่ไม่กว้าง แผลกว้างจัดการง่ายกว่า จึงว่า
สวย

แพทย์บอกอีกว่า

“คีนนี้ดีกแล้ว พักผ่อนให้ดี พรุ่งนี้จึงจะจัดการให้คีนนี้ตรวจ
ดูก่อน”

ตรวจดูก็คือ เอ็กซเรย์ตรวจสมอง ตรวจเลือด... ขณะ

เอ็กซ์เรย์ พยาบาลช่วยกันประคองมือเท้าร่างกายทุกส่วนไว้ แต่ลิ้มประคองส่วนหัว ฉะนั้น พอจับนั่งหัวก็หักพับ ห้อยลงไปข้าง หลังเหมือนคนหัวขาด พยาบาลตกใจ รีบประคองหัวขึ้นมา จึง หายใจได้

คืนนั้น ทำการตรวจสภาพร่างกาย ผู้ป่วยไม่ได้หลับเลยทั้ง คืนกลัวแพทตาย

วันรุ่งขึ้น จะทำการผ่าตัดแต่เช้า แพทย์ฝึกหัดสวมกางเกง ยีนส์คนหนึ่งเข้ามาหา บอกว่า

“คุณพี่ แพทย์เจ้าของไข้ของคุณเป็นแพทย์รับเชิญประจำโรงพยาบาลชีวฉนวนนี้ มาจากโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยแพทย ศาสตร์ที่ไทเป

ทางโรงพยาบาลของเรา ถ้าเป็นแพทย์รับเชิญจะหยุดวัน เสาร์-อาทิตย์ วันนี้พอดีเป็นวันเสาร์ แพทย์เจ้าของไข้ของคุณพัก การผ่าตัดจะต้องให้แพทย์เจ้าของไข้เซ็นอนุญาต วันนี้เราจึงจะ ผ่าตัดให้คุณไม่ได้ ท่านสั่งไว้ว่าให้ทำความสะอาดบาดแผล ซึ่งเราจะ ช่วยทำให้”

ขณะที่แพทย์เปิดปากแผล มันเจ็บมากจนสะดุ้งสุดตัว ทะลึ่งตัวขึ้นนั่งโดยอัตโนมัติ แต่ไม่มีกำลังประคองตัวได้ จึง หายใจหลังล้มลงไปอีก คราวนี้เลือดทะลักไหลท่วมตัว แพทย์ ฝึกหัดรีบกดกริ่งฉุกเฉิน แพทย์พยาบาลกรุ๊ปก็นเข้ามาหาถึงหกคน รีบให้เครื่องช่วยหายใจ ให้เลือดอีกทันที

ผู้น้อยเจ็บปวดทุกข์ทรมานมาก เมื่อเครื่องช่วยหัวใจทำงาน
ปกติก็เริ่มรับออกซิเจนฉุกเฉิน...

แพทย์ฝึกหัดคนนั้นตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เขาเพียงแค่เปิด
ผ้าปิดแผลเท่านั้น ทำไมจึงหวัชขาด (คงไม่ได้อ่านประวัติผู้ป่วยมา
ก่อน) เห็นนอนอยู่บนเตียงดีๆ ไม่รู้ว่าเปิดผ้าปิดแผลจะรุนแรง
ถึงเพียงนี้ เขาหน้าตื่นยั้งงส่วนคนอื่นๆ รีบช่วยเหตุฉุกเฉินเฉพาะ
หน้ากันซุลมุน

แท้จริงแล้ว ผู้น้อยเองยิ่งทรมาน เพราะทั้งเครื่องช่วยหายใจ
เครื่องให้เลือด แรงอัดของมันทำให้กล้ามเนื้อกระดูกได้ แต่มโน
วิญญานยังชัดเจน รู้ว่าแพทย์เข้าใจปัญหาผิด

สักครู่ เมื่อเห็นว่าการเต้นของหัวใจเป็นปกติ จึงได้ถอดสาย
ออกแล้วแพทย์ก็เริ่มทำแผล

ผู้น้อยได้เห็นว่า การทำแผลครั้งนั้น ทั้งน้ำที่ชำระกับเลือด
ปนกันออกมา มันมีจำนวนมากถึงสองถังใหญ่ (อย่างน้อย ๘,๐๐๐
ซี.ซี.) เท่ากับเปลี่ยนเลือดเก่าทั้งตัวไปจนหมดอย่างน้อย ๔,๐๐๐
ซี.ซี.

ทำแผลเสร็จแล้ว แพทย์ผู้นั้นบอกว่า

“หมอเกรงว่าปากแผลจะติดกัน” (จะต้องผ่าตัดในโพรงอีก)
จึงต้องเอาสำลีถ่างปากแผลไว้

ผู้น้อยเห็นแพทย์ใช้สำลีมากมาย อัดลงไปในคอของผู้น้อย

กว่าจะประจุให้เต็มปากแผล แพทย์ปิดปากแผลเสร็จก็กลับออกไป

แพทย์ไปแล้ว ผู้ป่วยตัวแข็งทื่อไปหมดพยาบาลเข้า มาเปลี่ยนเสื้อผ้า ผ้าห่ม ผ้าปูที่นอนให้ใหม่ ซึ่งบนเตียงเหนียวโซกไปด้วยเลือด

วิถีแห่งเปรตในโรงพยาบาล

ผู้ป่วยคิดว่า “ทำไมจึงไม่ให้ยาสลบ” มารู้ว่าเพราะแพทย์เจ้าของไข้ไม่ได้เซ็นชื่ออนุญาต ให้ยาสลบไม่ได้ แพทย์เจ้าของไข้ก็อยู่ระหว่างวันพักสุดสัปดาห์ เป็นเหตุให้ผู้ป่วยต้องได้รับทุกข์ทรมานเป็นๆ อย่างนี้ต่อไป

แพทย์ฝึกหัดกลับออกไปแล้วสัปดาห์ ประมาณแปดเก้าโมงเช้า พยาบาลเข้ามาบอกว่า “คุณพ่อน กิณยานะ” ว่าแล้วก็เอายาเม็ดปฏิชีวนะเยอะเยอะให้ผู้ป่วยกินจะได้ไม่ติดเชื้อ ผู้ป่วยคิดว่าถ้ากลืนได้ก็จะกลืน คิดไม่ถึงว่า พอยาเม็ดลงไปแค่ตันๆ หลอดอาหารเท่านั้น ก็ระคายคอตต้องขยั่นอาเจียนออกมา

พยาบาลเห็นอย่างนี้ จึงพูดว่า

“ฉันลืมนิด คุณบิดเจ็บในคอ”

พยาบาลเพิ่งเปลี่ยนเข้าเวรเช้า ไม่รู้ว่าผู้ป่วย บาดเจ็บสาหัสภายในลำคอ (ไม่ทันได้อ่านประวัติผู้ป่วยอีกเหมือนกัน)

เหตุการณ์อย่างนี้ เราจะต้องเชื่อเลยว่า คนเรามีภาวะของ

ดวงชะตา พอดวงตก ทุกอย่างที่ไม่ดีมันจะประดังกันเข้ามา แม้แต่
พยาบาลก็ต้องมาผสมโรงซ้ำเติมกับเขาด้วย

ภายหลัง พยาบาลได้เอายาเม็ดไปช่วยบดให้เป็นผงคิดว่า
ละลายน้ำกลืนคงได้แต่พอกกลืนลงกระเพาะเท่านั้น ก็ไอออกมาอีก

หลอดอาหารได้รับบาดเจ็บ อะไรผ่านคอก็จะระคาย และไอ
ต่อต้าน

พยาบาลชักไม่พอใจ คิดว่าไอหนุ่มคนนี่เรื่องมากไม่ยอม
กินยา ผู้น้อยไม่ใช่จะไม่กิน แต่มันกินไม่ลงจริงๆ พยาบาลจึงว่า
เอะละ ถ้าอย่างนั้นจะซุบซำลีซั้วไว้ที่ปาก ให้มันซึมซาบลงไป

ยาปฏิชีวนะซึมซาบทางผิวหนังได้ จึงต้องใช้วิธีนี้

วันเสาร์-อาทิตย์ใช้วิธีซึมซาบจนปากบวมเป่ง ร้อนในมาก
ปากแตก ก็ยังต้องทำต่อไปจนปากเปื่อย นี่คือการเปลี่ยนยาครั้ง
แรก

ประมาณเที่ยง แพทย์ฝึกหัดมาอีก ครั้งแรกที่ทำแผล ได้อัด
สำลีเข้าไปมาก ครั้งนี้คงจะมาเอาสำลีออก แพทย์ฝึกหัดเปิดผ้าปิด
แผล ผู้น้อยเกร็งมือจับลูกกรงเตียงไว้แน่นจนมือสั่น พอเปิด
ผ้าปิดแผลแล้ว เขาก็เริ่มค่อยๆ คีบเอาก้อนสำลีออกมา

สำลีก้อนบน ๆ คีบออกมาแล้ว ก้อนล่าง ๆ ล้วนชุ่มเลือด
คนคีบก็ไม่ว่าว่าคีบออกมาหมดแล้วหรือยัง (ต้องนับจำนวนตอน
อัดใส่และนับจำนวนเมื่อคีบออก ฝีซำด้ามพลอยลืมนับเสียอีก)

เขาลองคีบลิกลงไปอีก พร้อมกับมองดูสีหน้าอาการของผู้ป่วย
ถ้าหากมีอาการเจ็บ แสดงว่าคีมคีบถูกเส้นประสาท ถ้าเจ็บก็
ถอนคีมออก

เหล่านี้ ล้วนเป็นปัญหาที่เป็นไปตามเหตุการณ์ของเคราะห์
กรรม

ขณะคีบ ข้างในรู้สึกเย็นๆ เหมือนกินไอศกรีม (คีมโลหะ
กระทบเส้นประสาท) พอดึงคีมออกมาก็เจ็บ เพราะดึงถูกเส้น
ประสาทเข้า ถ้าไม่เจ็บ แสดงว่าดึงเอาเนื้อที่ไม่มีเส้นประสาทเข้า
เนื้อทั้งชิ้นถูกคีบออกมาล้างแล้วใส่เข้าไปใหม่ บางทีคีบเอาเส้น
เลือดเข้า ถ้าคีบเส้นเลือดก็ไม่เจ็บ

ตอนนี้ผู้ป่วยจึงได้รู้จักความหมายของคำว่า “ชักเอ็นถลอก
หนัง” มันเป็นอย่างไรร

เมื่อก่อนเรากินเลือดเนื้อเขา ไม่รู้สึกอะไร แต่พอถูกเขาคีบ
เอาอย่างนี้จึงสำนึกเสียใจ ที่แล้วมาทำไมเราจึงใจดำอำมหิตอย่าง
นี้หนอ ตอนนี้รู้สึกแล้ว เห็นเส้นเลือดของตนเองถูกเขาดึงออกมา
เลือดยังไหลปรี่ เหมือนที่เราเคยฆ่าไก่ ก็เป็นอย่างเดียวกันนี้ไม่ใช่
หรือ

ทำไมเมื่อก่อนเราจึงไม่รู้สึกเจ็บ เพราะไม่มีจิตเยื่อใยในสาย
สัมพันธ์เดียวกัน จนกว่าตนเองจะต้องนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วยจึงจะ
ได้รู้ในโรงพยาบาลเราจะมองดูได้ เพราะอุปกรณ์การแพทย์พัฒนา
ยิ่งขึ้นอันที่จริงจะตายได้โดยเร็วอยู่แล้วแต่ตอนนี้ชะลอการตายได้

ให้ต้องยึดการรับทุกข์ทรมานอยู่กับโรงพยาบาล

แม้คุณจะมีवासนามหาศาล แต่แรงกรรมก็มหาศาลเช่นกัน

คนแต่ก่อนเป็นมะเร็ง จบสิ้นปณิธานทั้งกายสังขารใช้กรรมไป แต่ปัจจุบันจบสิ้นปณิธานได้ไหม ไม่ได้การแพทย์ที่โรงพยาบาล ก้าวหน้าขึ้นทุกที เคมีบำบัดลากสังขารยึดเวลาพร้อมกับรับทุกข์ทรมานต่อไป

จะดูนรก ไปดูได้เลยที่โรงพยาบาล ผ่าท้อง ควักหัวใจ มีหมดทุกอย่าง ไม่ใช่नรกแล้วจะเป็นอะไร

ในนรก (โรงพยาบาล) ก็มีพระโพธิสัตว์เหมือนกันก็แพทย์และญาติๆ ของเราไงละ

ตั้งแต่วันเสาร์จนถึงวันจันทร์ คิดว่าจะได้ผ่าตัดแล้วแต่ยังคงเป็นแพทย์ฝึกหัดมาเยี่ยมไข้ เขาขอโทษแล้วขอโทษอีกว่า

“แพทย์เจ้าของไข้จะต้องเดินทางมาจากไทเป วันนี้วันที่ ๒๘ กันยายนเป็นวันครู ท่านเป็นอาจารย์แพทย์ของมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ไทเป ฉะนั้น จึงเป็นวันหยุดของท่านอีกวันหนึ่ง เราจึงได้แต่ชำระแผลให้ไปก่อน”

จนถึงวันที่สาม ขวัญกำลังใจของผู้น้อยมันแย่งชิงขีดสุดแล้ว จนถึงกับว่าวุ่นคิดเลอะเทอะไป บางครั้งโรงพยาบาลมีรถเข็นเครื่องมือ เช่น กรรไกร คีมขูดยา ชำระแผลต่างๆ เวลาเข็นแล่นไปได้เร็วมาก มีเสียงโลหะกระทบกัน พอผู้น้อยได้ยินเสียงนี้

ก็ต้องคิดว่า“มาอีกแล้ว จะต้องเจ็บตัวอีกแล้ว” บางครั้งกลัว
ล่วงหน้าจนหมดสติไปก่อน

ฉะนั้น จึงบอกว่า ความเจ็บไม่น่ากลัว ที่น่ากลัวคือ ความรู้
สึกว่า “มันน่ากลัว” ปัญหามันไม่ได้อยู่ที่ “เจ็บ” แต่มันอยู่ที่
“กลัว” เพราะความ “กลัว” ทำให้หวาดหวั่นพรั่นพรึง

ฉะนั้น รู้ไหมว่าแรงกรรมอะไรน่ากลัวที่สุด

แรงกรรมที่ทำให้เคืองกว้างไกลละ

ขณะวิฤตไม่มีอะไรช่วยได้

ขณะเคืองกว้าง ต้องการสิ่งนั้น ไม่พานพบได้

นี่ก็คือ แรงกรรม

ความแยบยลจากการกำหนดจิต ณ ญาณทวาร

ตอนนั้น ผู้น้อยเหมือนคนประสาทเสีย เห็นแพทย์เดิน
ผ่านก็ต้องร้องโอยเสียงดัง เห็นพยาบาลเดินผ่านก็ตกใจเป็นลม
หวาดผวาจนขีดสุด จนกระทั่งถึงเที่ยงวันนั้น ท้องเกิดหิว อยากิน
แต่ก็กินไม่ได้ ขณะนั้น จึงทำให้อุกคิดได้ว่า “ฉันทกินเจ”

นึกถึงกินเจแล้วนึกต่อไปได้ว่า “กินเจเพราะอะไร”

นึกได้ว่า “เพราะเป็นผู้บำเพ็ญธรรม”

ไม่เพียงนึกได้ว่าตนเป็นผู้บำเพ็ญธรรม ยังนึกได้ว่าตนเป็นผู้
บำเพ็ญธรรมที่ได้รับบวรศีลธรรมแล้ว คิดต่อไปอีกว่าในเมื่อได้รับ

วิธีธรรมแล้ว เราทำตัวอย่างนี้ ใช้หรือไม่ว่าเหลวเปว ไม่มีพลัง
ของธรรมะในใจเลย ถ้าหากแพทย์รู้ว่าเราเป็นศิษย์ผู้ศรัทธาต่อ
อীগ้วนเต้า มันจะทำให้ชื่อเสียงของอาณาจักรธรรมเสียหายไหม
เขาจะว่าเอาได้ว่า “ดูซิเป็นศิษย์ของอীগ้วนเต้า แต่ก็ยังร้องโอด
โอยอย่างนี้เลย”

คิดดังนี้แล้ว เกิดสงสัยว่าตนเองเป็นผู้ทำลายชื่อเสียงเกียรติ
คุณของอาณาจักรธรรมใช้ไหม จึงเริ่มต้นตระหนกใจ

คิดต่อไปอีกว่า “ในเมื่อเราเป็นผู้บำเพ็ญธรรม ผู้บำเพ็ญควร
จะต้องยังบำเพ็ญอยู่เย็นเป็นสุข ยิ่งมั่นคงแต่ไหนเราจึงต้องได้
รับความทุกข์ทรมานอย่างนี้”

ความทุกข์ทรมานนั้นหนักหนาสาหัสมาก อยากมีชีวิตอยู่
แต่ไม่รู้จะอยู่ได้อย่างไร อยากตายก็ตายไม่ได้อีกทั้งความทุกข์
ทั้งหมด ล้วนเกิดจากน้ำมือของผู้อื่นทำแก่เราทรมานเราไม่ใช่
เราทรมานตนเอง ถ้าหากจะว่าทรมานตนเอง สมควรได้รับโทษ
อันนี้สร้างกรรมมาเอง ต้องรับไว้เองแต่ผู้น้อยไม่รู้เลยว่า ตนเองได้
ทำผิดอะไรไว้ จึงต้องได้รับทุกขเวทนาสาหัสสากรรจ์อย่างนี้

คิดดังนี้แล้ว ก็อธิษฐานเจี๊ยบๆ อยู่ในใจว่าถ้าแม่นข้าพ
เจ้าเป็นหนี้พวกท่านไว้ หลายปีที่ผ่านมาในอาณาจักรธรรม
หากมีกุศลผลบุญใด ขออุทิศให้พวกท่านทั้งหมด ขอพวกท่านจง
ปล่อยข้าพเจ้าไปสักคนหนึ่ง เกิด

จากนั้นมาก็คิดได้อีกเรื่องหนึ่งว่า “เราไม่ใช่เป็นเพียงศิษย์

ธรรมกาลยุคขาว เรายังได้รับไตรรัตน์ เป็นสิ่งพิเศษสุดสำหรับศิษย์
ธรรมกาลยุคขาวอีกด้วย ”

คิดอีกว่า “เดี๋ยวเราจะใช้ไตรรัตน์”

สุดท้าย ตอนเที่ยงแพทย์ฝึกหัดมาอีก ผู้น้อยคิดจะใช้ไตร
รัตน์อยู่ตลอดเวลา แต่เป็นเพราะถูกมัดมือไว้ ไม่อาจอุ้มลัญจกรได้
จึงได้แต่คิดว่า กำหนดจิต ณ จุดญาณทวาร

หมอรู้ว่าผู้น้อยหวาดกลัวมาก เพราะทุกครั้งเมื่อหมอเดินมา
ผู้น้อยจะร้องเสียงหลง ฉะนั้น จึงยืนคอยอยู่ข้างๆ คอยจนอารมณ์
ของผู้น้อยค่อยผ่อนคลายแล้ว จึงค่อยเดินเข้ามาหา มิฉะนั้น
พอตกใจเกร็งตัว เลือดก็จะไหลปรี่

สักครู่ เมื่อเห็นว่าผู้น้อยไม่ขยับ จึงเริ่มลงมือผู้น้อยมองดู
แววตาของหมอ พอจะรู้ความนัยว่ายังไม่รีบเตรียมใจ หมอจะลง
มือแล้วนะ

เขาเริ่มลงมือใช้คีมล้วงลงไป คีบออกมา ผู้น้อยก็กำหนดจิต
ณ จุดญาณทวาร

ท่านทั้งหลายลองทาดูซิว่า ขณะที่เขาลงมือคิบนั้นผู้น้อย
กำหนดจิต ณ จุดญาณทวารแล้วยังจะรู้สึกเจ็บไหม

ใครที่บอกว่าไม่เจ็บ อีกประเดี๋ยวจบการบรรยายแล้วให้เขา
กำหนดดูบ้าง ทุกคนช่วยกันดี ดูซิว่าจะเจ็บไหม ไตรรัตน์ของเรา
แท้จริงแล้วไม่ใช่คุณสมบัติที่จะทำให้ใครไม่เจ็บได้

ใครรัตนโดยแท้เพื่อยืนยันสิ่งมีจริง คือ จิตญาณที่อาจพ้น
เกิดตาย คั่นต้นกำเนิดเดิมได้ ไม่ใช่ใช้เพื่อไม่ให้เจ็บ ไม่ใช่ให้ไม่มี
ความรู้สึก แต่เพื่อให้เราได้ว่า อะไรเรียกว่า “เจ้าบ้าน” ชีวิตจิต
ญาณตน

ขณะนั้น พอผู้น้อยใช้ไตรรัตน์ หมอลงมือคืบสำลีสื่อที่อัดอยู่
ภายในช่องแผลออก ความรู้สึกยังคงเจ็บ แต่ไม่เจ็บเหมือนก่อน

ครั้งก่อนๆ พอเจ็บก็ออกแรงเกร็ง พอออกแรงเกร็ง ประสาท
ก็รัดตัวรัดมากเกินขนาดก็เกิดการชักกระตุกชักกระตุกแล้วก็หมด
สติไปไม่รู้อีกเลยว่าเกิดอะไรขึ้น ทั้งเจ็บทั้งมีนงง พอได้สติตื่นขึ้นก็
ออกแรงเกร็งอีก

แต่ครั้งนี้กำหนดจิตณจุดญาณทวารรู้ว่าเจ็บแต่ก็ผ่อนคลาย
ยอมรับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น ไม่ต่อต้านยอมรับการเปลี่ยนยาที่
ประจุลงไปไหมได้

ฉะนั้น จึงบอกได้ว่า ความเจ็บนั้นเป็นอย่างเดียวกันแต่ความ
รู้สึกต่างกัน เหมือนตนเองยืนดูภาพจากโปรเจ็คเตอร์อยู่ข้างๆ

(พูดถึงผู้ฟังบรรยาย)

นี่กำลังพูดถึงผู้น้อยเองที่ถูกจัดการ ไม่ใช่ท่านทั้งหลายถูก
จัดการ แต่หน้าตาที่แสดงออกของทุกท่าน (ที่ฟังอยู่) กลายเป็น
น่ากลัวมาก เพราะอะไร เพราะเหมือนอยู่ในเหตุการณ์นั้นจริง

ฉะนั้น ความรู้สึกของผู้น้อยแม้ว่าตนเองจะถูกลงมือแต่กลับ

เหมือนยืนอยู่ข้างๆ คุณเองถูกลงมือ ภาวะทั้งสองต่างกันมาก

ครั้งก่อน ๆ พอทำแผลเสร็จ ผลอย่างหนึ่งให้เห็นคือทั้งเลือด
ทั้งน้ำที่ชำระแผลจะต้องมีจำนวนถึงสองหรือหนึ่งถึงใหญ่ แต่ครั้ง
นี้กำหนดจิตฯ เลือดที่ไหลในภายหลังไม่ถึงหนึ่งถ้วย ต่างกันมาก
ทีเดียว

หมอถามว่า “ไม่เจ็บเลยหรือ”

ผู้น้อยตอบว่า เจ็บแน่นอนอยู่แล้ว แต่ครั้งนี้ผมไม่ได้
“ทนรับ” แต่ผม “ยอมรับ”

ถ้าบอกว่าไม่เจ็บ มันเป็นไปได้ไม่ได้ เจ็บแน่ นอกจากจะไชยา
สลบ

ฉะนั้น เราจะต้องจดจำไว้ให้ดี ไตรรัตน์ไม่ใช่ให้เราไม่เจ็บ
แต่เป็นสิ่งประจักษ์ชัดจิตญาณตนรู้ “เจ้าบ้าน” เจ้าตัวจริงคุณประ
โยชน์นี้ยิ่งใหญ่กว่าการช่วยให้ไม่เจ็บอีกมหาศาลนัก

วันอังคาร หมอมาแต่เช้า พ่อของผู้น้อยด่าว่าหมอ ด่าว่า
อย่างฟังไม่ได้เลย หมอก็ตกใจ ได้แต่บอกว่า

“เอาละ เดี่ยวจะจัดการให้คุณเป็นรายแรกเลย”

ดังนี้ ผู้น้อยจึงเป็นผู้ป่วยผ่าตัดรายแรกของวันนั้นมีการ
ตรวจสอบการทำงานของเส้นสายต่างๆ ผู้น้อยได้รับคำถามว่า
“ได้ยินเสียงต๊อกๆ ไหม มือชาไหม”

ตอนนั้น เพราะไม่รู้ว่าเขาจะทำอะไรกับเรา จึงกลัวเพราะ

เป็นคนแรก จึงต้องถูกทดสอบเครื่องมือเครื่องมือในแผ่นป้ายผู้
ป้ายเขียนว่า “ผ่าตัดเวลา ๘.๓๐ น.”

ฉะนั้น ครึ่งชั่วโมงก่อนผ่าตัดนี้ ผู้น้อยจึงตื่นตื่นหวาดกลัว

พอถึงเวลาจะลงมือผ่าตัด พอได้ยินคำถามว่า

“คุณพ่อน ได้ยินไหม” เท่านั้นแล้วก็สลบไป

จนกระทั่งมีเสียงดังก้องหู จึงตื่นขึ้นมาทันที

พยาบาลพูดว่า

“คุณพ่อน ตื่นแล้วนะ ยินดีด้วย ผ่าตัดได้รับความสำเร็จ ”

ใจของผู้น้อยคิดว่า

เบาสบายกว่าที่ลี้ภัยทำแผลเปลี่ยนยาเสียอีก

แต่พยาบาลบอกว่า

“คุณอย่าเห็นเป็นเรื่องเล็กๆ นะ ตอนนี้ป้ายสีโมงแล้ว”

นั่นคือ ใช้เวลาผ่าตัดไปห้าชั่วโมงตั้งแต่ ๘.๓๐ น. จนถึง ๑๓.๓๐
น. คงจะเพิ่งถูกเข็นรถออกจากห้องพักฟื้นเมื่อประมาณป้ายสีโมง
นี้เอง

พยาบาลบอกอีกว่า

“คอของคุณถูกชนจนและ จึงต้องเปิดหนังทั้งหมดต้องตัด
เส้นเลือดที่หัวใจด้านนี้ คุณไขมัน ตัดเนื้อมีกลางหลังมาปะที่หน้า
คอ”

อย่างนี้ หน้าคอของผู้น้อยจึงถูกเย็บไปสองร้อยห้าสิบสอง
เข็ม

นับเป็นการผ่าตัดใหญ่ที่ได้รับความสำเร็จ พยาบาลจึงพูด
แสดงความยินดีไม่หยุดปาก

ผู้น้อยถูกส่งตัวเข้าไปในห้องผู้ป่วย นอนอยู่บนเตียง นึกถึง
เรื่องหนึ่งที่เราจะต้องทำ

ที่เคยทำกันมา เมื่อเราภาวนาขอต่อเบื่องบนแล้วสำเร็จ
ตามนั้นจะต้องกราบขอบพระคุณ“เซียเอน”ใจของผู้น้อยจึงกังวล
อยู่กับการขอบพระคุณ พอตีเพดานเหนือเตียงที่ผู้น้อยนอนอยู่มี
โคมไฟครอบลักษณะกลม ผู้น้อยจึงสมมติให้เป็นพุทธประทีปของ
“เลาหมู่” สมมติว่าขณะนี้ผู้น้อยกำลังอยู่ในตำหนักพระ

ผู้น้อยตั้งจิตสํานึกขอบพระคุณ“เซียเซียหมิงหมิงซังตี้ไป
โค่วโส่ว” พระเม่องค์ธรรมหนึ่งร้อยกราบ

แต่ยังนับได้ไม่ครบร้อยก็กลับไปเสียก่อน เมื่อเจ้ากรรมนาย
เวรมาถึงตัว จะนอนไม่หลับ จะต้องรอนจนกว่าถูกเขาสอบกรำจน
หน้าใจแล้ว ถูกเขารังควานจนพอใจแล้ว จึงจะหลับสบายได้

เมื่ออยู่ที่โรงพยาบาลหลายวันนั้น นอนไม่หลับเลยรู้ตัวทุก
อย่าง พยายามจะย้อนคิดว่า เมื่อก่อนเราเคยทำความชั่วร้ายอะไร
บ้างหรือเปล่า คิดจนหลับไปวูบหนึ่ง แต่ก็ต้องตกใจตื่นอีก

เวลาที่เจ้ากรรมนายเวรถึงตัวนั้น มันหนักหนาจริง ๆ

ติดตามพระองค์จอมชั้นชาเจ้าทักษิณาลัยทองสวรรค์

ขณะหลับอยู่นั้น ไม่รู้เวลาผ่านไปนานเท่าไร มีใครมาตบข้าง
เตียงนอนร้องว่า “ลุกขึ้น ลุกขึ้น” จึงลืมตาขึ้นเห็นใครคนหนึ่งยืน
อยู่ปลายเตียง เรียกให้เข้าไปหาผู้น้อยมองดู ต้องไม่ใช่คนแน่ๆ
เพราะใบหน้ามีแสงเรืองเรือง

ผู้น้อยรู้ว่าไม่ใช่คน แต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร ท่านพูดว่า

“จะพาเจ้าไปที่แห่งหนึ่ง จะไปไหม”

ผู้น้อยตอบว่า “ดีครับๆ”

ความรู้สึกบอกตัวเองว่า ท่านคือ **พระองค์จอมชั้นชาเจ้าฯ**
หนั้นจีเหล่าเซียน-อง

พระองค์โปรดว่า

“จะไปที่กอดไม้เท้าข้าไว้ให้ดี จะไปละ”

แม้ผู้น้อยจะลอยออกมาจากห้องผู้ป่วยแล้ว แต่ก็ยังเห็น
สภาพในห้องได้ มันเป็นความรู้สึกที่อธิบายได้ยาก

เนื่องจากการเห็นฟ้าของผู้น้อยเป็นไปอย่างไม่ค่อยสบายตัว
ในใจจึงคิดว่า

“พระองค์ได้โปรด กระผมไม่ไปแล้ว”

ปรากฏว่าท่านรู้ จึงกรอกพลังอ่อนเข้ามาให้ เนื้อตัวจึงเกิด
ความสมดุลคงที่

ระหว่างทางเหินฟ้า มาหยุดอยู่ ณ ที่กว้างแห่งหนึ่งพระองค์
จอมชั้นชาเจ้าฯ จูงมือผู้น้อยเดินไป ผ่านชั้นบันไดผ่านเข้าประตู
บานหนึ่งปรากฏหนังสือสามตัวตรงหน้าคือ **“ทักษิณาทวาร(หนัน
เทียนเหมิน)”** สองข้างประตูมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ นล่องพระองค์ชุดขาว
สวมเกราะ ดูออกว่าน่าจะเป็นแม่ทัพ

ไกลออกไปหน่อย เห็นผู้คนมากมายเข้าแถวลงทะเลเบียน
ตอบไตรรัตน์ ตอบคำถามอื่นๆ

พอผ่านเลยทักษิณาทวาร พระองค์จอมชั้นชาเจ้าฯ ก็พาผู้
น้อยเหินฟ้าต่อไป แต่ผู้น้อยมีข้อข้องใจ พระองค์จึงถามผู้น้อยว่า

“เจ้ารู้ว่าที่ผ่านมามีอะไรบ้าง”

ผู้น้อยตอบว่า **“ทักษิณาทวาร”**

ผู้น้อยตอบแล้วก็ดีใจ เพราะอะไร เพราะผู้น้อยคิดว่า “การ
บำเพ็ญของเรา ถ้าไม่ต้องตอบไตรรัตน์จะผ่านทักษิณาทวารได้”

ผู้น้อยจึงใจทุลถามพระองค์จอมชั้นชาฯว่า เราจะผ่าน
ทักษิณาทวาร จะต้องตอบไตรรัตน์มิใช่หรือขอรับ ถ้าเช่นนั้นทำไม
กระผมจึงไม่ต้อง”

พระองค์ยิ้ม ไม่ตอบ แต่ชี้ที่พระองค์เอง

ความเป็นจริงก็คือ เป็นเพราะพระองค์นำพาเข้ามาแน่นอน
ทหารฟ้า แม่ทัพฟ้าจึงไม่เอาตัวผู้น้อยไปตอบไตรรัตน์

ก็เหมือนทางโลก เมื่อเราจะเข้าทำเนียบประธานาธิบดี พอ

ดีเป็นประธานาธิบดีเองงมมือเราเข้าไปในทำเนียบ คงไม่มีตำรวจ
รักษาการนายไหน นำเราไปตรวจสอบบัตรประชาชนหรือถูก
ไหม?

อย่างเดียวกัน เรากลับไปเบื่องบน คือเขียนพุทธะพาเรา
กลับขึ้นไป แน่นอนก็就不用ตอบคำถามตรวจสอบความถูก
ต้องเหล่านั้น ผู้น้อยเป็นผู้อาศัยพระบารมีคุณอย่างเดียว

ภายหลัง เรากลับคืนฟ้าเบื่องบน ล้วนจะต้องตอบไตรรัตน์
ถ้าเราเป็นผู้บำเพ็ญจริง ก็จะไม่เพียงตอบไตรรัตน์ที่เป็นนามรูป
ญาณทวาร รหัสคาถา ลัญจกรเท่านั้นควรจะตอบความชัดจริงของ
ไตรรัตน์ที่เป็น“กุศลบุญคุณธรรมปัญญาธรรมเมตตากุณาธรรม”
ที่ยิ่งกว่าขอเพียงเราบำเพ็ญจริง เคียวกรำจริง ภายหลังไม่ต้อง
เป็นหวงอย่างเด็ดขาดว่า จะถูกกันอยู่ภายนอกทักษิณาทวาร

บางคนที่ปฏิบัติบำเพ็ญมาชั่วชีวิต พอสูงวัย ความจำไม่ดี ถ้า
อย่างนั้นจำไตรรัตน์ก็ไม่ได้ก็ไม่ได้ผ่านทักษิณาทวารนะซิ ใช่ไหม

แท้จริงไม่เป็นเช่นนั้น เบื่องบนจะพิจารณาตรวจสอบอย่าง
ถี่ถ้วนแน่นอน

ระหว่างที่เหินฟ้าต่อไป พระองค์จอมชั้นซาฯ ทรงเมตตา
กรุณามากโปรดว่า

พรหมโลก เบื่องฟ้ารวมมีห้าทวาร มีชื่อเป็น“ออก ตก ใต้
เหนือ กลาง”

บุรพาทวาร เปิดกว้างไว้ในธรรมกาลยุคเขียว ฉะนั้นใน
บุรพาทวาร ผู้บำเพ็ญสำเร็จล้วนเป็นตรีเทพพิทักษ์มหाराช

ยังมีผู้ตั้งงามด้วยอักษรศิลป์ เช่นสามคุณ(ขันใจ) ส่วนใหญ่
โดยประมาณมาจาก **“พระปราสาททักษิณารัศมี (หนันฮว่างง)”**
ทางบุรพาทวาร

สำหรับยุคแดงทั้งพระสงฆ์นักพรตบาทหลวง(ศาสนาคริสต์)
ล้วนกลับสู่ประจิมทวาร ภายหลังเมื่อยุคนี้ผ่านไปแล้ว ประจิม
ทวารก็จะมีผู้บำเพ็ญในยุคนี้ มีประตูเดียวที่เปิดกว้างให้คือ
ทักษิณาทวาร ไม่ว่าจะบำเพ็ญในศาสนาใด จะเป็นศาสนาปราชญ์
พุทธศาสนา เต่า คริสต์ อิสลาม จะกลับคืนพรหมโลกเบื้องสูง ยัง
จะต้องผ่านประตูทักษิณาทวารนี้ก่อน

ถ้าเราบำเพ็ญในพุทธศาสนาสำเร็จจริงๆ ผ่านทักษิณาทวาร
แล้ว ก็กลับไปยังพุทธเกษตรประจิมทิศพุทธเกษตรไม่ใช่หมายถึง
พระอมิตาภะเท่านั้นที่ประทับอยู่ ที่นั่นคือวิสุทธิเกษตร เป็นแดน
บริสุทธิ์หมดจดแท้จริงก็คือ พรหมโลกเบื้องสูงทั้งนั้นเป็นส่วนหนึ่ง
ของพรหมโลกเบื้องสูง

เบื้องบนอุดรเป็นสังกัดใดเล่า นั่นก็คือ ฝ่ายอัสนีบาต
ฝ่ายวายุ ฝ่ายพยัคฆ์ ฝ่ายมังกร จอมเทพพิทักษ์ธรรมทั้งหลาย
ทหารฟ้า แม่ทัพฟ้า ล้วนอยู่ ณ เบื้องฟ้าอุดรรวมทั้งจอมราชบุตร
นาจา ผู้พิฆาตธรรมก็อยู่ที่เบื้องฟ้าอุดรขุนพล แม่ทัพฝ่ายยุทธล้วน
อยู่ที่เบื้องฟ้าอุดร

ยังมีเบื้องฟ้ากลาง ก็คือเหล่าเทวดานางฟ้าทั้งหลายทั่วไป
ที่บำเพ็ญสำเร็จ

ผู้สำเร็จธรรมระดับนี้ ก็ต้องผ่านทักขินาทวารด้วยเช่นกัน
ฉะนั้นจึงกล่าวว่า

“บัดนี้ มีประตูอยู่หนึ่งเดียว คือ ทักขินาทวาร”

หมื่นศาสนพากันก่อเกิดเฟื่องฟู ก็ยังคงจะต้องกลับคืนความ
เป็นหนึ่งเดียว

มังกรทอง มังกรมรกตต่างทำหน้าที่

เหินฟ้าต่อไปอีก ทินไศพระองค์จอมชั้นชาา ก็หยุดลงบอก
ว่า “ถึงแล้ว” ผู้น้อยก็มองเห็นว่าเป็น

“ศาลจาริกบารมีคุณ (กงเต๋อฉือ)”

ที่นั่นมีมังกรองค์หนึ่ง พระองค์จอมชั้นชาาบอกว่า “ท่าน
เป็นมังกรพิทักษ์ธรรม ศาลบูชาบารมีคุณที่พรหมโลกเบื้องสูงนี้
ท่านเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้พิทักษ์ธรรมหนอ”

มังกรอีกองค์หนึ่ง **สีมรกต** ทำหน้าที่สำรวจตรวจสอบมิจฉา
ดำริ ความคิดมิชอบของพวกเราชาวธรรม ใจชั่วคิดชั่ว ใจบาป
ทำบาป นั่นก็คือ โทษผิดบาป

ผู้น้อยต้องสะท้อนงัน ต่อสายตาของมังกรมรกตองค์นี้อยู่
ชั่วขณะหนึ่ง แวตานั้นเหมือนจะบอกกับผู้น้อยว่า

“ไม่ต้องมาทำเสแสร้งอีก โทษผิดบาปของเจ้าเรารู้หมด”

เห็นแล้วทำให้คร่ำขยาดยิ่งนัก

พระองค์จอมชั้นชาว่า “ตามเข้ามา” ตามเข้าไปแล้ว
พระองค์โปรดอธิบายว่า

เราทุกคนได้รับพระบรมลัษณ์ต้องถวายใบคำขอ **“สาส์นมังกร
ฟ้า (หลงเทียนเปี้ยว)”**

คำว่า **“หลง”** คือ มังกร หมายถึงอะไร แสดงถึงอิน-หยาง
ทำหน้าที่สำรวจตรวจสอบบาปบุญคุณโทษของเรา

คำว่า **“เทียน”** แปลว่า ฟ้า แสดงถึงอะไรผ่านประตูศาล
จารึกบารมีคุณ ภายในจะเป็นผ้งฟ้า **“เทียนป้ง”**

คำว่า **“เปี้ยว”** คือ อักษรสาส์นที่ทูลถวาย

“หลงเทียนเปี้ยว” จึงหมายถึง **“สาส์นมังกรฟ้า”** (ไทยเรา
ใช้คำให้เข้าใจง่าย ๆ ว่า **“สาส์นเทวนาคราช”** หรือ **“ใบคำขอ”**)

นั่นก็คือ กระดาษที่จารึกชื่อผู้ขอรับพระบรมลัษณ์

ดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า ณ พรหมโลกเบื้องบนมีประจักษ์
หลักฐานแท้จริงของหลงเทียนเปี้ยว **“สาส์นมังกรฟ้า”** หรือ
“สาส์นเทวนาคราช” **“ใบคำขอ”** ที่ถวายชื่อขึ้นไป

สามชีวิตเมื่อสามร้อยปีก่อน

หลังจากเกิดอุบัติเหตุเรื่องรถแล้ว ที่แคลงใจมาก

“ฉันตั้งใจร่วมงานธรรมถึงเพียงนี้ ทำไมยังเกิดเรื่องอย่าง

นี้ได้ถูกทดสอบใหญ่ถึงเพียงนี้ การทดสอบขนาดนี้ทำให้ฉันทรمان
อยู่กับภาวะอยากมีชีวิตอยู่ แต่ขอไม่ได้ อยากตายไม่อาจตาย”

ผู้น้อยกังขาที่สุดก็คือข้อนี้

พระองค์จอมชั้นชาตกษิณาลัยโปรดว่า

เจ้าไม่ต้องแคลงใจ สิ่งที่เกิดล้วนเป็นเหตุต้นผลตาม รด
เกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ เจ้าสร้างเหตุไว้ที่จีนแผ่นดินใหญ่ เมื่อสาม
ร้อยปีก่อน เจ้าเป็นลูกชายชาวประมงผู้ยากจน เติบใหญ่แล้วก็
ชักชวนเพื่อนร่วมหมู่บ้านสามคนออกไปผจญภัยหาเงิน เนื่องจาก
จากไม่มีความรู้ความสามารถ ทำเป็นอยู่อย่างเดียวคือ ขโมย
แย่งชิง ล่อลวง ทำแต่เรื่องเลวร้าย พอได้เงินมาก็ลืมหืมตา ใครจะได้
ล้างมือในอ่างทองคำ

อาวโส(ผู้ฟัง)โปรดพิจารณาคนที่ทำความชั่วร้ายมาทุกอย่าง
แล้วนั้น เมื่อคิดจะเลิก แต่ติดอยู่ที่พรรคพวกจะร่วมแบ่งปันผล
งานที่ทำมาด้วยกัน อีกทั้งกลัวเขาจะหักหลัง

เพราะเกิดความคิดนี้ ผู้น้อยจึงเกิดจิตคิดชั่วร้ายว่าจะต้อง
ฆ่าปิดปาก

เที่ยงคืน ระหว่างกลับหมู่บ้าน จึงฆ่าเพื่อนไปสองคน อีกคน
หนึ่งใช้ตะขอแขวนคอให้เขาตาย

ในชาตินั้น ได้ฆ่าเขาทั้งสามคนนั้น สูญเงินทองทั้งหมดไว้คน
เดียว กลับมาอยู่หมู่บ้านตน

เนื่องด้วยได้เงินทองอำมหิตมามากมาย เกิดความหวั่นไหว จึงได้สละทรัพย์สร้างสะพาน ทำถนน ช่วยสร้างที่อยู่อาศัย และให้เงินแก่ครอบครัวของสามคนที่ถูกผู้น้อยฆ่าตาย ดังนั้น คนโฉดชั่วร้ายจึงกลายเป็นนักบุญด้วยปากของชาวบ้านไป

อยู่มาจนอายุได้ห้าสิบกว่าปี สู้ตายไม่รู้เป็นเพราะเหตุใด กินไม่ได้นอนไม่หลับทุกวันพอหลับตาก็เห็นคนมาตามล่า เห็นตัวเองตกลงไปในเหว น่าสะพรึงกลัวเป็นที่สุดผู้ใหญ่บ้านหวังยมากลามไถให้กำลังใจ เมื่อรู้อาการแล้ว ผู้ใหญ่จึงแนะนำว่า

“มีพระสงฆ์รูปหนึ่ง ฆานบารมีแก่กล้าจะช่วยแก้ไขผู้น้อยในชาตินั้นจึงเดินทางไป เมื่อไปถึง หลวงพ่อถามเป็นคำแรกว่า

“ในชาตินี้ไปทำผิดคิดร้ายอะไรมา” ผู้น้อยจำใจสารภาพว่า ชิงทรัพย์ ฆ่าคน

หลวงพ่อบอกว่า

“นี่คือกรรมตามสนองทันตาเห็นในชาตินี้หนอ”

กระผมจะแก้กรรมได้อย่างไร

“จะต้องรีบลดช่วยวิญญาน สร้างบุญกุศลแก่เขา”

“สร้างได้อย่างไร”

“จัดประชุมธรรมทำพิธีปรกแผ่ อุทิศกุศลทั้งหมดสามครั้ง” พระสวด แจกทาน ปลอ่ยปลา เต่า ตะพาบจำนวนมากลงแม่น้ำ ฯลฯ (สมัยนั้นใช้วัวควายไถนา จึงน้อยนักที่จะฆ่ากิน ซึ่งต่างกับ

ปัจจุบันที่ต้องขอซื้อจากปศุสัตว์ โรงฆ่ามาปล่อยให้ชานาเลี้ยวไว้
จนตายเอง)

ตอนนั้น ผู้น้อยยังไม่วางใจ จึงเรียนถามต่อไปอีกว่า

“จัดพิธีอย่างนี้สามครั้งแล้ว ไข้หรือไม่ว่าหมดหนี้หมดกรรม
กับพวกเขาแล้ว”

หลวงพ่อบอกว่า

“ไม่ ที่ตอบสนองคือชาตินี้ สวตมนต์ประชุมธรรมทำพิธีจุด
ช่วยได้ผลเพียงให้กรรมตามสนองข้าลงสักหน่อยเท่านั้น ต้นตอ
ไม่อาจตัดขาดได้ เจ้าต้องบำเพ็ญหนอ เมื่อภายหลังได้มรรคผล
จึงจะตัดจากเหตุและผลกรรมได้”

สุดท้าย หลวงพ่อให้ผู้น้อย ถือนีลจินเจ สวตมนต์ให้พระ

ผู้น้อยจึงเริ่มบริจาคทรัพย์สร้างวัด จากนั้นคือเดินสู่หนทาง
ผู้บำเพ็ญ

ผู้นำพารับรองจากสามร้อยปีก่อน

ย้อนกลับไปดูเพื่อนร่วมทำชั่วสองคนที่ถูกผู้น้อยฆ่าตายนั้น
เขาตกนรกไปรับทุกข์ทรมาน ถูกตัดสินสามร้อยปี ส่วนคนที่ถูก
แขวนคอตาย วิญญาณอาฆาตไม่คลายกลายเป็นผีร้ายสิงสู่อยู่ข้าง
บ่อขุด

วิธีของผีร้ายนั้นการตัดสินโทษคือ ไม่มีกำหนดเหมือนนรก
อเวจีที่จะไม่ได้ผิดไม่ได้เกิดอีกจะต้องรอนจนกระทั่งบุญปัจจัยมาถึง

มีผู้ชี้ทางสว่าง กล่อมเกลາใจให้เปลี่ยนแปลง จึงจะมีโอกาส

สองคนแรกถูกลงโทษทรมานในนรกครบกำหนดสามร้อยปีแล้ว ปลดปล่อยออกมา สิ่งแรกที่วิญญาณทั้งสองจะทำคือ แก่แค่น แต่จะหาตัวผู้น้อยได้อย่างไรทั้งสองไปตามหาที่หมู่บ้าน เมื่อสามร้อยปีก่อนเผ่ารอคอยค้นหาไปทุกชาติว่าจะมาเกิดใหม่หรือยัง สุดท้ายตามมาพบผู้น้อยในชาตินี้ เมื่อผู้น้อยอายุได้สิบแปดปี

อันที่จริงผู้น้อยจะต้องใช้หนี้เขาด้วยชีวิต แต่พอได้เมื่ออายุได้สิบแปด ก็ได้พบกับหลวงพ่ผู้มีพระคุณเมื่อสามร้อยปีก่อน ท่านบำเพ็ญจนบรรลุอรหัตผล แต่เนื่องจากอาณัติกรรม ยุคนี้มี “เทียนมิ่ง” เพื่อที่จะช่วยเสริมสร้างมหาบุญวาระปรกโปรดสามโลก จึงมาถือกำเนิดใหม่ใกล้ขีดอาณัติกรรม ร่วมงานสร้างสรรค์ปรกโปรดเต็มกำลังเป็นเจียงซือ ท่านก็คือผู้ที่มาเคาะประตูห้องอย่างจริงจัง คือนักศึกษารุ่นพี่คนนั้น ท่านเป็นอันซือ

อันซือของผู้น้อยในชั่วชีวิตนี้ก็คือ พระสงฆ์ผู้มีบุญสัมพันธ์ต่อกันมาเมื่อสามร้อยปีก่อน

เป่าซือ ผู้รู้เรื่องของผู้น้อยเป็นใครหรือ ท่านก็คือผู้ใหญ่บ้านเมื่อสามร้อยปีก่อน ชาตินี้ก็เป็นนักศึกษารุ่นพี่ที่ตบโตะคนนั้น

ดังนั้น จึงกล่าวว่า ผู้น้อยมีบุญสัมพันธ์กับอันเป่าซือมาเจ็ดชั่วอายุคน มันไม่ใช่ง่ายเลย เราจะต้องศึกษากับอันเป่าซือให้ดี หากอันเป่าซือถอยจากทางธรรม จะต้องช่วยกระตุ้นส่งเสริมให้ดี

สวดมนต์ ท่องบ่นพระคัมภีร์ มีบุญบารมีแน่นอน แต่ที่สำคัญคือ จะต้อง “อุทิศ” เอาแต่สวดท่องแต่ไม่อุทิศส่วนกุศลให้กับใจปิด ไม่กล้าเปิดกว้าง ไม่เผื่อแผ่ให้

คนที่ค่อนข้างหมกมุ่นขุ่นใจ เราส่งเสริมให้เขาสวดมนต์ท่องบ่นพระคัมภีร์ แต่เราลึ้มบอกให้เขาสั่งบุญอุทิศส่วนกุศลด้วย หากไม่อุทิศส่วนกุศล ไม่แผ่เมตตาข่มใจไม่คลาย ผูกมัดไว้จะไม่ค่อยเห็นผล หากอุทิศส่วนกุศล ก็เลสวิสัย ความหมกมุ่นขุ่นใจก็จะลดลง

ดังกล่าวข้างต้น คือ เหตุต้นผลตามที่คุณน้อยต้องประสบอุบัติเหตุ เพราะเคยฆ่าเขา ชาตินี้จึงต้องรับกรรมตามสนอง

เหตุต้นผลตามสามชาติชดใช้ในสามวัน

พระองค์จอมชั้นชาาโปรดแก่ผู้น้อยว่า

“เจ้ามานี้ มานี”

จากนั้นดำเนินไปพลงโปรดไปพลงว่า

“เจ้าเอ๋ย ที่ต้องได้รับความเจ็บปวดทุกข์ทรมานมากมายอย่างนี้นั้น แท้จริงแล้วก็เพราะเจ้ากรรมนายเวร เขาตามทวงอันที่จริงเขาจะเอาชีวิตเจ้าตั้งแต่ตามเจอแล้ว”

พระองค์โปรดอีกว่า

“แต่ว่าเห็นแก่ที่เจ้าปฏิบัติบำเพ็ญในอาณาจักรธรรม ยังนับว่าพอมิศรัทธาจริงใจบ้าง”

แน่นอน ผู้น้อยเองไม่กล้ากล่าวว่าได้ศรัทธาจริงใจนัก แต่ผู้น้อยเคยพยายามที่จะไปทำอะไรบางอย่าง ก็คือที่เล่าให้ท่านทั้งหลายฟังแล้วตอนต้น ที่พระองค์ว่าศรัทธาจริงใจ คงเป็นส่วนที่กล่าวมาแล้วกระมัง

พระองค์โปรดว่า

“ฉะนั้น จึงให้เหตุต้นผลตามสามชาติของเจ้าชดใช้ให้หมดไปในสามวัน”

ซึ่งแท้จริงไม่ใช่จะชดใช้หมดได้ในสามวันหรอก แต่หมายถึงให้สามวันอันสุดจะทนได้นั้น แสดงให้รู้แรงเวรกรรมที่ทำไว้ในสามชาติต่างหาก

แต่ก่อน ผู้น้อยนำพาคนได้คล่องมาก จึงมีความคิดอย่างหนึ่งว่า

“อย่างเรานี้ ภายหน้าควรจะได้รับความสำเร็จไม่เลวแน่”

แท้จริงแล้ว นี่เป็นความเพ้อพก พอเห็นเจ้าหนี้นายเวรของตนมาประชิด แม้แต่สมาธิก็ยังไม่มี จึงไม่ต้องพูดถึงบุญบารมีอะไรเลย แม้แต่ปัญญาก็ยังไม่มีเปิด ยังจะพูดถึงบุญบารมีที่ไหนได้

ทุกอย่างล้วนเกิดจากความเมตตากฎณาของพระองค์เขียนพุทธะ

ผู้น้อยประสบอุบัติเหตุ ก็ได้มีเขียนพุทธะมากมายที่ต่อรองกับเจ้ากรรมนายเวรให้ ประมาณเกินกว่าหนึ่งร้อยพระองค์

ทำไมจึงว่าเกินกว่าหนึ่งร้อยพระองค์ เพราะผู้น้อยชอบนำ
พาคณรับธรรมะมาก

ทุกครั้งที่มีพิธีถ่ายทอดธรรมะ ก็จะนำพาคณมารับธรรมะ
และศึกษา ขณะนั้น เขียนพุทธะจะโปรดประทับลงพิทักษ์ตำหนัก
ธรรม ซึ่งพระองค์จะมีเวรผลัดเปลี่ยนกันทุกครั้ง จึงอาจจะไม่ใช่
พระองค์เดิมชุดเดิม เพียงแต่ขณะทำพิธี เราได้อยู่ในพิธีนั้น ก็คือ
ได้ผูกบุญสัมพันธ์กับพระองค์

โดยเฉพาะผู้น้อยชอบนำพาคณมา ผู้น้อยได้เป็นอินเฝ้าซื่อ
บนเปี้ยวเหวินก็จะมีชื่อจารึกไว้ถวายขึ้นไป เท่ากับได้ผูกบุญสัม
พันธ์กับพระองค์ไว้มากมาย

ฉะนั้น เมื่อเกิดอุบัติเหตุครั้งนี้ จึงน่าจะมีเขียนพุทธะเกินกว่า
หนึ่งร้อยพระองค์ช่วยผู้น้อยคลี่คลายแก้ไขเรื่องนี้

ท่านทั้งหลายลองคิดดูวันนี้หากมิใช่ได้รับธรรมะปฏิบัติธรรม
อยู่ในอาณาจักรธรรมอิกัวนเต้า ได้แต่กราบไหว้ไปตามศาลเจ้า
วัดวาอารามต่างๆ เราจะต้องใช้เวลาอีกกี่ปี จึงจะผูกบุญสัมพันธ์
กราบไหว้เขียนพุทธะได้มากมายถึงร้อยกว่าพระองค์

ฉะนั้น แม้ว่าจะเป็นตำหนักพระเล็กๆ เรียบง่ายธรรมดา
แม้แต่ตำหนักพระเฉพาะกาล เพียงขอให้ทำพิธีถ่ายทอดธรรมะ
ได้เท่านั้น ขอให้สาธุชนได้อาศัยรับวิถีธรรมจากพระวิสุทธิอา
จารย์ได้เท่านั้น ให้ได้เป็นที่อธิบายให้สาธุชนเข้าใจในจิตญาณตน
ว่ามาจากเบื้องบนเท่านั้น แม้จะเป็นเพียงเฉพาะกาลก็ได้ผูกบุญ

สัมพันธ์กับเซียนพุทระมากมายแล้ว

แต่ในทางตรงกันข้ามหากมีแต่ตำหนักพระเฉยๆไม่มีพิธีการ
อาราธนาเซียนพุทระประทับมา ไม่ดำเนินงานธรรมแต่อย่างใด
ก็จะกล่าวไม่ได้เสียด้วยซ้ำว่า ตำหนักพระนี้มีเทียนมิ่ง มีอนุตร
พระโองการฟ้า

วิธินรก วิถีปรตสามวันในโรงพยาบาล

พระองค์จอมชั้นชาโปรดว่า

“เดิมทีเจ้ากรรมนายเวรเขาไม่ยอมปล่อยเจ้า เพราะเหตุว่า
เจ้าเคยเป็นเพื่อนสนิทที่สุด วางใจได้จึงไปกับเจ้า แต่กลับถูกเพื่อน
สนิทที่วางใจได้ฆ่าเสียอย่างนี้ ความอาฆาตแค้นจึงแรง ไม่ใช่จะ
ไกลเกลียดได้ง่าย แต่เพราะเซียนพุทระมากมายร่วมช่วย...”

“...สุดท้าย เจ้าหนีชีวิตทั้งสามจึงยอมตกลงว่า...”

“ไม่เอามันตายก็ได้ แต่ว่า... เรารับทุกข์ทรมานในนรกมา
นานปี มันไม่ได้รับทุกข์ เราไม่ยอม”

สุดท้าย ผู้น้อยได้พ้นจากความตาย... แต่แรกเป็นๆ
ไม่อาจพ้น ให้ผู้น้อยรับรู้รสชาติอยู่ในโรงพยาบาลสามวันว่า อะไร
เรียกว่า “**วิธินรก วิถีปรต**”

ทุกขณะในโรงพยาบาล ผู้น้อยต้องรับโทษทัณฑ์ทรมานจาก
“**ขุมนรกมืดเข็ดคอค**” แพทย์พยาบาลมาเปลี่ยนยาทุกครั้ง คือ
เหมือนถูกเข็ดคอคสดๆ ทุกครั้งทรมานสุดทนจนสลบไป นี่คือ

โทษทัณฑ์ในนรกที่ตายพิน พินตาย รับทุกข์ทรมานเรื่อยไป
ไม่จบสิ้น พอทำแผลเปลี่ยนยา ผู้น้อยจะเย็นจากศีรษะไปถึงปลาย
เท้า เพราะอุณหภูมิจากเครื่องให้เลือดต่ำกว่าอุณหภูมิของเลือด
ในร่างกาย เพราะฉะนั้นเลือดจากเครื่องให้เลือดไหลเวียนไปถึง
ส่วนไหนของร่างกาย ร่างกายส่วนนั้นก็จะเย็นเฉียบ

เมื่อเจ็บมากเกร็งตัว ออกแรงต้าน ชักกระดูกกล้ำเนื้อก็จะ
แข็งทื่อเหมือนตาย ตัวเย็น ตัวแข็งทื่อ ก็คือซากศพคนตาย อย่าง
นี้ไม่ใช่ตายพิน พินตาย หลายครั้งหรือ

พระองค์จอมชั้นชาโปรตต่อไปว่า

“ขณะที่เจ้าอยู่โรงพยาบาล ไม่ว่าหายใจ ตึมน้ำเจ็บร้อนจาก
ลำคอลงไปถึงในท้อง เหมือนปรตที่ต้องกลืนไฟ อีกทั้งยังตึมกิน
ไม่ได้ ยิ่งทุกข์ทรมานหนักขึ้น สภาพนี้ทำให้เจ้าเข้าสู่วิธิปรต ให้รู้
ว่ามน้ำสงสาร นำเวทนาเพียงไร”

หลอดคอของผู้น้อยในขณะนั้น อย่าว่าแต่กลืนน้ำลาย แม้แต่
หายใจเข้าและจะหายใจออกก็ยังขยาดมาก เพราะเจ็บเหลือเกิน

เวลาหายใจออก ความเจ็บตามติดทึ่มแทงมากับลมหายใจ
ที่พ่นออก หากผ่านจากคอออกทางปากยิ่งเจ็บมากจึงได้แต่
หายใจเข้า อัดไว้ไม่กล้าหายใจออก จนกว่ามันจะค่อยๆ พ่อนเอง
ทรมานจริงๆ

พอกลิ้นลมหายใจออกอยู่นาน เหนื่อก็จะท่วม ในทรวงอก
เหมือนสุ่มไฟไว้ ภาวะที่ได้รับนี้ คือวิธิปรตแน่แท้

ดังนั้น ผู้น้อยจึงไม่เพียงรับรสชาติความทุกข์ที่กลืน
น้ำไม่ได้ ยังถูกยาปฏิชีวนะซึมซาบจนปากเหลือ ปากบวมเป่ง
เนื้อหนังปากเปื่อย อย่างนี้ไม่ใช่วิถีปรตที่ได้รับหรือ

พระองค์จอมชั้นชาโพรตอีกว่า

เจ้าจะได้พักเพียงช่วงสั้นเวลา ๒๓.๐๐ น.

ผู้น้อยแย้งว่า

“ไม่มี กระผมนอนพักอยู่บนเตียงทั้งวัน”

พระองค์จอมชั้นชาโพรตย้ำว่า

“มี เวลา ๒๓.๐๐ น. พยาบาลจะฉีดยา (ระงับปวด)ระงับการ
อักเสบให้ จากนั้นประมาณสิบกว่านาที่ เจ้าก็หายเจ็บปวด”

ผู้น้อยนึกขึ้นได้จึงยอมรับว่า

“ใช่ขอรับ ใช่ขอรับ พยาบาลจะฉีกลงในสายน้ำเกลือโดย
ตรง”

พระองค์โพรตอีกว่า

“ยีสิบสามนาฬิกาเป็นเวลากินของปรต ระหว่างนั้นจึงให้
เจ้าพักสิบนาที่”

ให้พักสิบนาที่ไม่ใช่สวัสดิการแน่นอน แต่เป็นการเรียก
ร้อง เพราะพอयरงับอักเสบหมดฤทธิ์ ผู้น้อยก็จะกดกริ่งเรียก
พยาบาลมาฉีดยาเพิ่มให้อีก มันจะได้ไม่เจ็บปวด มิฉะนั้น มันจะตึง

มากปวดมาก

พยาบาลว่า

“ไม่ได้ ฉีดยามากไปแผลจะติดไม่สนิท”

พระองค์จอมชั้นชาโปรดว่า

“อยู่โรงพยาบาลสามวันนี้ ไม่เพียงนอนไม่หลับอีกทั้งมนวิญญานการรับรู้จะตื่นตัวเป็นพิเศษ ความชั่วมืดบาป เรื่องที่ไม่ดีทั้งหมดจะรุมล้อมกันเข้ามา จะคิดออกมาได้ทั้งหมด เพราะแรงของกรรมเวรมันปรากฏตรงหน้าหนอ”

เจ้าจะต้องรู้ว่า มโนวิญญานชัดเจน แต่ทำอะไรไม่ได้ (เหมือนขณะถูกผีอำ) นี่ก็คือ แรงของกรรมเวร(การกระทำที่เกี่ยวข้องบาปเกี่ยวเวร) อย่างนี้เข้าใจไหมอาจจะเปรียบได้ว่า ขณะทำความเลวร้าย มโนวิญญานชัดเจนว่ามันเลวร้าย แต่เรากียังคงทำ อย่างนี้เรียกว่า **“ไม่อาจต้านแรงของกรรมเวร”**

ฉะนั้น หลายคนที่บอกว่า ตนเองเหลวไหลไปได้อย่างไร ทั้งๆ ที่รู้ผิดชอบชั่วดีอยู่ แต่กลับคิดว่า “คงไม่เป็นไร คงไม่มีใครรู้เห็น”

นี่เป็นไปในขณะมโนวิญญานชัดเจน เรียกว่า **แรงของกรรมเวรดึงไป**

จะต้องเปลี่ยนความคิดจาก “คงไม่เป็นไร คงไม่มีใครรู้เห็น” ที่คล้อยตามให้เป็นแรงต้านแรงยับยั้งแรงหยุดนิ่งเท่ากับพยายาม ตัดทอนแรงกรรมเวรให้อ่อนกำลังลง

บัวดอกน้อยของพันเชิงเจีย

พระองค์จอมชั้นชาวก้าวความนี้จบลง ผู้น้อยรีบ

คุกเข่าลงกราบขอบพระคุณ

พระองค์โปรดว่า “มา ตามมา”

ผู้น้อยจึงเดินตามพระองค์ไปถึง “ศาลจาริกবারมีคุณ”

พระองค์โปรดว่า “ผู้ได้รับธรรมะแล้ว จะได้รับการปลูก
ดอกบัวไว้ยังเบื้องบน ณ “ศาลจาริกবারมีคุณ” นี้ ผู้น้อยอยากรู้
อยากเห็นแน่นอน จึงกราบทูลถามพระองค์ว่า “ดอกบัวอยู่ที่ไหน
ขอรับ”

พระองค์โปรดว่า

“ทางนี้ก็คือดอกบัว”

ผู้น้อยเดินไปดูไม่เห็นมีสักดอก เป็นก้านๆ เหมือนก้านธูป
แต่ละบ้านมีป้ายเขียนวัน เดือน ปี เวลา อันชื่อเป่าชื่อ เตียนฉวนชื่อ
สถานธรรม ผู้รับธรรม ล่างสุด หมายเหตุลงว่าเขียนพุทธะพระองค์
ใด และพระองค์ใดมารับเปี้ยวเหวินใบคำขอขึ้น

ดูก็รู้ทันทีว่าเป็นข้อมูลการรับธรรมะ ผู้น้อยดูอยู่นาน
ทั้งหมด มีแต่ข้อมูลการรับธรรมะไม่เห็นมีดอกบัวสักดอกเลย จึง
กราบทูลถามพระองค์จอมชั้นชาว่า

“พระองค์บอกว่ามีดอกบัวไม่ใช่หรือ นี้อย่างไรกัน”

พระองค์โปรดว่า

“คนเหล่านั้น (ตามป้าย) ก็คือ ได้รับธรรมะแล้วแต่ไม่เชื่อมั่นศรัทธาต่อธรรมะ ไม่ได้ดำเนินทางธรรม ไม่ได้ปฏิบัติบำเพ็ญ ฉะนั้น ทะเบียนขึ้นป้ายเทียนปั้งผ้งฟ้า ก็คือได้แค่ผูกบุญสัมพันธ์ไว้เท่านั้น”

ฉะนั้น ทุกคนจะต้องเข้าใจ รับธรรมะ แน่จนรับรองว่า พ้นเกิดตายได้ **แต่ไม่รับรองว่าท่านจะมีบุญกุศลพร้อมพูน**

กายหน้าเมื่อได้ขึ้นมายังพรหมโลกเบื้องบน แล้วจะอยู่ได้หรือไม่ได้ ทั้งนี้จะต้องดูที่ตัวเองแล้วละ

ถ้าท่านไม่ได้บำเพ็ญ แม้กลับคืนเบื้องบนได้ แต่จะอยู่ได้ไหม ทันทิจิตกระหวัดถึงโลกมนุษย์ ก็จะมีลงสู่โลกมนุษย์อีกทันที หรือยังมีจิตผูกพันอีกมากมายในโลก มีระโยงระยางมากไป แม้กลับคืนขึ้นไป ทันทิทใจภาวะทางโลกขยับ ก็จะต้องกลับลงมาอีก

เบื้องบนจึงดำรงความยุติธรรม

ถ้าหากเหตุต้นผลตามยังไม่จบสิ้น ชาตินี้จะต้องชดใช้ ถ้าท่านได้บำเพ็ญ ได้บุญบารมี บรรลุปณิธานเหตุปัจจัยแห่งบาปเวรต่างๆ ที่แล้วมาก็จะค่อยๆ คลี่คลายไป ค่อยๆ ชดใช้ไป

แต่ถ้าหากเป็นหนี้เวรกรรมขนาดหนัก ท่านก็ต้องรับไปเอง

ผู้น้อยมองจากทางโน้นไป ก้านบัวล้วนติดป้ายสีตำดูดำมีด

ไปหมด อย่างน้อยเป็นจำนวนแสน เท่ากับว่าสอบตกไปมากมาย
ถึงเพียงนี้แล้ว

คนเหล่านี้ล้วนแต่เพียงรับธรรมะ มีแต่ชื่อ ไม่มีการปฏิบัติ
บำเพ็ญ

ผู้น้อยเห็นว่ามากมายขนาดนี้ รู้สึกตื่นกลัว คิดถึงว่าตน
เองก็คงจะมีแต่ชื่อเท่านั้นเหมือนกัน จึงวอนถาม พระองค์จอม
ชั้นชา ว่า “กระผมอยากจะดูดอกบัว”

พระองค์รู้ทัน เอาไม้เท้าห้วงมัจจรถลงไป พร้อมกับโปรด
ว่า “มีนี่ไง ทางนี้ก็คือดอกบัว”

ผู้น้อยมองดู เมื่อก็เห็นชัดๆ ว่ามีแต่ก้าน แต่บัดนี้เป็น
ดอกบัวทั้งหมด อีกทั้งกว้างไกลไพศาลจรดขอบฟ้าหาที่สิ้นสุดมิได้

ท่านทั้งหลายอย่าต้องสงสัย เมื่อก็ผู้น้อยเดินผ่านประตูบาน
หนึ่งใช้ไหม จากศาลจาริกบาร์มีคุณเข้าไป เข้าประตูไปแล้วโฉน
ภายในจึงยังมีขอบฟ้า นี่เป็นเรื่องอัศจรรย์ พรหมโลก เบื้องบน
ก็คือเป็นเช่นนี้ มองดูเหมือนประตูบานหนึ่งเท่านั้น แต่พอเข้าประ
ตุไปมองดูข้างใน ยังจะกว้างใหญ่กว่าโลกภายนอกประตูเสียอีก

เปรียบอย่างกับว่าเราเห็นอาคารหลังหนึ่ง แต่พอเข้าไปใน
อาคารกลับได้พบว่า ภายในยังมีอาคารอีกหลายร้อยชั้น

อันนี้ มันเป็นไปได้ไม่ได้ออกในทางโลก แต่ ณ พรหมโลก
เบื้องบนก็คือ เป็นเช่นนี้

พระองค์จอมชั้นชาฯ เอื้อมมือไปคว้าอย่างไม่เจาะจง ได้บัว
มาดอกหนึ่ง

พระองค์กรุณามาก ท่องพระอาคมให้ แล้วโปรดว่า

“ดอกนี้เป็นฐานบัวของเจ้า”

พระองค์กรุณาชำระบาปเวรให้ดอกบัวส่วนหนึ่ง เอน้ำบุษ
กุศลล้างบัวดอกนั้น แล้วบริกรรมว่า

“ชำระจิตที่คิดแบ่งแยกของเจ้าไป ค็นปัญญาหามีแบ่งแยก
ไม่ให้แก่เจ้า”

เมื่อใดที่เรามีใจแบ่งแยกเขา-เรา นี่ก็คือ มโนวิญญาน
ก่อการ

เมื่อใดที่เราไม่มีสิ่งเหล่านั้นก็คือจิตญาณจากฟ้า

จิตญาณจากฟ้าจะมีแต่ความรักแผ่ไพศาล จะมีแต่ใส่ใจ
มีแต่เมตตากรุณามีแต่จิตใจอย่างนี้ถึงามบริสุทธิ์นี้ก็คือ **“สัจธรรม
ฟ้า”**

พูดง่าย ฟังก็เข้าใจ แต่...จะให้ใจกับการกระทำเป็นหนึ่งใน
เดียวกันมันไม่ง่ายเลย

พระองค์จอมชั้นชาฯ ชำระจิตญาณให้เสร็จแล้ว ก็ยื่นบัว
ดอกนั้นให้แก่ผู้น้อย ผู้น้อยยกขึ้นดม ไม่เคยได้กลิ่นอะไรที่หอม
อย่างนี้มาก่อน สุดดมด้วยจมูก เข้าไปได้ถึงสมองและทั่วตัว เบา
สบายผ่อนคลายไปหมด จากนั้นมองดูรูปชุมชนทั่วตัวก็เรืองแสง

ไม่เพียงแค่เรืองแสง แต่ฉับพลันได้รับแรงบันดาลใจให้ระลึก
ได้ว่า

อันที่จริง ฉันอยู่ที่นี้แต่เดิมที อันที่จริงฉันไปจากที่นี่แต่
เดิมทีฉันเป็นของที่นี่นา แท้จริงไม่ใช่พระองค์จอมชั้นชาฯ พา
ฉันกลับมา แต่ฉันอยู่ที่นี้เป็นเดิมที่ต่างหากนี่เป็นความรู้สึกนึกคิด
ที่ไม่เหมือนกับเมื่อแรกที่มาถึงโดยสิ้นเชิง

ครั้งแรกคิดว่า พระองค์จอมชั้นชาฯพากลับมาเที่ยวพรหม
โลกเปื่องบนเพียงชั่วขณะ แต่บัดนี้กลับรู้สึกที่เราไปเที่ยวในโลก
มนุษย์ชั่วขณะ วันข้างหน้ายังจะกลับมาที่นี่อีก

จึงกล่าวว่า เราทุกคนร้อยทั้งร้อย มาจากฟ้าเปื่องบน เราคือ
ทูตสวรรค์ มาจากฟ้าเปื่องบนจริงๆ

บัวดอกใหญ่ของพระอาจารย์

ผู้น้อยได้พบว่า ณ เบื้องหน้าไกลลิบนั่น มีบัวดอกใหญ่สีทอง
ประมาณเท่าตึกสามชั้นอยู่ดอกหนึ่ง ประมาณอย่างกับเราเห็น
อาคาร ๑๐๑ ของไทเป

นี่คงจะเป็นดอกบัวใหญ่ของมหาโพธิสัตว์องค์ใดเป็นแน่
ผู้น้อยตื่นตื่นระทึกใจมาก เป็นความรู้สึกชื่นชมบูชาแท้ๆ

ความระทึกใจที่ใครจะไล่ลัด ซึ่งแน่นอนก็มีความยึดมั่น
อย่างหนึ่งอยู่ด้วย อยากจะเข้าไป ดูว่าเป็นของพระโพธิสัตว์
พระองค์ใดหนอ ไม่น่าอาจจะเป็นเตียนฉวนชื่อ

ว้าว! กลับไปในโลกจะต้องไปคารวะรับบารมีคุณจากท่าน
คิดดังนี้แล้ว จึงวิ่งสุดฝีเท้าไปยังสระบัวนั้น
แปลกแท้ ก้าวแรกที่ย่างลงในสระ ตัวจมน้ำ แต่พระองค์จอม
ชั้นชาโพรดว่า

“เจ้าเพียงแค่คิดให้ลอย ก็ลอย”

ผู้น้อยคิดตามนั้น จึงวิ่งไปบนผิวน้ำ วิ่งไป วิ่งไป...

ดอกบัวที่เห็นอยู่แต่ไกลว่าใหญ่มหึมานั้น แต่พอวิ่งเข้าใกล้
กลับกลายเป็นดอกบัวมากมาย เหมือนกระจายทั่วทั้งผืนมหา
สมุทรกลายเป็นดอกบัวนับล้านๆ ดอก

ผู้น้อยหาดอกใหญ่มหึมาไม่พบ จึงค้นค้นหาต่อไปจนไปถึง
ส่วนสูงที่สุดของสระบัว

ทำให้ผู้น้อยต้องทูลถามว่า

“พระองค์ช่วยกระผมดูด้วย ดอกใหญ่มากดอกนั้น หายไป
ไหน”

พระองค์จอมชั้นชาไม่ได้ดำนินตามมา แต่พระสุรเสียงที่
ตอบเหมือนดังอยู่ใกล้ๆ หูว่า

“อยู่ใต้ฝ่าเท้าที่เจ้าเหยียบไถ่ละ” (อุปมาศิษย์ทั้งหลาย
เหยียบบารมีคุณของพระอาจารย์)

ผู้น้อยก้มลงดู ใหญ่ประมาณเท่ากะละมังเท่านั้น

พระองค์จอมชั้นชาโปรดว่า “เจ้าลงมา เจ้าลงมา”

ผู้น้อยแปลกใจจึงรำพึงถามว่า “ยังงัยกันนะ”

พระองค์โปรดว่า

“เจ้าไม่ต้องสงสัย ดอกใหญ่นั้นคือของอมตะพุทเธจั้ง

พระอาจารย์ของพวกเจ้า”

“ของพระอาจารย์...” ผู้น้อยทวนคำ... รำพึง... ทั้งตื่นเต้น
ดีใจ ทั้งไม่เข้าใจ... ดูแต่ไกลดอกใหญ่มหิมา โตเด่น แต่ทำไม...
จึงกลายเป็นหลายล้านดอกขนาดเท่านี้

พระองค์จอมชั้นชาโปรดว่า

“พระอาจารย์ของพวกเจ้าคุณธรรมบารมีปรกแผ่ ปรกแผ่
โดยมิได้ยึดหมายเจาะจง มิได้ให้เฉพาะศิษย์ของพระองค์ มิได้นัด
หมายให้เพื่อฟังแต่พระองค์ อย่างนี้จึงมีคุณธรรมบารมี”

เพียงเพราะเขาเป็นเวไนยา พระอาจารย์ก็จะไปช่วยพระ
องค์แรกรับบุตรพระโองการฯ โปรดธรรมสามโลก

มีพระอาจารย์จึงมีเราทั้งหลายในวันนี้...

ฉะนั้น ไม่ว่าจะอยู่ในอาณาจักรธรรมหรือผู้บำเพ็ญอื่นๆ
ภายนอก ได้รับความสำเร็จทางธรรม เนื่องมาจากพระอาจารย์
ของเราก็ดี หรือเนื่องมาจากบุญสัมพันธ์ ทำให้ได้เข้ามาใกล้ชิด
บำเพ็ญธรรม คำพูดประโยคแรกของผู้ได้รับความสำเร็จ (ผลงาน
ระดับหนึ่ง) จะกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “กันเสียเหียนเอ็นซื่อ

แต่ขอขอบพระคุณพระมหากรุณาธิคุณเบื้องบน บารมีคุณพระ
อาจารย์” เป็นเสียงเดียวกันที่เราล่านำก่อนบรรยายธรรม

อมตะพุทธะจีง พระอาจารย์ของเรา พระองค์ทรงปรกแผ่
มหาบารมีคุณที่ได้วิริยะปฏิบัติบำเพ็ญมาทั้งหมดปกป้องผองเรา...

ฐานบัวใหญ่เล็กต่างกัน

“ฐานบัวเก้าระดับ” เป็นมาอย่างไร เป็นมาจากคุณธรรม
บารมีที่เกิดจากจิตญาณ ไม่ได้หมายความว่าอิก้วนเต้าจึงจะมี
“ฐานบัวเก้าระดับ” บำเพ็ญวิธิตาสน์อื่นๆ เขามีเพียงสองระดับ
ไม่ใช่อย่างนี้

คุณธรรมบารมีฯ เพียงพอกก็จะมีฐานบัวเก้าระดับได้ไม่ได้ขึ้น
อยู่กับว่าบำเพ็ญอยู่ในลัทธิศาสนาใด เพียงแต่ว่า ในอาณาจักรธรรม
ของเราดำเนินการปรกโปรตแพร่ธรรมนำพาส่งเสริมได้

ความแตกต่างอยู่ตรงนี้

ผู้น้อยทูลถามอีกว่า

“นอกจากดอกใหญ่ของพระอาจารย์แล้ว ดอกอื่นๆ ทำไมจึง
เล็กบ้างใหญ่บ้างขอรับ”

พระองค์โปรดว่า

อันที่จริง พุทธญาณของเราทุกคนล้วนเป็นเช่นเดียวกัน
เริ่มจากเมล็ดพันธุ์เดียวกัน คือ “พันธุ์โพธิ” คุณธรรมบารมีของ
พุทธญาณต่างกันด้วยการบำเพ็ญของแต่ละคน

ฉะนั้น เธอบำเพ็ญมาเท่าไร ก็ได้ดอกบัวใหญ่เพียงนั้น

ในโลกมีคนประเภทหนึ่ง เมื่อกลับขึ้นเบื้องบนมาจะต้อง
กลืนไม่เข้าคายไม่ออก คนประเภทไหนรู้ไหม คนประเภทพูดได้
ทำไม่ได้ ดีแต่พูดชอบหลบเลี่ยงงาน ละทิ้งความรับผิดชอบ
ภายนอกกลับมาเบื้องบน ดอกบัวของเขาอาจมีปัญหา

บัวบางดอกติดป้าย ตอนนั้นผู้น้อยกินเจ แต่ยังไม่ได้ถวาย
ปณิธานกินเจ จึงไม่มีป้ายอย่างนั้นติดอยู่ที่ดอกบัวคนที่ถวาย แล้ว
จะมีป้าย “ชิงไขว่หยาซู ชำระปากกินเจ” ยังมีอีกพวกหนึ่งที่ไม่ใช่
แขวนป้าย “ชิงไขว่หยาซู” แต่แขวนป้าย “ตู้เหียน นำพาผู้คน”
แสดงว่าปณิธานของเขา คือ หนุนนำผู้คน จะนำพากันทำอะไร
บางคนได้แสดงปณิธาน ณ เบื้องพระแท่นเบื้องบนก็แขวนป้าย
แสดงให้ เมื่อแขวนป้ายแล้วก็จะมีเทพพิทักษ์ประชิดติดตาม แม้
ดอกบัวจะเป็นอย่างเดียวกัน แต่เมื่อมีแรงปณิธานจึงจะมีแรงช่วย

ความแตกต่างระหว่างดอกบัวกับ “เซียนเถา”

พระองค์จอมชั้นซาโปรดว่า “เจ้าจงตามมา”

แล้วพระองค์ก็ทรงดำเนินนำต่อไป

ณ บริเวณนี้ ขวามือของเราคือสระบัว ซ้ายมือคือสวนต้น
ท้อเซียน (เซียนเถา)

เซียนเถาของเบื้องบนลูกใหญ่มาก ในโลกมนุษย์เล็กเท่ากำ
ปั้น

ตามหลัก (คิดเอง) มีดอกบัวแสดงบารมีคุณก็พอแล้ว ไม่ต้อง
มีเขียนเถาอีก

พระองค์จอมชั้นชาโปรดว่า

“ดอกบัวแสดงให้เห็นความตั้งใจ ก่อเกิดปณิธานถวายเป็น
ปณิธานก็คือถวายเป็นความตั้งใจ แต่การดำเนินธรรมของเจ้า จะต้อง
บรรลุถึงปณิธานที่ตั้งไว้ จึงจะได้เขียนเถา บรรลุปณิธาน จึงจะ
ได้กินเขียนเถานะ”

ฉะนั้นไม่ใช่ตั้งปณิธานไว้มากมายภายหน้าจะบรรลุผล
ใหญ่ได้

ตั้งปณิธานแต่ไม่ได้ไปทำเลย ก็เหมือนบางคนที่รับ
“เทียนมิ่ง” แล้ว แรกเริ่มตั้งปณิธานไว้ใหญ่มากจะนำพาสาธุชน
แต่มีเวลาดูทีวีอยู่กับบ้านทุกวัน หมดยุคกลับคืนไป ก็จะได้พบว่า
ดอกบัวของตนใหญ่กว่าของทั่วไปได้จริง (เฉพาะรับเทียนมิ่ง)
แต่ไม่มีเขียนเถานี้แสดงถึงอะไร

**แสดงถึงคนนี้ปากกับใจไม่ตรงกัน ปณิธานกับการกระทำ
ไม่เป็นหนึ่งเดียวกัน**

ก่อนที่จะผู้น้อยจะมาได้เห็น “เทียนปั้ง ผังฟ้า” เดินผ่านสระ
บัว สวนท้อเท่านั้น ก็ประมาณได้ว่าตนเองจะยืนอยู่ ณ ตำแหน่ง
ใดแล้ว

แจกแจงเกี่ยวกับ “หอคุณธรรมบารมี”

พระองค์จอมชั้นชาฯ ดำเนินนำผู้น้อยอีกจนไปถึง “เทียนป้ง ผังฟ้า”

“เทียนป้ง ผังฟ้า” นี้มีความกว้างใหญ่เท่าไรรู้ไหม อย่างน้อยใหญ่นี้กว่าเมืองไทเปโดยรอบ

บนพื้นที่อันกว้างใหญ่ไพศาลของ“เทียนป้ง ผังฟ้า” มีอะไร มีทั้งถนนหนทาง ตรอกซอย ผู้บำเพ็ญทุกคนต่างมีผังฟ้าหนึ่งหลัง เฉพาะตน ผังฟ้าไม่ใช่แผ่นป้ายที่จารึกการลงทะเบียนถวายชื่อเท่านั้น แต่เป็นผังภูมิจากจิตใจของแต่ละคน ซึ่งเบื้องฟ้า“เทียนป้ง ผังฟ้า” จะเป็น แต่ละผังภูมิของแต่ละคน

เมื่อเดินเข้าไปถึงตรงกลางบริเวณของ“เทียนป้ง ผังฟ้า” ที่ตรงนั้นมีบ้านสีทองหลังหนึ่ง รูปทรงคล้ายเสลี่ยงเจ้า ประมาณสูงกว่าพุทธประทีปองค์กลางของพระแม่องค์ธรรม (ที่ธรรมปราสาทใหญ่) เล็กน้อย

พระองค์จอมชั้นชาฯโปรดว่า

“สิ่งที่เก็บไว้ในบ้านหลังนี้ คือกุศลบารมีที่เจ้าบำเพ็ญมา” ผู้น้อยนัยน์ดาวาว

เราไม่กล้าบอกว่า ตนมีกุศลบารมีจากการบำเพ็ญ แทบจะกล่าวพูดแต่เพียงว่าเรามีโทษ ผิดบาป ผู้น้อยจึงไม่รู้่ว่าตนเอง ได้ทำอะไไว้ที่นับได้ว่าเป็นกุศลบารมี

พระองค์โปรดว่า“เจ้าเข้าไปดูเอง”

ผู้น้อยจึงเข้าไป

ภายในบ้านหลังนั้น มีกระดานแผ่นใหญ่มาก จารึกข้อความว่า“เปี้ยวเหวินเฉิงโจ้ว ถวายใบคำขอฯ”หน้าแรกเขียนด้วยอักษรจีนลักษณะศิลปะต้วหวาง

พูดถึงอักษร มีคนหวังว่า ไม่ใช่คนจีนรับธรรมะกลับขึ้นเบ๊องบนแล้วเขาจะเข้าใจไหมนี้ ผู้น้อยคิดว่าเขาต้องเข้าใจ เมื่ออยู่เบ๊องโลก อักษรขยุกขยิกอ่านไม่ออกแต่แปลก พอถึงภวะนั้นก็อ่านออกได้เอง เบ๊องบนจึงไม่มีอุปสรรคเรื่องอักษรภาษาสำหรับจิตญาณแล้ว จะไม่มีปัญหาเหล่านี้

นำพากล่อมเกลามีกุศล

ในเปี้ยวเหวินจารึก ปี เดือน วัน เวลา อันเป่าซือ เตียนฉวนซือ สถานธรรม ผู้รับธรรมะ ล่างสุดบันทึกว่าเป็นจอมเขียนพระองค์ใดดูแล อีกทั้งไปนำพาเขาจากที่ไหนหมายเหตุบุญกุศลจากการนำพากล่อมเกลานำพาคนรับธรรมะ นำพากล่อมเกลามีกุศลผลบุญ

ตักเตือนกล่อมเกลามีกุศล

จารึกว่า ปีเดือนใด ณ ที่ใด นำพาคนนั้นๆ ข้างบนเขียนว่า “ตักเตือนกล่อมเกลามีกุศล” อักษรเป็นสีทองทั้งหมด จึงเห็นได้ว่าการนำพากล่อมเกลาคคนเป็นกุศลอันดับหนึ่ง

นำพากล่อมเกลากับตักเตือนกล่อมเกลากันตรงไหน

นำพากล่อมเกลาคือ เราไปนำพาคนนี้ เขาได้มารับธรรมะ

เรียกว่านำพากล่อมเกล่า ไม่ว่าเราจะได้ลงชื่อเป็นผู้แนะนำรับรองหรือไม่ ลงชื่อก็ได้บุญกุศลไม่ได้ลงชื่อแต่เราเป็นคนนำพามากก็ได้บุญกุศลเช่นกัน

ผู้น้อยเห็นข้อความจารึกของตนเอง นำพาคณมามากบุญกุศลจากการตักเตือนกล่อมเกล่ายิ่งมากกว่ารวมแล้วเกือบห้าพันจารึก

อย่างไรเรียกว่า ตักเตือนกล่อมเกล่าจารึก ก็คือ เราไปนำพาคณ สุดท้ายเขาบอกว่า เขาไม่มีบุญสัมพันธ์ทางพุทธะ ไม่มีแก๊จทางนี้ ไม่อยากรับธรรมะ แม้เขาจะไม่ได้มา แต่เราได้ไปชักชวนนำพา แค่นี้ก็เป็นบุญกุศลแล้วเบื่องบนรับเอา จิตใจส่วนนี้ของเรา เพียงแต่เราได้ไปชักชวนนำพาก็มีบุญกุศล เขามาได้หรือไม่ ขึ้นอยู่กับบุญปัจจัยของเขากับบุญบารมีของบรรพบุรุษของเขามีเพียงพอหรือไม่ เราได้ชักนำเขาแล้ว ก็คือ “ตักเตือนกล่อมเกล่า มีบุญกุศล” นำพาคณจึงมีกุศลสองอย่าง

ต่อไปเรามองดูบางคน แม้จะไม่ได้พาใครมาได้ แต่เขาก็ได้บุญกุศลไม่อาจประมาณ อย่างดูถูกเขา

กุศลน้อยนิดไม่ผิดพลาด

ยังมีกุศลผลบุญจากการให้ทานอีก เราบริจาคเงินเท่าไรที่ไหน เมื่อไร เบื่องบนก็โปรดจารึกไว้ ทรัพย์เป็นทานบางกรณีเรามองไม่เห็นได้ แต่เบื่องบนก็จารึกไว้

มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ผู้น้อยกำลังงเงิน เบื่องบนจึงจดบุญกุศล

ที่ผู้น้อยบริจาคออกมาเป็นตัวเงิน เอานามรูปของเงินมาแสดง
อันนั้นผู้น้อยดูออก

ในจำนวนนั้นมีอยู่ข้อหนึ่งคือ

ที่ธรรมปราสาทเมียวชั้นกง จบชั้นประชุมอบรมธรรม เเบา
หลังมอเตอร์ไซค์ของผู้น้อยวางอยู่เห็นนักธรรมท่านหนึ่งเดินเท้า
อยู่ข้างหน้า จึงจอดรถถามว่า

“จะซ้อนท้ายไปไหม ผมจะไปส่งที่ป้ายรถ”

เขาขึ้นมานั่งซ้อนท้ายผู้น้อยขี่รถลั่นไกลสบายๆลงจากภูเขา
ไปถึงสถานีรถไฟ เขาขึ้นรถไฟไป ผู้น้อยกลับบ้าน เรื่องนี้ผู้น้อยลืม
หมดแล้ว จำไม่ได้ว่าคนซ้อนท้ายเป็นใคร ปราศจากความทรงจำ
แต่ผลคือเบื่องบนจารึกว่า วันนั้น คนนี้ให้ทรัพย์เป็นทาน ๐.๒
เหรียญ (สองเซ็นต์)

ธรรมปราสาทเมียวชั้นกงอยู่บนเขา แค่ปล่อยรถให้ลั่นไหล
ลงมา เสียค่าน้ำมันไปสองเซ็นต์ สองเซ็นต์ มันจะแค่ไหนกันเชียย
แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ตรวจสอบชัดเจน ไม่ใช่แค่สองเซ็นต์จะไม่นับ
ยังคงเป็นบุญกุศลไม่ประมาณ ไม่ประมาณคือเท่าไรก็ใช่

เบื่องบนจารึกบุญกุศลให้ดูง่ายๆ จากความจริงใจของเรา
สิ่งนั้นเราไม่ช่วยก็ได้ แต่เรายังช่วย เราเลือกไม่ทำก็ได้ แต่เรา
ก็เลือกที่จะทำ อย่างนี้ก็คือกุศลผลบุญในทางตรงกันข้ามก็คือ
โทษผิดบาป เราเลือกไม่ทำได้ แต่เรากลับเลือกที่จะทำ

ครั้งหนึ่งผู้น้อยออกไปซื้อข้าวกล่อง ซื้อเสร็จกลับมาเห็น
หน้าบ้านมีสุนัขตัวหนึ่งหิวมา ข้าวกล่องเลยเลี้ยงสุนัขไป นี่ก็ถูก
จารึกว่า สร้างกุศลห้าสิบเหรียญ เลี้ยงสุนัขกินบวให้ทาน

ให้ทาน ไม่ว่าจะแก้ญาติธรรม สถานธรรม ผู้คนหรือเวไนย
สัตว์อื่นๆ เมื่อทำก็คือ มีกุศลผลบุญ

บางคนยึดมั่นถือมั่นว่า จะต้องบริจาคให้ในสถานธรรมจึง
จะนับว่าเป็นบุญ คิดอย่างนี้เพี้ยนห่างไปมาก เท่ากับยึดมั่นถือมั่น
เกินไป

วัดและเทวสถานบางแห่ง ยังใช้อาหารเนื้อสัตว์ประกอบ
พิธีกรรมเช่นไหว้ การทำบุญแก้วัดและเทวสถานนั้นๆ จะต้องระวัง
การเกี่ยวกรรม ส่วนเงินทุกบาททุกสตางค์จะบริจาคไปไหน จะ
ต้องชัดเจน

เขาร่วมบุญซื้อรูป เราก็ต้องเอาไปซื้อรูป จะเปลี่ยนไปใช้
อย่างอื่นไม่ได้ จะเท่ากับยึดครองบุญกุศลของเขา

ฉะนั้น เบื้องบนจึงจารึกบุญกุศลไว้มากมาย รวมถึงการ
จัดเรียงเก้าอี้

วันนี้เป็นเวอร์เรจจัดเรียงเก้าอี้นั่งประชุมธรรม เป็นบุญกุศล
เล็กๆ คือ บริการไม่นับเป็นบุญกุศลอะไรได้ แต่วันนั้นไม่ใช่เวอร์ของ
เธอเรียงเก้าอี้ แต่เธอกลับมาเองแต่เข้ามาส่งผ้าเช็ดมือ เรียงเก้าอี้
บุญกุศลนี้ก็จะใหญ่เขียวละ

เมื่อก่อน ตอนที่ผู้น้อยเพิ่งเข้าอยู่ในสถานธรรมค่อนข้าง
ขาดตกหล่น ทุกครั้งทุกคืนเมื่อญาติธรรมเลิกเรียนกลับไปหมด แล้ว
ก็จะดูพื้นทั้งหมดจนถึงบันได จากชั้นหกลงมาจนถึงชั้นหนึ่ง
ภายหลัง “ชมรมโภชนาธรรม” ย้ายบ้านอีกครั้งหนึ่ง หลังเลิก
เรียน ผู้น้อยก็ยังคงดูจนหมดถึงบันได ฉะนั้น นักศึกษารุ่นน้อง
เลิกเรียนกลับมาที่ชมรม ก็จะเห็นว่าบันได เชิงพัก ห้องพัก ข้างบัน
ไดสะอาดสะอ้านไปหมด ทุกคนก็จะรู้ว่าผู้น้อยกลับถึงก่อนแล้ว
เพราะเมื่อผู้น้อยกลับมาถึงชมรมฯ สิ่งแรกก็คือ ดูห้องครัว ต่อจาก
นั้นก็ห้องข้างบันไดตำหนักพระ เสร็จแล้วขัดส้วม

ความตั้งใจศรัทธาของผู้น้อยตอนนั้น คือให้ทุกคนได้รับบริ
การดีเยี่ยมจากบริเวณที่สกปรกเลอะเทอะที่สุด ให้เป็นสะอาดที่
สุดอย่างนี้ก็คือธรรมะของเรา

บัดนี้ จึงเพิ่งจะรู้ว่าเบื่องบนล้วนจาร์ึกไว้ ผู้น้อยจึงสำนึก
ซาบซึ้งนัก

ญาติธรรมบางคนชอบเช็ดดูตำหนักพระ เข้าใจว่าใกล้ชิด
สิ่งศักดิ์สิทธิ์มากกว่า แต่ไม่ชอบล้างส้วม แท้จริงนี่คือใจยึดมั่น
แบ่งแยก เบื่องบนไม่ได้เห็นความแตกต่างต่อสถานที่ที่เราทำ

บุญกุศลแท้จริง

ท่านกล่าวว่างานที่ทำจะไม่มีใครเห็นหรือเปล่า ยินดีด้วย
เพราะเหตุใดไม่มีใครเห็นเรียกว่า **บุญกุศลแฝง** เบื่องบนจาร์ึก
ไวชัดเจน ที่มีคนเห็นนั้นเจตนาให้เขาเห็นเรียกว่าบุญกุศลแจ้ง มี

คนเห็นแล้วได้รางวัลชื่นชมไปแล้ว เบื้องบนจารึกไว้น้อยมาก

อะไรที่เบื้องบนเห็นแล้ว เป็นบุญกุศลแท้จริงแน่นอน นั่นก็คือ

สิ่งบกพร่องไม่สมบูรณ์แต่เดิมที เติมเต็มให้สมบูรณ์ อย่างนี้ก็จะมิมีบุญกุศล เช่นในการประชุม บางครั้งไม่อาจละเว้นการตำหนิติเตียน เจียงซือบางท่านอาจเสียใจมาก เพราะได้ทุ่มเทมากอยู่ แต่ไม่มีใครยอมรับ เราจะต้องรีบไปพลอบใจ หรือหากรู้ว่าญาติธรรม คนไหนถูกทดสอบเกิดการสอบแล้ว อารมณ์ไม่ดี เราก็รีบไปพลอบขวัญ

เราทำให้อาณาจักรธรรมที่เกิดการไม่สมบูรณ์ ให้กลับเป็นสมบูรณ์ นี่ก็คือบุญกุศล

ช่วยงานธรรมะมีกุศล

วันหนึ่ง มีการถ่ายทอดเปิดธรรมที่สถานธรรมส่วนรวม เติมน้ำที่จัดให้ผู้ช่วยส่งผ้าเช็ดมือ แต่เพราะตื่นสายไป ทำให้ลืมมาส่งผ้าเช็ดมือที่สถานธรรม แต่ก็ยังมา

พอมาถึงสถานธรรม น้องๆ นักศึกษาได้ช่วยกันส่งผ้าเช็ดมือแล้ว ผู้ช่วยล้างมือเสร็จ“ซันเจีย” กราบการะรายงานตัวเสร็จไม่มีอะไรให้ทำ จึงลงไปในห้องบรรยายชั้นล่าง ลงไปถึงเห็นคนรอรับธรรมะสามคนนั่งอยู่ที่นั่น ดูอย่างกับนั่งคอย จึงนั่งลงเป็นเพื่อนชวนกินผลไม้(ปอกหั่นแล้ว) หลังจากเจียงซือมาเชิญให้เขาขึ้นไปฟังปฐมนิเทศธรรม พวกเขาไปกันหมด ผู้ช่วยจึงช่วยกินผลไม้ที่

เหลือต่อไปจนหมด แล้วก็กลับบ้าน

วันนั้นไปสถานธรรมไม่ได้ทำอะไรเลยไม่ได้ส่งผ้าไม่ได้ร่วม
อาราธนาไม่ได้ทำอะไรสักอย่าง ผลงานหนึ่งเดียวคือกินผลไม้ที่
เหลือจนหมด (ไม่ต้องเสียของ)

ปรากฏว่า เปื่องบนจารึกว่า

“มีกุศลจากการช่วยงานธรรมะ”

ทำไมจึงว่ามีกุศลจากการช่วยงานธรรมะ ก็เพราะไม่มีใคร
ต้อนรับดูแล เราเข้าไปช่วยต้อนรับดูแล

แต่ก่อนท่านเหล่าเถรียนเหยินเคยกล่าวว่า

“เธออยู่ในอาณาจักรธรรม ปฏิบัติบำเพ็ญ ไม่เป็นคุณก็เป็น
โทษไม่ใช่สุขชาวสาก็เป็นการลบหล้างบุญวาสนา” เราไม่ได้ทุ่มเทใจ
ให้ก็เป็นลบหล้างบุญวาสนา

ผู้น้อยตั้งใจจะบริการรับใช้ แต่ตื่นสายไป กลายเป็นรับ
บริการ เราไม่มีบุญกุศลยังรับบริการเสียอีก

ฉะนั้น เราปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ในอาณาจักรธรรม จะต้อง
เอาจริงเอาจังจริงๆ จะต้องทันทั่วทั้งที่ ทันการเพราะ “มีงานสร้าง
บุญได้ง่าย ไม่มีงานสร้างบุญได้ยาก” เราไม่ได้สร้างบุญ บุญกุศล
ก็จะไม่พอ เราก็คายกที่จะจิตใสใจสว่าง อันนี้มันแน่นอน

เรามักจะจำคนที่รับธรรมะที่สถานธรรมได้แม่นยำแต่กับคน
ที่ไม่ได้มารับธรรมะที่สถานธรรมเรามักจะลืมเขาผู้น้อยไม่รู้ว่าตน

เองเคยได้ถามคนมาห้าพันกว่าคนแล้ว เพื่อเชิญเขามารับธรรมะที่
สถานธรรม ถ้าหากให้ท่านไปถามใครอย่างนี้ วันละหนึ่งคน สิบปี
ก็เพิ่งจะถามได้สามพันหกร้อยคน

ตอนนั้น ผู้น้อยรับธรรมะยังไม่ถึงสิบปี แต่ก็ได้ถามเพื่อนำ
พาเขามารับธรรมะแล้วถึงห้าพันคน

เราปฏิบัติบำเพ็ญธรรม จะต้องจับเวลาไว้ให้มันไม่ให้เสีย
โอกาส ถ้าถึงเวลาต้องทำการงานรับผิดชอบครบครันแล้ว จะ
ไม่มีเวลาร่วมงานธรรมได้มาก

ฉะนั้น เมื่อยังทำได้ ได้ทำ ทุกเวลาจะต้องจับไว้ให้มัน
ร่วมงานได้ ร่วมให้เต็มที่ ไม่ต้องกลัวคนทางบ้านจะขัดขวาง
ต่อต้าน ถ้าเราไม่ทะยานตนออกมา การถูกทดสอบจากทางบ้าน
ก็จะใหญ่มากขึ้น จึงต้องหาทางไปร่วมงานจับโอกาสเวลา ทุก
ขณะที่จะร่วมงานได้ไว้ให้มัน พอผ่านการทดสอบแล้ว หลังจะ
เพิ่มพูนยิ่งขึ้น

แจกแจง “หอผิตบาป”

ผู้น้อยได้เห็นข้อความเหล่านั้นแล้ว เกิดอาการดีใจของตน
ขึ้นมาทันที คิดว่า “ที่แท้บุญกุศล ของเราไม่น้อยแล้ว มิน่าเล่าพระ
องค์จอมชั้นชาจึงช่วยชีวิตเรา”

แน่นอน นี่เป็นความคิดของคนตาบอดเพียงแค่ว่าคิดเท่านั้น
พระองค์จอมชั้นชาที่รับทราบทันที พระองค์เรียกว่า

“เจ้าออกมา นี่ ออกมานี่”

ก่อนหน้านี้ ผู้น้อยจะก้มศีรษะเหลือบมองดูพระองค์จอม
ชั้นชาฯ ตลอดเวลา แต่พอเห็นผลบุญบารมีของตนเองแล้วซึกลิ้ม
ตัว จึงเงยหน้ายัดไหล่

พระองค์โปรดว่า

“อย่าดีใจไป เห็นบ้านหลังตรงข้ามนั้นไหม”

ที่ดูอยู่ตรงหน้าขณะนี้คือ หอบุญกุศลรูปทรงเสถียรเจ้า สูง
กว่าโต๊ะพระขนาดใหญ่พุตกว่า แต่ที่พระองค์ให้ดูหอตรงข้ามนั้น
เป็นสิ่งปลูกสร้างสูงสามชั้น สีดำชั้นหนึ่งของหอดำ ยกระดับสูง
ขึ้นไปอีก (เหมือนอาคารต่อเติม) เท่ากับความสูงของอาคารทาง
โลกอีกสามชั้นและอีกสามชั้น ฉะนั้น หอดำสามชั้นจึงเท่ากับเก้า
ชั้นของเรา

พระองค์จอมชั้นชาฯโปรดว่า

“ในหอนี้ บันทึกโทษติดบาปในการปฏิบัติบำเพ็ญของผู้ที่ได้
รับธรรมะแล้ว”

พระองค์โปรดว่า “เจ้าก็เข้าไปดูเสียด้วย”

ผู้น้อยกลัวมาก คิดว่า “เราทำอะไรไปบ้างหนอ...ทำไมจึงมี
โทษติดบาปมากมายอย่างนี้”

เข้าไปชั้นที่หนึ่ง เป็นบันทึกเกี่ยวกับ “เทียนมิ่ง”

ข้อหนึ่ง “ตั้งปณิธาน ไม่บรรลุปณิธาน”

เช่น มาตั้งปณิธานที่สถานธรรม (มาบนบาน) จะบริจาคเพื่อ

ตนเองหรือบริจาคเพื่อสถานธรรมทุกคนทำการอุทิศส่วนกุศลกัน
เป็น โดยมีแต่ปณิธาน ไม่มีการกระทำจริง เบื้องบนก็จะจดว่า

“ตั้งปณิธาน ไม่สำเร็จปณิธาน”

ยังมีอีกคือ “ปณิธานพล่อยๆ” พุดเล่นไปตามเพลง เช่น
“นำพามารับธรรมะ หนึ่งร้อยคนไม่มีปัญหา”

ตั้งปณิธานแล้วจะต้องไปทำจริงๆ ให้ได้หนึ่งร้อยคน จึงว่า
บางอย่างพุดพล่อยๆ ไม่ได้ เราตั้งปณิธานพล่อยๆ แต่เบื้องบน
บันทึกไว้จริงๆ ถ้าเราจะไม่ทำตามนั้น ก็ต้องหาทางบอกกล่าวต่อ
เบื้องบนเอง

เราไปชักชวนคน คนๆ นั้นยอมรับว่าจะมารับธรรมะ แต่สุดท้าย
เราไม่ได้พาเขามา อย่างนี้เราก็มีผิดพลาด บางคนรับปากหรือ
แสดงความปรารถนาแข็งขันว่า จะรับธรรมะเอง แต่เรากลับ
ไม่ไปนำพาเขามา เราก็มีผิดพลาด

ในเรื่องนี้ ผู้น้อยเห็นความผิดใหญ่สองกรณีคือ

๑. คนคนนี้รับปากว่าจะมารับธรรมะ แต่พลาดจากวาระบุญ
ข้างๆ ชื่อของเขา มีชื่อคนอื่น ๆ อีกประมาณห้าร้อยกว่าคน

(เขาพลาดวาระบุญ เพราะเราไม่ได้ไปนำพาเขามา)

มีหมายเหตุว่าห้าร้อยกว่าคนนี้ จะถึงวาระบุญได้รับธรรมะ
ครั้งหน้าเมื่ออีกสิบชาติต่อไป

๒. อีกคนหนึ่งทีพลาดจากบุญวาระรับธรรมะ ข้างๆ ชื่อของ

เขาก็มีรายชื่อนึงพันกว่าคน มีหมายเหตุว่า นึงพันกว่าคนเหล่านี้นั้นจะถึงวาระบุญได้รับธรรมะครั้งหน้าเมื่ออีกสามสิบชาติต่อไป

ทั้งสองรายนี้ผู้น้อยได้พูดจากับเขาไว้มันเหมาะคิดว่าไม่ยากเสร็จจรรยาแล้วพาเขามารับธรรมะ ทุกอย่างโอเค

แต่ผลสุดท้าย พอผู้น้อยหายป่วยแล้วไปหาเขาปรากฏว่าเขาทั้งสองตายไปก่อนหน้านี้นี้ คนหนึ่งประสบอุบัติเหตุจากรถชน อีกคนหนึ่งเป็นมะเร็งตายจากยาเสพติด คนนี้อีกสามสิบชาติจึงจะได้รับธรรมะ คนที่เกิดอุบัติเหตุจะต้องอีกสิบชาติ

ผู้น้อยไม่รู้ว่าเขาตายเสียแล้ว ไม่ทันได้เพิ่มพูนบุญปัจจัย แก่เขา

เมื่อถึงเวลาบุญวาระจะได้รับธรรมะ อาจเป็นไปได้ว่า ขณะเดียวกัน เวิร์กตามทางถามก็ได้ประชิดติดตัวแล้ว พร้อมกัน เมื่อเวิร์กที่ร่วมกันกระทำมาถึงคราวจะเก็บล้างเหตุนั้นจะเป็นไปได้หลายอย่าง ทั้งได้ฝุ่น แผ่นดินไหว อุทกภัย ภัยแล้ง อุบัติเหตุเรื่องรถ เรื่องถนน พร้อมทั้งจะกวาดล้างผู้ร่วมเวิร์กกรรมหมู่ไปพร้อมกัน ฉะนั้น จึงมีเหตุบันดาลใจให้ใครรับวิธีธรรมบำเพ็ญ เหตุนี้เราทุกคน จึงต้องรีบไปสกัด ไปจุดช่วยนำพาใครๆ ให้ได้รับธรรมะ โดยเฉพาะยุคกาลนี้เป็นวาระของบาป เวิร์กประดังมา ผิดจากบุญวาระนี้แล้ว ไม่รู้จะต้องรอไปอีกกี่ชั่วคน หนึ่งชั่วคนหนึ่งชาติ หนึ่งชาติคือสาม สิบปี สิบชาติ สามร้อยปี

สามร้อยปีภายหลัง จะได้พบการปรกแผ่แพร่ธรรมอย่างนี้

อีกหรือไม่ จะได้พบคนคนนี้อีกหรือไม่ เป็นเรื่องยาก รับรองไม่ได้
ถ้าสามสิบชาติ เก้าร้อยปี หนึ่งพันปียิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย จึงต้อง
รักษาโอกาส

ข้อสอง “มนุษยธรรมไม่สมบูรณ์”

ความผิดอีกข้อหนึ่งที่ใหญ่หลวงเช่นกัน คือ

“มนุษยธรรมไม่สมบูรณ์”

หลังจากรับธรรมะ และเราทุ่มเทเต็มที่ต่องานทางอาณาจักรธรรม แต่กับพี่น้องพ่อแม่ เราไม่ได้ไปส่งเสริมนำพา ไม่ได้เป็น
พี่น้องที่ดี ไม่ได้เป็นลูกที่ดี เป็นได้แค่ญาติธรรมที่ดี ยึดหมายข้าง
เดียวอย่างดี “มนุษยธรรมไม่สมบูรณ์”

มรรคผลจะไม่กลมสมบูรณ์

ทานเหล่าเฉียนเหยินเคยโปรดไว้แต่ต้นว่า

“ในชีวิตมีผู้เกี่ยวข้องอย่างแน่นแฟ้น ที่จะต้องพยายามหา
ทางนำพาให้ได้” คือ

๑. พ่อแม่ หากท่านจากไปเสียก่อนก็ต้องทำการอุทิศช่วย
วิญญานของท่านให้ได้รับวิธิธรรม

๒. สามเณร ภรรยา ลูก จะต้องอุทิศช่วยนำพา

๓. พี่น้องหญิงชาย ที่คลานตามกันมา แสดงว่ามีบุญสัมพันธ์
ต่อกันมา จะต้องอุทิศช่วยนำพา

สุดท้ายคือ ญาติ เพื่อนพ้อง นี่ก็มีบุญสัมพันธ์ต่อกันมา
จะต้องอุทิศช่วยนำพาเช่นกัน

เราจะต้องอุทิศช่วยนำพาจากคนสนิทชิดเชื้อ แล้วขยายวง
กว้างออกไปให้ทุกคนทางบ้านได้รับผล ได้รับความสำเร็จในวิถีธรรม

หากทุกคนทำความสำเร็จนี้ ให้แก่ครอบครัวของตนได้
อาณาจักรธรรม การปฏิบัติบำเพ็ญธรรมก็จะมั่นคง

เบื้องต้นที่ผู้น้อยเข้าสู่อาณาจักรธรรม ก็ด้วยความตั้งใจ
จะอุทิศตนเพื่องานธรรม เวลาเกือบทั้งหมดอยู่ในอาณาจักรธรรม
ไม่ได้ใส่ใจทางบ้านเลย อย่างนี้ผิด

บางท่านที่บำเพ็ญพรหมจรรย์ ไม่มีพันธะ อุทิศตนทั้งหมด
แต่ยังจะต้องปฏิบัติมนุษยธรรม กตัญญูดูแลพ่อแม่ มิฉะนั้น
จะเสียหายแก่วิถีธรรมยุคขาว

แม้ทางบ้านจะพูดจាកันยาก ก็จะต้องหาทางส่งเสริม

ไม่ส่งเสริม หนี้เวรจะยังติดค้างกัน

ข้อสาม “เจียงซือไม่บรรยายธรรม ไม่ชี้แจงปณิธาน”

บ้านสีทองทรงเสถียรเจ้าของผู้น้อยที่อยู่ในพื้นที่ “เทียนป่ง
ผิงฟ้า” นั้น ชั้นสองเป็นที่เก็บข้อมูลโทษ ผิดบาปด้วยวาจา การ
กระทำของเจียงซือ เจียงเอวี่ยน ถันจู่ปิ่นซือ

เจียงซือจะต้องคล่องมหาปณิธานสิบ ใบคำขอรับธรรมะ

แต่ก่อนไตรรัตน์จะเป็นเตียนฉวนซือบรรยาย เจียงซือทำ

หน้าที่พูดปณิธานกับใบคำขอ แต่ภายหลังธรรมกิจขยายใหญ่
เตียนฉนวนซื้อจึงรับผิดชอบปั้นเต้า ซันเป่าให้เจียงซือบรรยาย

เป็นเจียงซือ จะต้องบรรยายปณิธานในการรับธรรมะ
มิฉะนั้น แม้เขาจะรับธรรมะแล้ว แต่จะไม่มาปฏิบัติบำเพ็ญอีก
เพราะไม่รู้ว่าจะตัวเองได้ถวายปณิธานอะไรไว้

เป็นเจียงซือ ไม่พูดเรื่องปณิธานสืบกับใบคำขอถวายชื่อ
สนใจแต่จำนวนคนรับธรรมะ เจียงซือผู้นั้นจะมีความผิด

เมื่อมีผู้รับธรรมไม่เข้าใจ เขาก็จะผิดศีลผิดปณิธานเพราะ
เจียงซือไม่ได้บอกกล่าว จึงต้องรับผิดชอบต่อความผิดของเขาด้วย

หลายคนเข้าใจว่า พูดปณิธานสืบทุกข้อๆ คนรับธรรมะ
ฟังแล้วจะกลัว ไม่กล้ากลับมาบำเพ็ญแท้จริงแล้ว ไม่ใช่ญาติ
ธรรมกลัว เจียงซือเองต่างหากที่กลัว จึงไม่พูดเจียงซือควรจะ
บอกเขาว่า

วันนี้ เราได้รับวิธีธรรม ถวายปณิธานบุญเบื้องหน้าพระ
แท่นฯ จากนั้นไปเราจะต้องศรัทธารักษาใจดีงามแปรร้ายให้เป็นดี
เป็นคนใหม่...

อธิบายคร่าวๆ อย่างนี้ อย่างน้อยทำให้เขารู้ว่า ปณิธานที่
กล่าวถวายไปเมื่อสักครุนั้นไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ

เราไม่ค่อยเห็นความสำคัญเรื่องนี้นัก วันข้างหน้าจะต้องรับ
โทษที่เบื่องบนทั้งนั้น

ปณิธานที่ถวายเป็นพุทธบูชาหลังการประชุมธรรม เราจะบอกว่ามีหัวข้อบรรยายไปแล้วไม่ได้ เราเป็นอันเป่าซื่อ จะต้องย้าเตือนเขาว่า “มีปณิธานข้อนี้ๆ ให้ได้ถวาย คุณประธานการดู”

เราเกรงแต่ว่าเขาจะกลัว จะไม่ถวายปณิธาน จึงไม่กล้าพูด ไม่พูดเราก็ต้องรับผิดชอบ เดียวนี้คนรับธรรมะจึงด้อยคุณภาพ ลงไปทุกที่ ญาติธรรมก็ส่งเสริมได้ยากยิ่งขึ้นทุกที่ ใจพระโพธิสัตว์ไม่บังเกิด ภายหน้าจะยิ่งยากต่อการส่งเสริม

ข้อสี่ “สามบริสุทธฺิ สี่เที่ยงตรง พุทธระเบียบไม่พูด หรือพูดพล่อย”

พูดสามบริสุทธฺิ สี่เที่ยงตรงให้เขาฟังครั้งหนึ่ง ญาติธรรมก็ก้าวหน้าขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

พอญาติธรรมมาถึงสถานธรรม บรรยายากาศก็ไม่เหมือนกัน ยิ่งไม่พูด บรรยายากาศก็ยิ่งจะตกต่ำ

งานธรรมะสืบต่อมาได้นานเพียงนี้ ก็ด้วยอาศัยการปฏิบัติ “สามบริสุทธฺิ^๑ สี่เที่ยงตรง^๒” แต่ถ้าหากเราคิดจะดำเนินธรรมกิจเพียงไม่กี่สิบปี ก็ไม่ต้องพูดถึง “สามบริสุทธฺิ สี่เที่ยงตรง” เราก็จะพูดถึงแต่ปาฏิหาริย์ ประจักษ์หลักฐาน ปรากฏการณ์พิเศษ แต่ถ้าจะดำเนินต่อไปให้ยาวนาน จะไม่พูดถึง “สามบริสุทธฺิ สี่เที่ยง

1 สามบริสุทธฺิ มีดังนี้

1. บริสุทธฺิเรื่องทางโลกและทางธรรม 2. บริสุทธฺิเรื่องเงินทอง 3. บริสุทธฺิเรื่องหญิงชาย

2 สี่เที่ยงตรง มีดังนี้ 1. กายเที่ยงตรง 2. ใจเที่ยงตรง 3. วาจาเที่ยงตรง

4. การกระทำเที่ยงตรง

ตรงกับพุทธระเบียบ” ไม่ได้

เจียงซือ เจียงเอวี่ยน ยังผิดต่อข้อ “ไม่บำเพ็ญฝึกฝนจริง”

ต่อพุทธระเบียบ ต่ออาณาจักรธรรม ต่อพงศาวดารไม่เข้าใจหลักแท้จริงใครเขาถาม ก็ตอบไปตามเรื่องนี้คือก่อเกิดโทษผิดบาป

ถ้าไม่รู้ก็ต้องตอบว่า “ผู้น้อยยังไม่ค่อยถ่องแท้ รอให้ผู้น้อยเรียนถามเตียนฉวนซือให้เข้าใจดีเสียก่อน แล้วจึงจะพูดให้คุณฟังได้ไหม”

เมื่อก่อนผู้น้อยชอบแสดงความสามารถ พูดไปตามเรื่อง เบื้องบนได้จดความผิดข้อนี้ไว้

ไม่เข้าใจอย่าทำเป็นเข้าใจ มิฉะนั้นจะก่อโทษผิดบาปไว้แก่ตน

ปัจจุบัน อาณาจักรธรรมของเรามีปัญหามากมาย ความรู้สูง เราจะพูดส่งๆ ไปไม่ได้

โดยแท้จริง ธรรมะพิเศษสูงส่งยิ่ง พวกเขาก็รับรู้ แต่พอฟังเราพูดไม่ได้เรื่อง เขากลับถดถอยไม่อยากจะมาร่วมด้วย เราก็จะมีผิด

ข้อห้า “เคลือบแฝงเสแสร้ง”

เป็นเจียงซือ เจียงเอวี่ยน ดีแต่บอกผู้น้อยว่า “เธอไปทำนั่น เธอไปกวาดนี่” เท่ากับเราทำได้แค่มอบหมายให้ผู้อื่นทำงาน

ธรรมกิจกับธุรกิจแตกต่างกันมากที่สุด ก็คือ ธรรมกิจจะต้องเอาตนเป็นแบบอย่าง ไม่ใช่แจกงานให้ใครๆ โดยที่ตนเองไม่ได้ลงมือทำหรือนำพา อย่างนี้ก็เรียกว่า “เคลือบแฝงเสแสร้ง”

เป็นเจียงซือ จะต้องเกรงการพูดที่ตนเองไม่ได้ทำจริง เรียกว่า “ดีแต่พูด”

ที่พูดมานี้ ล้วนเป็นเรื่องที่ผู้น้อยเคยคิดมา ที่ไม่กล้าสารภาพ เพราะรักษาน้ำหน้าเป็นสำคัญ หลายปีมานี้ ผ่านการส่งเสริมด้วยเมตตาจากเตียนฉวนซือแล้ว ผู้น้อยจึงค่อยวางอัตตา ลง จึงกล้าสารภาพต่อท่านทั้งหลายได้ว่า นี่เป็นโทษผิดบาปของผู้น้อย

ถ้าเราดีแต่พูด ก็จะเป็นแต่ชื่อไม่มีผลเราก็จะเป็นแค่เจียงซือที่พูดได้ ได้แต่ชื่อจอมปลอม เราจะต้องตั้งตนเป็นแบบอย่าง เป็นเจียงซือที่เป็นปากเสียงกล่อมเกลาคู่คนแทนฟ้าเบื้องบนจึงจะถูกต้อง

ข้อหก “ไม่บำเพ็ญฝึกฝนจริง”

หากเข้าร่วมงานประชุมฝ่าอยู่ หรือชั้นศึกษาธรรมเพื่อร่วมวงให้ดูดีว่ามีเรามาด้วย หรือวันนี้มีอาวุโส มีบุคคลสำคัญมา หรือถูกเรียกร้องให้มาเข้าครบจำนวนห้าสิบคนลำดับจากอาวุโสแล้วเราเป็นคนที่ยี่สิบพอดี ต่างมาด้วยความไม่เต็มใจ อย่างนี้ผิด เพราะไม่บำเพ็ญฝึกฝนจริง

จะต้องรู้ว่า หัวข้อไหนๆ ก็มีคุณประโยชน์อยู่ในตัว เพียงแค่เข้าศึกษาแล้วรู้จักพิจารณา ค้นหาคุณประโยชน์จากการ

บรรยายนั้น ก็คือบำเพ็ญฝึกฝนจริง หากมาอย่างเสียไม่ได้ ให้มันครบจำนวนก็แล้วกัน ร่วมวง ร่วมวันเวลาไปเรื่อยเปื่อย ล้วนจะต้องรับผิดชอบนี้

ข้อเจ็ด “ไม่ทำตามท่านจัดสรร”

ได้รับเชิญให้มาบรรยายหัวข้อนี้ ก็เพราะเขาเห็นความสามารถของเรา แต่เรากลับไม่มา ปฏิเสธว่า “ไม่ได้”

ถ้าติดขัดจริง ๆ จะต้องบอกว่า “เปลี่ยนเวลาได้ไหม” อย่างนี้ปณิธานเจียงซือจึงจะไม่ขาดแหวง จะปฏิเสธว่า “ไม่ได้ ก็คือไม่ได้ ไม่ได้”

เดี๋ยวนี้ มีเจียงซือไม่น้อยที่สลับย้ายหัวข้อ สุดท้ายคนอื่นได้ ล่วงปณิธานไป ตัวเองกลับไม่ได้ อย่างนี้เรียกว่า “ไม่ทำตามท่านจัดสรร”

ฉะนั้น เมื่ออาวุโสจัดสรรมอบหมายให้ไปรับผิดชอบชั้น ศึกษา แต่เราไม่ยินดี อีกทั้งความไม่ยินดีนี้ยังไม่มีเหตุอันควรเสียอีก แน่نونต้องเรียกว่า “ไม่ทำตามท่านจัดสรร ”

แต่ถ้ามีเหตุอันควร เช่นที่บ้านจำเป็นให้กลับไปดูแล นั่นก็จะไม่อยู่ในข่ายความผิดนี้

ข้อแปด “ไม่เห็นทางอริยะสำคัญกว่าทางโลก”

ที่ผู้น้อยคิดต่อข้อนี้คือ ชั่วโง่การบรรยาย ของอาณาจักรธรรม กำหนดไว้แน่นอนแล้ว แต่เวลาชนกับงานทางโลกของ

ผู้น้อย จึงคิดไม่อยากไป เจริญปฏิบัติ หาเหตุผลเบี่ยงบ่ายอย่าง
นี้เรียกว่า “ไม่เห็นทางอริยะ สำคัญกว่าทางโลก”

เรามาสถานธรรมด้วยความรู้สึกว่า

“วันนี้ที่มาฉันได้เสียสละไปไม่น้อยเลย...” ถ้าคิดอย่างนี้
ก็ผิดต่อข้อ “ไม่เห็นทางอริยะสำคัญกว่าทางโลก” เช่นกัน

ฉะนั้น ทุกครั้งที่มาสถานธรรม อย่าได้รู้สึกเหมือนจำใจ อึด
อัดขัดข้องอย่างนี้ไม่ตรงต่อใจฟ้า

ข้อเก้า “ถันจูไม่พูด ไม่สอนพุทธะเปียบ”

ที่ตำหนักพระมีชั้นศึกษา แต่ถันจูไม่มา ในปีหนึ่ง แม้แต่
ชั่วโมงศึกษา ก็ไม่เคยมารักษาการณ์ เป็นถันจูบกพร่อง

ผู้เป็นถันจู จะต้องสอนญาติธรรมให้เข้าใจพุทธะเปียบ
ฉะนั้นตนเองต้องคล่องพุทธะเปียบ ถ้าหากตำหนักพระนี้เปิด
ชั้นเรียนมาทั้งปี มีญาติธรรมจบหลักสูตรไปร้อยละคน แต่ไม่
เป็นพุทธะเปียบ ถันจูที่รับผิดชอบตำหนักพระนี้ก็ต้องแบก
รับความผิดหนึ่งร้อยราย ฉะนั้นจึงต้องสอนเขา และอย่างเป็นทางการ
ไม่ใช่สอนให้ค่านับฉบับย่อทุกครั้ง พอถึงวันจะปั้นเต้า
เขายัง คารวะไม่เป็น จึงต้องสอนอย่างเป็นทางการพิธีเต็ม

ที่ญาติธรรมไม่เต็มที่ได้ ก็เพราะเราถันจูไม่เต็มที

นี่เป็นความผิดของถันจู

ข้อสิบ “ถันจูผิดศิลปาณาติบาต”

เราذنจู้ได้เก็บกวาดตำหนักพระหรือไม่ ตอนเก็บกวาด
เห็นแมลงสาบ ยุง แมงมุม เราทำอย่างไร คนทั่วไปคือฆ่า แต่บ้าง
ก็เชิญเขาออกไปให้พ้น จะฆ่าไม่ได้

ตำหนักพระเป็นของมวลเวไนยา สรรพชีวิตแมลงเหล่านี้เขา
ก็เป็นสรรพชีวิต จะให้เขาไม่เข้ามาอยู่ จะต้องทำความสะอาดให้
ทุกอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย ครั้วเราก็ไม่เก็บทำความสะอาด
มีแมลงสาบ มันของแน่นอยู่แล้วถ้าเราฆ่าเขา เราจะผิดข้อปาณา

มาสถาณธรรมแท้ๆ ยังมาฆ่า ก็จะต้องชดใช้ด้วยชีวิต “ไม่
ใช้ว่าเราพาคนรับธรรมะหนึ่งคน จึงฆ่ายุงได้หนึ่งตัว” แต่จะต้อง
เอาบุญกุศลจากที่เราพาคนมารับธรรมะหนึ่งคน อุทิศให้แก่เขาทั้ง
หลายที่เราเคยละเมิดศีลทำลายล้างไป

ข้อสิบเอ็ด “ไม่เคารพเชียนพุทธะ”

เรามักจะถวายธูปกำใหญ่ ขอเชียนพุทธะได้โปรดฯ เมื่อ
ญาติธรรมมีปัญหา นี่เป็นความผิดของ “เชียนพุทธะ” เราวนขอ
แต่จะต้องมีข้อแม้ คือจะต้องมีปณิธาน จึงจะแสดงเหตุได้ จะต้อง
มีการอุทิศเสียสละจึงจะมีแรงหนุนช่วยได้ ได้แก่ขอ นันไม่ใช่หวัง
พึ่งพระมหาเมตตากุณาธิคุณ แต่เป็นการขู่เชิญบีบคั้นพระองค์

เราวนขอเบี่ยงเบนทรงโปรด อย่าให้เจ้ากรรมนายเวรมา
รังควานญาติธรรม แต่เชียนพุทธะลัวนยุติธรรมอีกทั้งเจ้าหนี้
เวรมาถึงตัวจริง ๆ ก็ต้องหมายถึง ญาติธรรมคนนั้นเคยเป็นหนี้เขา
ฉะนั้น จะต้องมิบุญกุศลอุทิศแก่เขา พระองค์จึงจะรวมขอมคลี

คลายได้ มิฉะนั้น ก็จะทำให้กลายเป็นว่าเขียนพุทธะท่านขาดความยุติธรรมไปละซีใช้ไหม

วิธีการบวชนขอจะต้องทำอย่างนี้คือ

ถวายน้ำ ถวายผลไม้ แล้วจึงถวายรูปกำใหญ่ จากนั้นถวายปณิธาน เช่นจะนำพาคนรับธรรมะหนึ่งร้อยคน

แสดงปณิธานต่อเขียนพุทธะเสียก่อน แล้วจึงค่อยบวชนขอ พระองค์ได้โปรดช่วยพลิกผัน

จากนั้นผู้บวชนขอจะต้องตั้งใจปฏิบัติงานธรรม มีปณิธาน จึงจะมีเหตุปัจจัยให้พลิกผันได้ มิฉะนั้น จะพลิกผันอย่างไรได้

ถ้าเราเอาแต่บวชนขอฝ่ายเดียว มักจะเกิดการทดสอบ

เราถวายรูปกำใหญ่ แล้วบอกญาติธรรมว่า“คงจะไม่มีปัญหา” แท้จริงแล้วผลจะกลายเป็นกลับตาลปัตรอย่างนี้ไม่ใช่เกิดการทดสอบหรือ

ฉะนั้น จึงจะต้องถวายปณิธานเสียก่อน แล้วค่อยบวชนขอ ต่อเบื้องบนได้โปรด สมควรผ่านด่านก็จะผ่านได้ไม่สมควรผ่านผ่านไม่ได้ ก็ขอเขียนพุทธะได้โปรดประทานปัญญาและความกล้าที่จะฝ่าด่านไปให้ได้

ข้อสิบสอง “ไม่เคารพพระอาจารย์ ไม่เทิดทูนธรรมะ”

เวลาที่เราประชุมปรึกษาหารือ การงานในอาณาจักรธรรม มักจะโยนระเบิดใส่ผู้อื่นได้ง่าย ๆ แต่ไม่ใช่โยนให้แต่ปัญหาที่จะ

ต้องแก้ไข เราจะต้องพิจารณาความผิดพลาดของตน ไม่ใช่ไปพิจารณาผู้อื่นเขา ถ้าเราวิจารณ์พี่น้องของตนเอง ก็เท่ากับลบหลู่พระอาจารย์ของเราเองทางอ้อม อย่างนี้เรียกว่า

“ไม่เคารพพระอาจารย์ ไม่เทิดทูนธรรมะ”

ในระหว่างผู้บำเพ็ญด้วยกัน จึงควรชื่นชมส่งเสริมให้กำลังใจแก่กัน อย่าได้ตำหนิติเตียน ผลักภาระรับผิดชอบ ผลักความผิดไปโอบไว้แต่ความดี จะต้องฝึกการปกปิดสิ่งผิดของเขา เอาแต่ความดีดีแต่สิ่งดีในอาณาจักรธรรม แพร่สะพัดได้ให้มาก สิ่งบกพร่องจะต้องช่วยกันโอบอุ้มภัย

สิ่งที่ภัยให้ไม่ได้เลยก็คือ ทำให้เขาเสียชื่อเสียงหากผิดต่อข้อนี้ จะไม่ควรแก่การเป็นผู้บำเพ็ญเลย

เราทุกคนเมื่อมาถึงสถานธรรม ล้วนเป็นโอกาสที่จะเจริญปณิธานได้โอกาสเหล่านั้น บางครั้งเป็นเตียนฉนวนเชื่อมอบหมายให้ บางครั้งเป็นเจียงเชื่อมอบหมาย เราอย่าคิดว่าถ้าเป็นเตียนฉนวนเชื่อมอบหมายละก็จะรับ ถ้าเป็นญาติธรรมใหม่รับมอบหมายผ่านมาให้ เราก็จะปฏิเสธว่าไม่ว่าง

ปฏิบัติบำเพ็ญจะดูแต่หน้าใครไม่ได้ ให้ดูที่งานที่ความรับผิดชอบ

ข้อสิบสาม “วชิกรรม”

เบื้องบนทรงมองดูวชิกรรมอย่างไร อย่างเช่นมีคนพูดกับผู้น้อยว่า คนนั้นเขาเป็นอย่างนั้น อีกทั้งกำชับเป็น พิเศษว่า

“อย่าพูดไปนะ” สุดท้ายผู้น้อยพูดต่อ อีกทั้งยังเล่าลือออกไปใหญ่
ข่าวนี้เข้าหูคนมากมายเท่าไร เราก็จะต้องรับผิดชอบจำนวนราย
นั้น

เบื้องบนตัดสินแรงกรรมของผู้นั้นจากผลสะท้อนของวชิ
กรรมนั้นว่า หนักหนาเพียงไร

วชิกรรม จะเป็นผลสะท้อนต่อปัญญาญาณของอาณาจักร
ธรรมด้วยกายหน้ากลับคืนเบื้องบนแน่นอนจะต้องถูกขังคุกสวรรค์

ฉะนั้น อาณาจักรธรรมต้องไม่มีนิทานว่าร้ายเป็นอันขาด
แต่จะต้องกระตุ้นเตือนกันให้มาก เมตตากรุณต่อกันให้มาก ให้
กำลังใจส่งเสริมซึ่งกันให้มาก

ข้อสิบสี่ “ไม่ชำระปาก ไม่กินเจ”

ถวายปณิธานกินเจแล้ว แต่กลับไปทุเบียดศีล หรือญาติธรรม
ทำผิด เราใช้คำว่าร้ายมาสอบให้เขาคงไปบีบเค้นให้เขาไปจาก
อาณาจักรธรรม อย่างนี้ก็นับว่า

“ไม่ชำระปาก ไม่กินเจ”

เราเห็นใครเขาทำผิด ก็ด้วยใจเขาไม่ถูกต้อง แสดงว่าเรา
ไม่ได้ชำระปาก

บางคนชอบพูดว่าวิจารณ์เสียใครๆ อย่างนี้ แม้ได้ถวาย
ปณิธานกินเจแล้ว ก็ไม่นับว่าได้กินเจ

ความคิดจิตใจของตนเอง จับมันไว้ได้ชัดเจนแล้วหรือยัง

ควบคุมความคิดจิตใจของตัวเองไว้ ควบคุมปากของตัวเองไว้ได้
หรือเปล่า ไม่ทำร้ายเขา ไม่สอบเขา

ข้อสืบท้า “ลบลู่นักธรรมอาวุโส”

เราอาจเข้าใจว่า “ลบลู่นักธรรมอาวุโส” หมายถึงลบลู่
เตียนฉนวนชื่อกับเจียงชื่อเท่านั้น แท้จริงสำคัญที่สุดคือ ลบลู่อื่น
เป่าชื่อของตนเอง

แรกเริ่มผู้น้อยนำพาคนรับธรรมะเก่งมาก เกิดความรู้สึกกว่า
อื่นชื่อของเราอ่อนไปหน่อย เกิดความคิดดูแคลน รู้สึกว่าอื่นชื่อ
ของเราไม่เท่าไร ไม่รู้เลยว่าผิดต่อข้อ “ลบลู่นักธรรมอาวุโส”
ไปแล้ว

วันนี้ ที่เราปฏิบัติบำเพ็ญอยู่ในอาณาจักรธรรมอย่างนี้ได้
เป็นบุญคุณของใคร ลบลู่อื่นเป่าชื่อ ก็คือลบลู่มบุญคุณ อย่างนี้
ไม่ใช่ผู้บำเพ็ญ เราจะต้องสำนึกคุณทุกวัน

ที่เรากราบพระทุกวัน เรากราบอื่นเป่าชื่อหนึ่งกราบด้วยไช้
ใหม่ จึงมิให้ละเลยดูแคลนพระคุณของอื่นเป่าชื่อ

ข้อสืบทก “ผลไม้ ธูป ตกสุพื้น”

เวลาจัดพานผลไม้หากผลไม้ตกสุพื้นทั่วไปเราก็จะไม่ใส่พาน
ถวายอีก แต่ปัญหามืออยู่ว่า ผลไม้เหล่านี้เราเป็นเจ้าของภาพหรือ
เปล่าหรือว่า ทางสถานธรรมเตรียมไว้แล้ว จึงให้เราจัดใส่พาน
มาศึกษาเจริญปฏิบัติธาน เรายังไม่ทันได้ศึกษาก็ทำเสียหายแก่เงิน
ทองของสาธุชนเสียแล้ว

ฉะนั้น ถ้าเราทำตกหล่น จะต้องออกเงินซื้อมาเติมเต็ม นี่คือ
บริสุทธิ์เรื่องเงินทอง

พึงรู้ไว้ของใช้ทุกอย่างในสถานธรรม ล้วนเป็นเงินบุญวาสนา
จากสาธุชน ทำเสียหาย จะต้องถูกตัดทอนไปก็คือเสียหายแก่อายุ
ชัย

อย่าเข้าใจผิดว่า มาสถานธรรมแล้วจะอายุยืนแน่ๆ ทั้งนี้
จะต้องดูจากเรารักบุญวาสนาเพียงไร ไม่ทิ้งขว้าง ไม่เสียหาย
ไม่ฟุ่มเฟือย... ไม่รักวาสนา อายุจะไม่ยาวนาน

รูปกับไม้จันทน์ก็เช่นกัน ซึ่งบางครั้งก็ตกหล่น รูปที่ตกหล่น
เช่นเดียวกับผลไม้ เท่ากับได้ก่อโทษผิดบาปอีกทั้งมากกว่าผล
ไม้ เพราะรูปไม้จันทน์วางอยู่บนโต๊ะบูชาไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่น่า
ตกหล่น ทำตกหล่นแสดงว่า ความศรัทธา เคารพของเรา ไม่เพียง
พอ ไม่มีใจบนอบ

ข้อสิบเจ็ด “ทำเปี้ยวเหวินเสียหาย ไม่เคารพรักษา”

“เปี้ยวเหวินใบคำขอ” กับสถานธรรม ล้วนเป็นสมบัติทาง
ธรรมที่เป็นเครื่องใช้ถ่ายทอดวิถีธรรม

“เปี้ยวเหวินใบคำขอ” เขียนผิดแก้ไขได้ แต่หากผิดมากไป
จะต้องวงฆ่าทิ้งใบ เราก็จะผิดบาปจากการสิ้นเปลือง

“เปี้ยวเหวินใบคำขอ” เสียหาย เป็องบนก็มองดูเหมือน
เก็บสถานธรรมไปแห่งหนึ่ง โทษผิดบาปจึงเท่ากัน เปี้ยวเหวิน
ถวายเป็นเป็องบน ลงทะเบียนไว้ ณ เทียนปั่ง ผังฟ้า เป็นหลักฐาน

สำคัญที่สุด

หากไม่มีเปี้ยวเหวิน สถานธรรมก็ไม่เกิดผลในการถ่ายทอด
วิถีธรรมได้

ต่อไปใครที่ยังเขียนไม่เป็น จะต้องมีผู้เขียนเป็นประกบ
ตัวสอน แต่ถ้าเขียนเป็นยังเขียนผิด ยังเห็นไม่เป็นไร ความผิด
นี้ยิ่งใหญ่ขึ้น อักษรที่เขียนผิดจะต้องวงว่าผิด ผิดทั้งใบวงทุกตัว ที่
ผิดเผาในกระถางรูปบนโตะบูชาอย่าไปเผาที่อื่น อีกทั้งต้องกราบ
สำนึกผิด หากถ่ายเอกสารเพื่อการฝึก จะต้องกราบทูลต่อเบื้องบน
ตามจำนวนทั้งหมดที่ใช้ฝึกหัด

เปี้ยวเหวินจะต้องท่องจำให้ได้ ถ้าท่องไม่ได้ วันใดไม่มี
เปี้ยวเหวินที่พิมพ์สำเร็จรูป จะปั้นเต้าเฉพาะหน้า จะทำอย่างไร
จึงกล่าวว่า หากท่องเปี้ยวเหวินไม่ได้ เป็นเรื่องละเอียดต่อ“เพียน
เอนซือเตอ” ยิ่งนัก

ข้อสิบแปด “หน้าไหว้หลังหลอก”

มาถึงสถานธรรมตำหนักพระ เห็นเตียนฉวนซือคุกเข่ากราบ
ด้วยความเคารพ แต่เมื่อมาถึง ขณะไม่เห็นใครอยู่ ณ ที่นั้น
แม้แต่ค่านับสามค่านับก็เว้นไป ถ้าเป็นเช่นนี้ ที่มากรานั้น เพื่อ
ให้ใครดูหรือ จิตใจอย่างนี้คือยึดหมายในรูปลักษณ์

“หน้าไหว้หลังหลอก”

ยังมีคนอีกพวกหนึ่ง ต่อหน้าเคารพนบนอบอาวุโสก็ทำบุญ
ใ้กับญาติธรรมใหม่ ก็เรียกว่า“ หน้าไหว้หลังหลอก”

ข้อสิบเก้า “โลกครองกุศลความดี”

หากมีอาวุโสถวายสิ่งของให้สถานธรรม ผู้รับผ่านมือเอาสิ่งของที่เขาถวายมา มอบให้เป็นสมบัติแก่ผู้อื่นต่ออีกทั้งไม่ได้บอกกล่าวว่ามีใครสร้างบุญมา อย่างนี้คือ

“ถือครองกุศลความดีของผู้อื่น”

ทางที่ดี แต่ละสถานธรรมจะต้องจัดสมุดเล่มหนึ่งไม่ว่าญาติธรรมทำบุญด้วยอะไร จะต้องจดไว้ละเอียดตามนั้น แม้เขามาเก็บกวาดโดยสมัครใจก็ให้จดไว้ ให้ทุกคนรู้ว่า บุญกุศลของเขาไม่ได้ถูกลบล้างไป เพราะมีญาติธรรมบางคนใส่ใจมากกว่าการให้ของเขา จะเป็นที่ยินยอมรับหรือไม่ หากเราละเอียดรู้ไหลในด้านนี้ไปบ่อยๆ อาจเป็นเหตุทำให้เขาไม่มาสถานธรรมอีก เราก็จะกลายเป็นสอบเขาไปอีกรูปแบบหนึ่งใช้ไหม ไม่เพียงครอบครองกุศลความดีของเขาไป ยังสอบเขาให้ตกไปด้วย

เวลามีประชุมผ้าส่วยหรือกิจกรรม บางครั้งข้าวของเหลือเพื่อเราฉวยกลับไปหนึ่งห่อ ก็นับว่าโลกครองกุศลของคนอื่นไป แต่หากเหลือมากจริงๆ จะต้องรอให้อาวุโสผู้รับผิดชอบเหล่านั้นประกาศบอกกล่าวเสียก่อน จึงจะไปหยิบเอาได้ หากมิได้ประกาศบอกกล่าวไปหยิบเองเท่ากับจาบจ้วงของสถานธรรม อีกทั้งจะถือวิสาสะพิสมัยหยิบส่งให้ใครเป็นทางการส่วนตัวก็ไม่ได้

พึงรู้ไว้ สถานธรรมไม่ใช่ของเราคนเดียว ระเบียบนี้จะต้องชัดเจน มิฉะนั้นจะผิด

ข้อยี่สิบ “ไม่ขมากรรมสำนึกจริง”

ที่สถานธรรมจะมีพิธีขมากรรมวันสิ้นปี ก่อนหน้าจะต้องสำนึกพระคุณ สำนึกพระคุณเสร็จจึงขอมาเพียงให้เราจริงใจ สารภาพ ณ เบื้องพระแท่น อีกทั้งขอมาเบื้องบนก็จะโปรดนิรโทษกรรม

แต่เรามักจะขอมากันง่าย ๆ แล้วทำผิดต่อไป โทษก็จะเพิ่มเป็นทวีคูณ เพราะรู้ผิดแล้วไม่แก้ไข ทำผิดต่อไปทั้งๆ ที่รู้ อย่างนี้เท่ากับไม่ได้บำเพ็ญเลย ทุกอย่างเบื้องบนจดหมด

อย่าคิดว่าปีหนึ่งๆ มีโอกาสได้ขมากรรม มันซ้ำซากจะต้องถามตนเองเสมอว่า บำเพ็ญจริงหรือไม่

บนชั้นสองของอาคารเก้าชั้น บันทึกแต่โทษ ผิดบาปซึ่งได้แสดงออก อันจะเป็นผลกระทบต่อผู้อื่นแล้ว

บนชั้นสาม บันทึกแต่โทษ ผิดบาป ที่แม้จะมีได้เป็นผลกระทบต่อผู้อื่นแต่ก็ได้ทำร้ายตนเองแล้วความคิดจิตดำริมโนวิญญาน แนวทางความคิด ความฟุ้งซ่าน ล้วนบันทึกลงอยู่บนชั้นนี้

เบื้องบนจะให้เราบำเพ็ญจนขาวสะอาด สว่างใสสง่าผ่าเผย ไม่อยากให้เราบำเพ็ญลับ ๆ ล่อ ๆ กลัวว่าผู้อื่นจะพูดถึงความบกพร่องของตน ที่กลัวก็เพราะจิตใจยังไม่กลมสมบูรณ์

ฉะนั้น ปฏิบัติบำเพ็ญจะต้องเผชิญหน้ากับตนเองได้อย่างจริงจัง แม้จะทำผิดใหญ่หลวงมาสักเพียงใด ก็จะได้รับอภัยโทษ

ในทางตรงข้าม เราทำผิดเล็กน้อย แต่ให้ตายก็ไม่ยอมรับผิด
สุดท้ายจะกลายเป็นเหตุของการตกต่ำไป

ข้อยี่สิบเอ็ด “แคลงใจในเทียนมิ่ง”

การกระทำอย่างไรที่แคลงใจในเทียนมิ่ง เช่น รับธรรม
ไม่บำเพ็ญ แต่กลับไปตามเทวสถาน ทรงเจ้าเข้าผี ติดตามถาม
เรื่องเวรกรรมสามชาติ เชียมซีที่ไหนแม่น ที่ไหนแม่นก็จะไป
วันข้างหน้าจะถูกสอบปัญญา เพราะเราได้เข้าไปเกี่ยวพันกับเหตุ
ผลกรรมต่างๆ มากมาย

ข้อยี่สิบสอง “ขัดเคืองต่ออาวสุ”

ความรู้สึกขัดเคืองต่ออาวสุ แม้จะไม่ได้พูดออกมาไม่นับ
วจีกรรม แต่เป็นมโนกรรม เพราะใจโทสโทย เป็นการทำร้าย
จิตญาณตน ถ้าเก็บกดโทสะไว้ วันใดระเบิดก็จะทำร้ายแก่อาณ
จักรธรรม

ข้อยี่สิบสาม “ยึดหมายในนามรูปกุศลผลบุญ”

อย่างเช่น ผู้น้อยรู้นำพาคนรับธรรมะได้กุศลผลบุญ ทุก
ครั้ง จะมีผู้นอมนุโมนาว่า “สาธุ อนุโมนา ตั้งใจเจริญภาวนา
เต็มที่จริงๆ” ดังนั้นแล้ว ผู้น้อยก็จะกระหิมใจ คิดว่านำพา
คนมากมายอย่างนี้ เป็นบุญกุศลใหญ่จริงๆ แท้จริง ไม่รู้ว่า
สิ่งเหล่านี้มันไม่เท่าไรเลย แรงของมันไม่อาจต้านแรงเวรกรรม
ได้เลย

จิตใจยึดหมายอย่างนี้ เป็นรากฐานก่อเกิดแรงเวรกรรม

เพราะยึดหมายนั้น ผิดต่อทางสายกลางเขารับธรรมะได้ก็ด้วยบุญ
ปัจจัยของเขา ไม่ใช่เราแน่

ข้อยี่สิบสี่ “รักษาศีลไม่ยั่งยืน”

กลางวันแม้เราจะรักษาศีลได้เป็นอย่างดี แต่กลางคืน
ใครเลยจะรู้ว่า ความคิดจิตใจของเราที่มีอะไรแฝงเร้นอยู่ มันได้
ปรากฏออกมาในความฝัน

ฉะนั้น เรื่องราวผิดศีลทั้งหลายจึงเกิดขึ้นได้อีกผู้น้อยดูมา
จนถึงตรงนี้แล้ว เศร้าเสียใจมาก

พระองค์จอมชั้นชาเรียกให้ออกมา ผู้น้อยออกมาด้วย
น้ำตานองหน้า เมื่อเห็นพระองค์จอมชั้นชา ไม่กล้าพูดอะไรอีก
ได้แต่คุกเข่าลง

พระองค์โปรดว่า

“ไม่ต้องตื่นตระหนกใจ ที่ต้องประสบเรื่องราวเหล่านี้ ล้วน
มีเหตุให้เป็นไป”

วันนี้ไม่ว่าที่เจ้าเห็นจะเป็นกุศลผลบุญก็ดี หรือผิดบ้างก็ดี
ล้วนมีเซียนพุทธะช่วยเข้าแบกไว้ ภายหน้าหากกุศลผลบุญถึง
พร้อมบริบูรณ์ ทุกอย่างก็จะมีหายไปแต่หากยังก้าวหน้าถอยหลัง
ไม่ยั่งยืนมั่นคง ทำเหตุอะไรไว้ก็ต้องได้รับผลเช่นนั้น

ความหมายของพระองค์ คือ วันนี้แม้เราจะได้รับ
“เทียนเอ็นซื่อเตอ” คัมภีร์รักษา แรงเวรกรรมอันเป็นผลจะ

ชะลอตัว แต่เราจะต้องปฏิบัติบำเพ็ญ แต่กายวาจาใจของเรา
ไม่สอดคล้องต่อความเป็นผู้บำเพ็ญ ภายนอกก็ต้องไปปรับผลกรรม
ตามเหตุนั้นจะไม่ใช่ว่าเหตุที่เรามาอาณัติกรรมแล้วจะมีเหตุ
ต้นผลตามผู้น้อยจำได้ว่า มีอยู่พักหนึ่ง ช่วงปิดเทอมภาคฤดูร้อน ผู้
น้อยไปร่วมแรงพัฒนาที่ธรรมปราสาทเทียนเอวี่ยนฝอเอวี่ยน

ท่านเหล่าเฉียนเหียนเห็นพวกเรา จึงโปรดว่า

“พวกเธอมาทำอะไรกัน”

ผู้น้อยกราบเรียนว่า“ เป็นอาสาสมัครพัฒนา”

ท่านเหล่าเฉียนเหียนโปรดอีกว่า

“อยู่ที่บ้านขยันขันแข็งกันอย่างนี้หรือเปล่า ไม่ใช่ว่าละทิ้ง
ทางบ้าน มาแต่อาณัติกรรมนะ”

ธรรมวินัยของท่านเหล่าเฉียนเหียนครั้งนั้น ทำให้ผู้น้อยเกิด
จิตสำนึกครั้งยิ่งใหญ่

ภายหลังท่านเหล่าเฉียนเหียนยังโปรดถามว่า

“บำเพ็ญธรรม ดีไหม”

ผู้น้อยน้อมคารวะ ตอบว่า“ดีขอรับ”

ท่านโปรดว่า

“ดีก็ปฏิบัติออกมา” (ธรรมะไม่ใช่ดีเพียงรู้ แต่ดีที่เป็น เป็น
จริงให้ปรากฏ)

ครั้งหนึ่ง เราผัดผักรวมมากเกินไป กินไม่หมด ก้านผัก ใบผัก
ที่เลือกทิ้งไปยังคงกองอยู่ข้างครัว (ซื้อมามากจึงเลือกกินแต่ยอด)

ท่านเหล่าเฉียนเหยินเดินมาเห็นเข้า แต่ท่านไม่ได้ว่า ภาระไร

คือนั้น เพราะปกติที่ธรรมปราสาทเทียนเอวี่ยนผอเอวี่ยน
จะปิดไฟหมดเมื่อได้เวลาประมาณสองทุ่ม เพื่อประหยัดพลัง
งานไฟฟ้า เพื่อให้ทุกคนตื่นแต่เช้ามีด และปล้นผู้น้อย ก็ได้ยิน
เสียงผับๆ จึงออกมาดูว่าเป็นอะไรเสียงดังมาจาก “หอสำนึกคุณ
(กัณเณโทลว)” ที่ท่านเหล่าเฉียนเหยินพำนักอยู่ จึงเรียนถาม
อาวุโส

ท่านว่าเป็นเสียงอะไร

ภายหลังจึงได้ทราบว่า เศษผักดี ๆ ที่เราเลือกทิ้งไปกลางวัน
ทำให้ท่านเหล่าเฉียนเหยินต้องตบหน้าท่านเองหลายฉาด เพื่อลบ
ล้างบาปเวรแทนพวกเรา

ปีนั้น ธรรมายุของท่านเก้าสิบปีแล้ว

ท่านเหล่าเฉียนเหยินผู้สูงวัย ไม่รู้รับโทษบาปเวรแทนพวก
เราผู้น้อยไปแล้วเท่าไร มิใช่เพียงบัดนี้ เรื่องนี้

การประชุมธรรม การเปิดชั้นศึกษาธรรม ความมั่งง่ายของ
พวกเราในทุกเรื่อง ทำให้ท่านเฉียนเหยินและเตียนฉวนซือต้อง
แบกรับโทษบาปไปแล้วเท่าไร

ท่านเหล่าเฉียนเหยินถือเป็นความผิดตรงที่มีอจอบรมสั่ง

สอนให้เราปฏิบัติบำเพ็ญตามได้

ฉะนั้น เราทั้งหลายจะต้องพิจารณากันให้ดีสักหน่อย ตลอดเส้นทางที่ปฏิบัติบำเพ็ญมา อะไรที่น่าจะทำให้ดีกว่านี้ได้ อะไรที่ควรทำแต่ยังไม่ได้ทำ

สุดท้าย พระองค์จอมชั้นชาา เอื้อมพระหัตถ์ผล็กผู้น้อยเบาๆ ผู้น้อยจึงได้กลับคืนสู่มิติภาวะของโลกอีกครั้งหนึ่ง

พอรู้ตัวตื่นขึ้น ได้พบตนเองในสภาพคุกเข่าอยู่บนเตียง ร้องไห้จนหมดสภาพ นั่นคือเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น จึงเท่ากับได้ท่องเที่ยวไปประมาณสิบสองชั่วโมง

พระองค์จอมชั้นชาาโปรดกำชับว่า

“หลังอุบัติเหตุนี้แล้วสามปี เจ้าจะมีบุญวาระได้ เผยแผ่เรื่องราวเหล่านี้เพื่อส่งเสริมผู้คน”

ปีหมินกั้วที่แปดสิบเก้า พอดิอาจารย์บรรยายธรรมแช่เลี้ยวที่ไถจงได้ฟังเรื่องปาฏิหาริย์รอดตายนี้จากผู้น้อยจึงขอให้ผู้น้อยเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร จะนำไปพิมพ์เป็นหนังสือให้ใครๆได้ประจักษ์ ผู้น้อยรับปาก

เดือนเก้าของปี ผู้น้อยส่งต้นฉบับ เลี้ยวเจียงซือไปจัดการนำออกเผยแพร่ เดือนสิบวันที่ห้า พอดิเป็นเวลาที่ผู้น้อยออกจากโรงพยาบาลครบสามปี

ความประจวบเหมาะที่เป็นจริงตามนี้ เป็นอีกเรื่องหนึ่ง

ที่ยืนยันถึงวิถีธรรมจริง หลักสัจธรรมจริง และพระโอองการจริง
ทั้งหมดขึ้นอยู่กับบุคคลเอง ว่าได้บำเพ็ญเช่นไรปฏิบัติอย่างไร
ทุกอย่างล้วนเป็นไปตาม “เทียนเอนซ้ายเต๋อ” ทั้งนั้น

เราศึกษาอยู่ในอาณาจักรธรรม หลายปีมานี้ยังอ่อนนุ่ม
ถ่อมตน แต่ใจจริงของเราเข้าถึงต้นธาตุต้นธรรมแล้วหรือยัง เรา
ต่างรู้ว่าขยะเต็มถึงจะต้องยกไปเททิ้ง จะบอกไม่ได้ว่าถึงใบนี้ขยะ
เต็มแล้ว ไปซื้อฝาสวยๆ มาปิดถังไม่ให้เห็นขยะนั้น ก็หมดเรื่องไป

ไม่ว่าอายุทางธรรมของเราจะมากเพียงไร ล้วนจะต้อง
ชำระจิตใจภายในให้สะอาดหมดจด ไม่ใช่ว่าในใจไม่เบิกบาน
แสดงอาการรับหน้ากันไป อย่างนี้คือ หลอกตนเอง หลอกใครๆ
หลอกเบื่องบนใช้ไหม ภายนอกจะบรรลุดุธรรมนั้นยากนัก เบื่องบน
ไม่โกหกเราเด็ดขาด มีแต่คนผิดพลาดต่อเบื่องบน

ขอบคุณอาวุโสทุกท่าน ที่ให้โอกาสผู้น้อยได้เจริญปณิธาน
หากผิดพลาดประการใด ขอเบื่องบนได้โปรดเมตตาขอบคุณอาวุ
โสทุกท่าน

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์หนังสือ

พฤษภาคม ๒๕๕๖

ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 21 ท่าน	8,509.19
คุณฉัตรพร บุญญะรัตน์	100.00
คุณจุฑาทิพย์ งอกขึ้น	300.00
คุณปิยะมาศ เปาอินทร์และครอบครัว	500.00
คุณ วิชัย - สุวรรณา เขียรผาติ อุทิศแด่เฮ้งเฮ้ง ฮ้อและแต่เซียมเตียง	300.00
คุณจินตนา โพธิสาร	200.00
คุณพนิดา ไชยธาดา	200.00
คุณกุลลภัสสร สิริธิดา	100.00
คุณอัมพรพันธุ์ ฤทธิมณี	100.00
พระกนกโชติ วัดเทพชัยมงคล	200.00
คุณเพ็ญพรรณ ธารสุข	200.00
คุณนรนาถ มณีโชติ	200.00
คุณชนิษฐา จิตตั้งบุญญา	400.00
คุณประไพพิมพ์ แก้วเขียว	100.00
คุณสุพิชฌาย์ เหลืองขจรวุฒิ	1,000.00
คุณสุธินันท์ เหลืองสกุลไทย	200.00
ครอบครัวหอนเตรวิจิตร	500.00
คุณผู้ซี้เกียน แซ่ผู้	79.00
คุณกาญจนา จำปาศรี	100.00
คุณลำพร ศิริศรีมังกร	200.00

คุณวัฒนาวดี เอื้ออารักษ์	200.00
คุณธีรภูมิ-คุณภารดี พงศ์เศรษฐไพศาล	200.00
คุณชาลทอง นุติพาณิชย์	500.00
คุณยืนยง-คุณศรีวิไล อภิรมย์โชคชัย, คุณวีระชัย แซ่อื้อ	500.00
คุณอ้อมอารี ปุณณะวิทย์ และครอบครัว	200.00
คุณจิตรา มิตรเจริญรัตน์และครอบครัว	300.00
คุณธนกฤต หัตถี	500.00
คุณสุวัจ-คุณสุรางคณา-คุณสุรธีร์-คุณสุเมธัส- คุณสุศิริสรณ์ วิภาติภูมิประเทศ	1,000.00
คุณเสาวลักษณ์ พ่วงน่วม	300.00
คุณเสาวลักษณ์-คุณศิริพงษ์-คุณภาณุวัฒน์ พ่วงน่วม	200.00
คุณอุบล-คุณณัฐพล-คุณชลิตตา เหลืองทองคำ	500.00
คุณมนตรี-คุณกฤตยา-คุณสิทธิชัย-คุณสมฤดี	100.00
คุณสมลตรี-คุณโสภา ก้อนคำ	
คุณวันวิสา จิตติรบำรุง	100.00
คุณพิมพ์ลักษณ์ ทองธนะเศรษฐ์	200.00
คุณดวงตา สุชีโรจน์	100.00
สือชีวพ้อถัน	500.00
PLAN CREATIONS CO., LTD.	500.00
คุณอมรรัตน์ สนธิไทย, คุณอารยา เจริญกุล, คุณมณีรี เจริญกุล	500.00

คุณพิมลวรรณ วราพร	500.00
Ninjaball	20.00
คุณสกุล ทวีพาณิชย์กุล	4,000.00
คุณยุวรี เจริญศรี	500.00
คุณกิตติมา คงธนญาณเมธี	100.00
คุณชมพูนุช พวงจิตร	100.00
คุณเนาวรัตน์ สุวรรณฤทธิ์	100.00
คุณไกรสร - คุณพิชามญช์ ศรีประดิษารกุล	200.00
คุณทองสุข อรรถเสถียร	109.00
คุณอำนาจ ธรรมพินิจ	20.00
คุณทิพย์มาศ ธรรมพินิจ	91.00
คุณณัฏฐ์กสิณา ธรรมพินิจ	105.00
คุณศิวะพัฒน์ กิจสินธพชัย	25.00
คุณปัทมา สง่างาม	50.00
คุณธนพัธ จันดาโชติ	200.00
คุณสุลิตพร อยู่หว่า	200.00
คุณจตุวีร์ จุตโต	200.00
คุณคุณกาญจนา สุขจิตร	100.00
คุณณัฐวุฒิ แซ่เล้ง	480.00
คุณเจริญ ณะนันต์ พร้อมครอบครัว	1,000.00
คุณจุฬา สันติจำเริญกิจ	200.00
คุณกรรณา เสนาะกรรณ	300.00
คุณณัฐพันธุ์ ตติยาภรณ์	100.00
คุณทิพย์ ทหารเทัญ และครอบครัว	100.00

คุณชัยวัฒน์ กังสวิวัฒน์และครอบครัว	100.00
สถานธรรมไท่ซัง เชียงราย	1,320.00
คุณชลิกา ปานมั่งคั่ง	200.00
คุณปาริฉัตร พิมล	100.00
คุณธรรญา มีวาสนาสุข	200.00
คุณสุดตา ศรีสนุก	200.00
คุณสมัย-คุณจรัส แก้วนิล	200.00
สถานธรรม ไท่อวี่ (หนองบัว)	800.00
คุณฐายินี-คุณวิวัฒน์-คุณฐิตวันต์ ประทุมรุ่ง	300.00
คุณพรหมา-คุณนิลรัตน์-คุณณัฐพล-คุณกมล รัตน์-คุณสุภัทรา ละक्रमูล, คุณอมรา ปาละ นิตย์,คุณกิตติชัย พลละสินธุ์และครอบครัว, คุณ ทนันภรณ์ ใหม่คามิและครอบครัว	420.00
คุณสปันนา เบญจมาศ	200.00
คุณพงษ์เทพ นามดวง	30.00
คุณเจรียง เพชรสุวรรณ	100.00
คุณอารี เพชรสุวรรณ	100.00
คุณโรจน์ เพชรสุวรรณ	100.00
คุณกรอง ชมชื่น	100.00
คุณเฉลียว ชมชื่น	100.00
วรรณา ตรมทวีเศษ และครอบครัว	100.00
วิไลลักษณ์ ทนทาน จากร้านอาหารเจ ไท่เอิน	200.00
คุณนิตยา อัมพรวิสิทธิ์โสภา	200.00

คุณเกรรินทร์ กาญจนภิรมย์	200.00
คุณสุริน รุ่งธรรมไพศาล	200.00
คุณรัชมี นราบัวและครอบครัว	200.00
คุณมยุรี กรชนะ และครอบครัว	200.00
คุณฉวีวัลย์ อารังค์วิทย์	100.00
คุณวรรณภา หามาดี	100.00
คุณฐิติชญา-คุณวิษุทธิ์ กิติธรากุล	300.00
คุณกัญญา คงนันทน์	100.00
คุณสุภาภรณ์ ชันธสุวรรณ	200.00
อุทัย โคตรมณี	150.00
คุณนิภา องค์กรนะสุข	100.00
คุณภรณ์ธิดา จิราณรงค์	200.00
คุณปาริชาติ ขุนศรี	100.00
คุณวาสนา โลหะนวกุล	300.00
คุณเสาวณีย์ อุชัย	100.00
คุณอัมพร ภาณุมาศ	100.00
คุณฐิตาภา ชาญวินิจถาวร	100.00
คุณกฤตภาส ภาณุมาศ	100.00
คุณแม่ฮ้าง แซ่กั้ว-คุณพ่อเอียวกวง แซ่ลิ้ม	400.00
คุณฐิติรัตน์ จิรัญญนันท์	100.00
คุณอัญชลี พญาแก้ว	100.00
คุณไชยวัฒน์-นิรัชชา ไชยสมบุญ	100.00
คุณเดชไชย-เรวดี ไชยสมบุญ	100.00

คุณอรุณี คำภีระปาวงค์	100.00
คุณฉัตรนภา เจริญพันธ์	100.00
คุณวาสนา กรุดไทย	100.00
คุณเอวาร์ ยาวีลาศ	100.00
คุณสิงห์คำ ธิมา	100.00
คุณสิริชัย พุกกะพันธ์	47.00
คุณกมล อยู่สุข อุทิศให้ คุณวิฑูรย์ อยู่สุข	109.00
คุณจิราเจตน์ วงษนรเศรษฐ์	200.00
คุณประเวทย์ ฉัตรชยานุสรณ์	400.00
คุณฐิตาภักดิ์ พุทธา, คุณมีเกียรติ บรรจง, คุณมนตรี บรรจง	200.00
คุณทองกลาง วงษ์จำปา (ธัญทิพ เทพบาล)	300.00
คุณชาญวิทย์ ฤกษ์เวียง	200.00
คุณสินีย์ เหมพฤษ	100.00
คุณจามรี เรื่องวิจิตร	100.00
คุณสมทบ-กรรณิการ์ สมบัติ	100.00
คุณสามารถ-คุณสุวรรณ-ฐิติวัฒน์ มาโค	100.00
คุณปวีณพล-คุณพลวัฒน์-คุณธนภรณ์-คุณลาด- คุณทองมี ปรีดา	200.00
สถานธรรม ไท่ไหล	
คุณสุวรรณ ตุ่มบุตร	500.00
คุณสว่างจิต ศรีเมือง	100.00

คุณสำเภา จันทิ	100.00
คุณวาสนา ม่วงคัม	200.00
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	100.00
ครอบครัวคุณกฤติมา มังคลาภิบาล	500.00
สถานธรรม ไท่หิง จันทบุรี	
ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม 2 ท่าน	3,500.00
คุณศรัทธา มีวาสนาสุข	100.00
คุณปรัชญา สถาพรยืนยง	100.00
คุณบุปผา เหล็กศรี	100.00
คุณเจียมใจ เข้าวาท	100.00
คุณบังเอิญ แดงตนุ	100.00
คุณนิขารีย์ แสงสุริย์พรชัย	200.00
คุณปภาวี เรื่องต่อวงศ์	200.00
คุณฐิตารัตน์ พร้อมพวก	200.00
คุณปรานอม ฉาววงศ์	200.00
คุณเบญจวรรณ สุทธิสาคร	200.00
คุณธนากร พิงโอวาท	100.00
คุณพ่อจู้จิ่ง แซ่ไคว่	125.00
คุณแม่เฮี้ย แซ่เฮ็ง	125.00
ตระกูลคุณารัตน์วันน์	125.00
ตระกูลเหมรุ่งเรืองกุล	125.00
คุณมุกดา ไทยกุล	20.00
คุณวิภารัตน์ แซ่เตี่ยว	100.00

คุณกิม แซ่โก	200.00
คุณวีระ แซ่เตี๋ย	10.00
คุณเสฏฐวุฒิ อุปเทพ	10.00
คุณชัชวาล ปิยะสัจจา	10.00
คุณกอบเกียรติ ต้นหยง	40.00
คุณเหมือน เอี่ยมสำอางค์	50.00
คุณทรงพล เหล่าศิริรัตน์ อุทิศให้คุณเบญจรัตน์ โพธิสาข	170.00
คุณนิยม ปิตะแสง อุทิศให้คุณไกรสร ทองคำ	100.00
คุณหลี่เกียง แซ่กอ อุทิศให้บรรพบุรุษ	1,300.00
คุณนฤมล แซ่ลือ อุทิศให้คุณพ่อไคซัน แซ่ลือ	200.00
คุณแม่ แซ่ยเฮเลียน แซ่ไค้ว	
รวมยอดบริจาค	52,250.00
ได้หนังสือ(เล่ม)	1,000.00
ราคาเล่มละ(บาท)	52.25

รายนามที่ร่วมพิมพ์หนังสือเล่มนี้ทุกท่านขออุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรพบุรุษ ปู่ย่า ตายาย ครูบาอาจารย์ คุณบิดาคุณมารดา ญาติสนิทมิตรสหาย และผู้มีพระคุณที่ล่วงลับไปแล้ว เจ้ากรรมนายเวร ทุกภพ ทุกชาติ สัมภเวสี และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ขอให้ท่านที่มีทุกข์จงพ้นจากทุกข์ท่านที่มีสุขจงมีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป

ท่านใดประสงค์จะร่วมสนับสนุน โครงการหนังสือธรรมะ
แจกฟรี เพื่อไว้ใช้เป็น*ค่าน้ำสื้อและค่าแสดมปี*ในการจัดส่ง

โอนเงินในนาม **คุณจิราวุฒิ เวียงวงษ์งาม**

ธนาคาร	สาขา	ประเภทบัญชี	เลขที่บัญชี
กรุงเทพ	บางเขน	สะสมทรัพย์	161-5-47258-4
กรุงไทย	สามแยกเกษตร	ออมทรัพย์	039-1-97331-2
กสิกรไทย	บางเขน	ออมทรัพย์	070-2-76994-9
ไทยพาณิชย์	บางเขน	ออมทรัพย์	041-2-66297-7

หรือธนาคารดีสั่งจ่าย ปณ.เสนานิคม

ในนามคุณจิราวุฒิ เวียงวงษ์งาม

ส่งมาที่ 126/2619 หมู่ 5 ถ.ติวานนท์ ปากเกร็ด นนทบุรี
11120

หมายเหตุ ท่านที่ประสงค์ออกนามแจ้งรายชื่อได้ดังนี้

๑.ส่งอีเมลมาที่ mindcyber@gmail.com

๒.หรือส่งมาตามที่อยู่ด้านบน หรือส่งแฟกซ์ 02-964-1136

๓.สอบถามรายละเอียดหรือส่ง sms มาที่ 08-5902-3911

ตรวจสอบรายชื่อผู้ร่วมบริจาคได้ที่เว็บไซต์

<http://shopping.mindcyber.com>

รายชื่อหนังสือธรรมะ ที่เคยพิมพ์แจกฟรีมีดังนี้

๑. ท่องแดนสุขาวดีและแดนพุทธาลัย
๒. นิพพานไปได้จริงหรือ?
๓. ครบเครื่องเรื่องอาหารเจ
๔. ธรรมะแห่งความสุข ตอนวิธีคิดและวิธีการสร้างความสุข
๕. มหาโพธิสัตว์
๖. เสียงจากนรกภูมิ
๗. พຼຸ່ງນີ້ກໍ່ສາຍເສື້ແລ້ວ

หมายเหตุ หนังสือจะจัดพิมพ์ตามกำลังศรัทธา และแจกหมดในคราวเดียวไม่มีการเก็บสต็อก

วัตถุประสงค์โครงการหนังสือธรรมะแจกฟรี

๑. ส่งเสริมการศึกษาธรรมะ
๒. ส่งเสริมการบำเพ็ญธรรมทานที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญว่าเป็นทานอันยอดเยี่ยม
๓. สร้างสังคมแห่งการเสียสละและแบ่งปัน
๔. เพื่อความเจริญแพร่หลายแห่งธรรมและความเจริญอกงามแห่งปัญญา
๕. ดำเนินการเพื่อสาธารณกุศล
๖. ไม่ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการค้าแต่ประการใด